

Maria Dorina Pașca

**Povestea terapeutică
în
arta animației**

Maria Dorina Pașca

**Povestea terapeutică
în
arta animației**

Editura ARDEALUL
Târgu-Mureș, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PAȘCA, MARIA DORINA

POVESTEA TERAPEUTICĂ ÎN ARTA ANIMAȚIEI /

Maria Dorina Pașca

Târgu-Mureș: Editura Ardealul, 2020

ISBN 978-606-8372-66-2

37

791

Cuprins

Cuvânt de... poveste / 7

Cap 1. Povestea terapeutică-identități / 10

Cap 2. Arta animației-concepte / 36

Cap 3. Repere contextuale / 44

Cap 4. Interferențe creative / 58

4.1. -povestea terapeutică / 63

4.1.1. scrisă de copil / 63

4.1.2. scrisă de adult / 102

4.2. -dramatizarea poveștii terapeutice / 161

4.2.1. povestea și dramatizarea ei / 161

4.3. dramatizare – varia / 298

Adnotări / 346

Bibliografie / 347

Cuvânt de... poveste

Cuvântul, păpușa și mișcarea, își au povestea lor, astfel încât, emoția este omniprezentă dând girul unei trăiri, în care finalul va fi întotdeauna fericit și de... povestit.

Simbioza în exprimarea artistică dintre mesajul poveștii terapeutice și arta animației concură spre o înțelegere plauzibilă atunci când spectatorul-subiect/client/pacient/beneficiar, are și simte nevoia unei scene și-a unui personaj-păpușa, făcând ca aceasta să-și atingă scopul, iar aplauzele să susțină reușita, fiind permisă și o... a doua reprezentare.

În acest context, triada:

- povestea terapeutică (P.T) - dramatizarea (D) și spectatorul (S) - PT-D-S- se dovedește a fi formula de succes în a face viabilă și practică, rezultanta, ca mijloc de comunicare și relaționare terapeutică între ascultător și povestitor.

Practic, în acest spațiu, arta animației și povestea terapeutică, se întrepătrund, ajutând și rezolvând prin soluția găsită, situații-problemă, redând echilibrul momentului.

Ca orice instrument viabil de lucru, cartea de față este lucrarea creativă comună a tuturor maeștrilor - Arta, aplicată a animației, în fața căreia „îmi scot pălăria” făcându-mi o onoare și cinste prin a le rosti numele, pornind de la mentorul lor

- Prof. Univ. Dr. Oana Leahu
- Baci (Bercovici) Elisabeta
- Burian (Ceușan) Elena
- Pop (Regheni) Camelia-Loredana
- Szekely (Haba) Georgeta
- Albu (Helmick) Nathalia-Valentina-Daiana
- Cherecheș (Teglaș) Lăcrămioara-Mariana
- Grama (Pavel) Claudia-Elena
- Hodîrnău (Recheșan) Codruța Ioana
- Mare (Moldovan) Carolina-Claudia
- Matei Emanuela

- Mureșan (Mărginean) Iuliana Emanuela
- Gal (Kardoș) Magdalena-Gabriella
- Goilean Gavril-Oliver
- Huszar Katalin
- Kolman (Vlad) Laura-Renate
- Siko Dorotyia-Agota

care au strălucit atât prin pregătirea lor didactică prof. învăț. primar, pre-primar și special, dar mai ales prin abilitățile dobândite de a face din cuvântul rostit și/sau scris, o...artă, dând viață... păpușii ca mesager al poveștii terapeutice. Deci, aplauze la scena deschisă și fericiți acei copii ce îi au ca... dascăli.

Și astfel, ca-ntr-o poveste, începutul poate fi sfârșitul, dar și sfârșitul, început, căci cele ce vor urma a fi parcurse pagină cu pagină, fiind doar punctele de plecare spre o nouă putere a cuvântului, aceea de a fi... jucat, vindecând, magia fiind în... vârful degetelor. Succes!

Conf. Univ. Dr. Psih. M. D. Pașca

Cap.1 Povestea terapeutică – identități

Până să devină mijloc de realizare a unei situații, **povestea/povestirea/narațiunea** este acea operă literară în care sunt prezentate întâmplări (fapte) într-o anumită succesiune, rezultând astfel întregul, ceea ce determină ca **mesajul** să fie transmis și repetat de grupul țintă.(DEX 2009)

Povestea nu face altceva decât transmite, pe baza celor relatate:

- o experiență de viață;
- o situație-problemă;
- o stare de fapt;
- un eveniment inedit, toate concurând la găsirea unei **soluții** implicând de cele mai multe ori autorul cu întreaga sa personalitate.

Practic, **povestea terapeutică**, Pașca MD (2004), prin nararea faptelor „comprimă” la maxim experiența de viață menită a **semnala** o stare de fapt

și a atenua criza ce inevitabil apare la un moment dat.

Povestea terapeutică se povestește(se spune) și nu se citește. Ea trebuie să fie liantul dintre:

- trup și suflet;
- gând și gest;
- trăire și exprimare;
- cunoaștere și curiozitate,

neputând să fie spusă de :

- oricine;
- oricum;
- oriunde;
- oricând;

deoarece trăind în simbioză cu cel suferind și nu numai, ea (povestea terapeutică) își are legile nescrise ale vulnerabilității sale, ceea ce face ca simpla virgulă, să nu mai acorde vreo șansă, iar punctul, o certitudine și o reușită.

Pornind de la un caz real, sau fantastic, povestea terapeutică își îndeplinește menirea de mediator al

durerii și suferinței, aducându-l pe cel aflat într-un impas, în situația de a învinge:

- frica
- teama
- neliniștea
- neputința
- nesiguranța

și a descoperi speranța și șansa de reușită, conjugând la prezent verbele „a vrea”, „a putea” și „a dori”. În acel moment, povestea terapeutică își dovedește utilitatea, făcând prin puterea cuvântului ca lumea pentru cei în suferință, „să se miște altfel” fiind prezentă prin prisma nevoilor conotațiilor cognitive ale elementelor de identitate personale, dând unicitate clipei trăite.

Obiectivul poveștii terapeutice, este de a **păcăli** subiectul, prin blocarea mecanismelor sale de apărare și intrarea în contact cu inconștientul și multitudinea de soluții descoperite în aceasta. Povestea terapeutică devine astfel, un instrument prețios

care va scoate la iveală, emoții și sentimente ce riscă să rămână ascunse în inconștient, adică:

- angoase;
- frică;
- dorințe;
- obsesii;
- culpabilități;
- invidii,

întrebări la care nu le-am găsit niciun răspuns. Astfel, funcția metaforelor și a poveștilor, este aceea de a ajuta **ascultătorul** să împace propriile sale pulsuni, cu cerințele realității externe și a regulilor societății, deloc ușoare în unele cazuri.

De asemenea **conținutul** narării/povestirii, nu e necesar să și placă sub aspect estetic, dar dacă întrunește și calitatea de a fi:

- plăcut;
- acceptat;
- interactiv;
- accesibil,

reușită de aplicare în timpul terapeutic acceptat, este meritoriu.

În acest context din istorioara metaforică va percepe prea puțin conștient și cu mult mai mult, inconștient, prin **legătura** dintre povești și propria sa problemă/propriile sale probleme.

Ca o certitudine, subiectul va avea mult mai **târziu** o revelație cu privire la **mesajul** poveștii terapeutice și cu siguranță că acest moment temporal va coincide cu începutul vindecării, a rezolvării într-o manieră nouă, a impasului său existențial, apărut într-o stare de fapt.

Deci **povestea terapeutică nu** se citește , ci se relatează, tonul vocii, intensitatea, amplitudinea, mimica și gestică, fiind deosebite în acest caz, iar grupul său de referință face trimitere atât la copil cât și la adult, având ca **numitor comun**, cunoașterea și aplicarea în cunoștință de cauză, a particularităților de viață.

Și să reamintim faptul că, **povestea terapeutică**, Pașca MD/(2008) transmite pe baza celor relatate o experiență de viață, o stare de fapt, care să aibă un rol în găsirea unei soluții, implicând povestitorul în întreaga sa personalitate.

Față de basmul terapeutic, povestea terapeutică se distinge printr-o manieră mai incisivă, mai directă în exprimarea faptelor și printr-o superioară forță de impact a acțiunii personajelor implicate asupra beneficiului intervenției terapeutice.

Cuvântul are o putere magică, el putând vindeca, având forța terapeutică.

Astfel, reamintim faptul că, povestea terapeutică, prin nararea faptelor, „comprimă” la maxim experiența de viață, cu scopul de a semnala o stare de fapt și de a atenua o criză.

În acest context, povestea terapeutică are ca scop, activarea unor resurse care pot determina la un moment dat, o nouă posibilitate pentru subiect, de a cunoaște și a se raporta la lumea din jurul lui.

Totodată povestea terapeutică va ține cont de:

- particularitățile de vârstă ale subiectului;
- adresabilitate: copil și/sau adult;
- contextul situației-problemă;
- timpul pedagogic aferent,

astfel încât rezultatul final fiind cel scontat, și având de asemenea grijă, ca ea (povestea terapeutică) **să nu fie explicată**, deoarece, riscăm să avem neplăcuta surpriză de a reduce drastic potențialul ei terapeutic asupra inconștientului, provocând deliberat rezistențe și obiecții cu rezultate inhibante ameliorării stării asupra subiectului nostru.

În atenția poveștii terapeutice se vor afla în permanență câteva elemente cum ar fi:

- optimismul;
- dorința de reușită;
- dorința de ameliorare/vindecare a bolii;
- gândirea pozitivă;
- rezolvarea de probleme;
- creșterea încrederii în sine;

- menținerea ridicată a stimei de sine, determinând contextual o anumită:
 - conduită;
 - atitudine,
- ce pot declanșa un comportament ca rezultat al activității psihoterapeutice întreprinse asupra subiectului.

De aceea, pentru identificarea sa, **povestea terapeutică** se decodifică, conținând ca și:

1. **marcă:**

- a. indicații terapeutice;
- b. efecte dorite;
- c. grupul țintă;

2. **mesajul transmis, ce vizează:**

- a. stări;
- b. sentimente,

exemplele ce vor urma, certificând acest lucru:

(Pașca, M.D.-2008)

1. Povestea ariciului Pogonici

- a. indicații terapeutice: comportament certăreț, iritabilitate
- b. efecte dorite: reducerea agresivității interpersonale
- c. grupul țintă: copii

Într-o pădure trăia un arici care obișnuia să rupă flori și să le strivească. Într-o zi, o căprioară îl văzu rupând flori și-l întrebă de ce face acest lucru.

Pogonici simți cum îl cuprinde supărarea:

- Vezi-ți de treaba ta, că mă superi, zise ariciul.
- Dar, nu e bine să rupi flori degeaba, că nu ți-au făcut nici un rău, îi răspunse căprioara.

Ariciul plecă mai departe. La marginea lacului văzu un iepuraș care dormea. Ariciul începu să fluiera tare.

- Hei, nu vezi că dorm? strigă iepurașul supărat.
- Puțin îmi pasă, zise ariciul și plecă mai departe.

Zilele care urmară trecură la fel. Cu fiecare zi, ariciul se simțea tot mai singur pentru că nimeni nu mai voia să se joace, cu el.

Într-o seară în timp ce se întorcea acasă, ariciul căzu într-o groapă. Zadarnic strigă după ajutor, pentru că nimeni nu veni. Pădurea nu îl auzi.

2. Povestea lui Ulyse

- a. - indicații terapeutice: incapacitatea de a stabili un scop în viață
- b. - efecte dorite: conștientizarea importanței cunoașterii a ceea ce vrem să facem înainte de a acționa
- c. - grupul țintă: adulți.

De mai mult timp, Ulyse se pregătea să plece într-o călătorie care să-i schimbe viața. El a studiat mai multe limbi străine, precum și hărți care să-i arate diferite zone ale lumii. Locul de destinație era

mai puțin important. Ceea ce-l interesa cu adevărat era să plece.

Dificultățile au început să apară în momentul în care s-a prezentat la o agenție de turism pentru a-și rezerva un bilet de avion. Funcționarul de la ghișeu i-a pus mai multe întrebări obișnuite pentru a afla locul și momentul când vrea să plece.

-Eu nu vreau să merg în Mexic în Grecia sau în Italia.

-Unde vreți atunci să mergeți? L-a întrebat funcționarul de la ghișeu.

-În mod sigur nu vreau să merg în Anglia, în Australia și nici în Germania.

- Pe mine nu mă interesează unde nu vreți să mergeți, zise funcționarul din ce în ce mai nerăbdător. Pe mine mă interesează unde doriți să plecați în călătorie.

- Nu mă interesează nici Spania sau Portugalia, nici India sau Rusia, zise Ulyse.

În acel moment își dădu seama de impasul său și se întoarse acasă. În acea noapte a avut un vis, se făcea că se afla într-un aeroport și privea plecarea mai multe avioane. Deodată îi apărură în fața ochilor, marele Lindberg, primul pilot care a traversat Atlanticul în 1927 care îi adresă următoarele cuvinte: „ Avioanele sunt pregătite să zboare, nu contează unde. Pilotul este acela care decide locul unde aparatul va ateriza.”

Puțin după aceea, eroul nostru a adormit. Dimineața, el realizează importanța cunoașterii exacte a destinației înainte de a pleca într-o călătorie pe care el încă nu o știa.

3. Trăsături temperamentale

Livada

E toamnă. Soarele își face loc cu greu printre brațele livezii. Plin de rod și Doamne ce mireasmă au degetele toamnei! Pomii stau la sfat de dimi-

neață. Care e vestea? Păi, scările, coșurile și vorbele copiilor le-au auzit aseară. Spuneau doar atât: „mâine culegem.”

- Nu am să las o nucă să se desprindă din coama mea de crengi și frunze făcu războinic, **nucul**.

-Mi-e indiferent, tot gem de prune o să ajung! Acum sau mai târziu mă voi usca ca o... **prună**.

- Ce bucurie pe copii! Le voi spune povești cu merele de aur, Albă ca Zăpada și-apoi copt, necopt, nevoie mare, la cuptor sau în compot. Da, bun, proaspăt și la iarnă cine-o fi **mărul-măr!**

- Ce mă fac, încep să plângă para. Toți vor spune: „, Pică pară mălăiață-n gura lui Nătăfleată.” Eu să trag toate punoasele pentru toți, tot eu. Of! Of! Of! Rău e să fii...**pară**.

Soarele se îngrozi și s-a ascuns repede după un nor. Ce ți-e și cu pomii ăștia! Vorbesc de parcă ar fi...oameni!

- Ia spală-i norule și potolește-i! mai adăugă soarele privind livada.

Și ultima ploaie spală gândurile livezii, umplând coșurile cu picuri de rod bogat.

4. Lipsa de comunicare și relaționare

Dă-i mâna ta

Un om se scufundase într-o mlaștină în partea de nord a Persiei. Numai capul îi mai ieșea din mocirlă. Striga din toate puterile după ajutor. Curând se adună o mulțime de oameni la locul incidentului. Unul se hotărî să încerce să îl salveze pe bietul om. “Dă-mi mâna îl strigă. Te scot eu din mlaștină”. Dar cel vârat în noroi continua doar să strige după ajutor și nu făcea nimic să îi îngăduie celui alt să îl ajute. Dă-mi mâna îi ceru omul de mai multe ori. Dar răspunsul era mereu doar un strigăt jalnic de ajutor. Atunci, altcineva se apropie și spune: “Nu vezi că nu îți va da mâna niciodată? **Trebuie ca tu să îi dai mâna ta.** Atunci îl vei putea salva.” (Peseschkian N.) 2005.

Povestea terapeutică scrisă de copil și/sau adult surprinde în conținutul său, experiențele și trăirile proprii fiind astfel, în anumite situații, exemplu pentru cel ce nu a trecut încă prin “furcile caudine”. Exemplele vor surprinde prin ingeniozitatea și maturitatea lor, Pașca MD (2004).

1. Copil clinic sănătos:

a. -Povestea fraților mei

Eu sunt un copil sănătos. De ce spun povești? Pentru că am avut doi frați. Eu sunt fetiță și nu știu cine a hotărât ca toți băieții din familia mea să nu trăiască.

Sunt tristă și acum, dar trebuie să fiu tare. Mama și tata mă au acum numai pe mine și nu vreau să fiu rea, dar un pic mă bucur. De ce? Păi, când erau cei doi mici și bolnavi, pe mine nu mă vedeau, n-aveau grijă de mine și nici de școală nu le păsa. Poate că nu puteau. Dar eu, i-am iertat și acum ne înțelegem bine.

Eu n-am trecut prin boala lor,dar cred că le-a fost greu. Erau cuminți și tot așa sunt și acolo în cer.

Că am fost tristă? Nici acum nu sunt bucuroasă fără ei,dar vreau să mă gândesc ce bine ne-am jucat împreună. Cu cine mă joc acum? Cu ei câteodată, doar în amintire și în gând. (Camelia-11 ani)

b. Povestea lui ”Nu știi”

Nu știi cum e să fii bolnav. Dar mă gândesc că e așa:că te doare burta tare,că mama-ți face ceai,că trebuie să stai în pat,că toți colegii vin să te vadă și zic”vai săracul” și tu nu știi ce să faci... Nu-i așa? De ce râzi? Am uitat ceva? O, portocalele, jocurile, sucurile, revistele și cărțile!

Da. Bine, adică mă gândesc că nu ți-e ușor,dar vreau să știi că eu te pot ajuta.Cum?Stând lângă tine și știind că sunt cu tine.

Aștept să-mi zâmbești mie, învingătorule,colegul tău de bancă.(Dan-12 ani)

c. Povestea Anei

Într-o zi de vară, Ana se juca. După o oră a venit Lili. Din una în alta, ele au vorbit și despre culcatul singură.

-Eu nu am curaj să dorm singură, a spus Ana.

-De ce? o întrebă Lili.

-Mi-e frică .

-Dar nu trebuie să îți fie frică, că nu vine nimeni în casă.

-Și nu se întâmplă nimic?

-Sigur că nu, Ana. Dar uite, îți fac o propunere.

-Care? întrebă curioasă Ana.

-Îți iei o jucărie, da preferată, și dormi cu ea, îi propuse Lili. Așa am făcut și eu, și-acum dorm singură. Ei și ce să vedeți?! De atunci, cu jucăria preferată lângă ea, Ana doarme singură mereu. (Lili -7 ani)

2. Copil bolnav:

a. Povestea baticului meu

Mie-mi plac florile și baticul meu e cu flori. Da, am 10 ani și mai port încă batic pe cap. Ce face? Păi ține loc de... păr.

Sigur că nu glumesc, dar pot să și glumesc, chiar dacă am 10 ani, așa cum și tu o să poți. Când?

Când vei face raze ca și mine. Să nu te temi nici de ele și nici de batic!! Știi, băieții poartă șapcă cu cozoroc. Ce haioși sunt!

De fapt noi în spital ne recunoaștem după batic și ne salutăm NOI nu suntem fricoase, ci învingătoare.

Cât îl mai port? Bineînțeles că n-o să aștept să se usuce florile de pe batic și să le pun în ierbar, ci numai încă vreo câteva zile. De ce? Păi, am descoperit azi dimineață, în timp ce mă admiram în oglindă, vreo două-trei fire de păr pe cap.

Ura! Ura! Crește! Grozav! Gata!

Sigur în toamnă să mă așteptați la școală! Vin în clasa a-V-a cu o mare surpriză pentru voi, dragii mei colegi de clasă. Cu ce? Cu... flori de pe batic puse în...ierbar. (Ana-10 ani)

b. “A nu auzi” este povestea mea

Într-o zi careva dintre cei din casă, mi-au adresat o întrebare și n-am răspuns. N-o auzisem. Am întrebat ce m-au întrebat, dar tot nu auzeam nimic.

Părinții mei m-au privit îngrijorați și atunci mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Am hotărât pe loc, toți ai casei,că am nevoie de un control. Și uite așa, am ajuns la clinică. Domnul doctor mi-a văzut urechile și m-a întrebat:

-Ești speriată?

-Foarte,i-am răspuns eu.

-Mă auzi?

- Da!

-Ți-e mai frică dacă mă auzi că-ți spun că n-ai nimic?

-Nu, și-am râs.

Râdeam cu toții, că de fapt, urechile mele, s-au supărat pe mine. De ce? Mi-e rușine să-ți spun, dar, trebuie. Știi?

Dau așa de tare drumul la radio, că nu mai aud ce zice, ce cântă, doar face zgomot și... și-așa m-au pedepsit urechile. Acum știu s-ascult muzică și ai mei sunt liniștiți ca și mine.

Cum m-am vindecat? Cu încredere, curaj și învingând frica de-a merge la doctor, (Mihaela 10 ani).

3- adult clinic sănătos, Pașca M D. Tia T.(2020)

a. Băiatul și vișinele

Un țăran merge cu fiul său în oraș. Pe drum mergând, vede omul de departe o bucată de potcoavă și zice băiatului: „Măi Toderică! Rădică bucata cea de potcoavă!” eară băiatul răspunde:„, La ce

poate să fie bună o bucățică de fier așa de mică? Las-o să rămâie gios! ”.

Însă tatăl nu sau lenevit ci plecându-se au ridicat bucata de potcoavă și o au pus în traistă. Ajungând ei în oraș, au abătut omul la un fierariu lângă drum și au vândut bucățica de potcoavă în trei cruciari. Făcându-și omul negoațele sale în oraș au cumpărat pe cei trei cruciari vișine și puindu-le în traistă, s-au întors împreună cu băiatul earăși acasă.

Era acu aproape de miazăzi. Băiatul flămânzise și însețosase. Ar fi beut măcar apă, dară lângă drum nu era fântână. Deci ce face tatăl a scăpa din traistă o vișenă, eară băiatul se pleacă de grab și ridicând-o o bagă în gură. După câțiva pași se face țaranul earăși a scăpa o vișenă, eară flămândul băiat, se pleacă îndată și o apucă. Mergând așa înainte a făcut tatăl cu toate vișenele și băiatul de atâtea ori sau a plecat de leau ridicat, câte vișene erau în traistă.

La vișena cea de pe urmă se întoarce tatăl către fiul său și zâmbind a râde îi zice: „Vișine aceste leam cumpărat pe bucățica cea de potcoavă. De te-ai fi plecat odată să ridici potcoava nu ai fi avut nevoie să te pleci de 100 de ori după vișine”.

b. Frământând pâinea, Pașca MD.(2008)

Eu știu să frământ pâinea. Dar nu fac din ea pâine, ci tot felul de „minuni”: case, animale, păsări, flori și oameni. Am învățat să-mi fac lumea mea din pâine. De când? De când stau aici și-ascult pâinea ce-mi vorbește doar mie.

Mă întrebați dacă se sfarmă? Numa cu gândul, doamnă și se rupe ca viața.

Da, de aia îmi place mie să frământ pâinea.
(Gheorghe 62 de ani)

4- Adult bolnav

a. -Povestea lui „N-am timp”

Am citit „Meșterul Manole” și mă gândeam dacă vreun muritor va putea ridica și el loc de-nchinăciune. Și uite c-am ajuns să fac acest lucru, dăruind pentru a fi primit.

Cum am ajuns? Eu și soția mea n-am fost rânduți a avea copii, iar de muncit am muncit mai ceva ca un om ce știe ce e munca. Și-apoi, au venit „florile, mulțumirile și...pensia.”

M-am bucurat o zi, două, dar parcă de a treia zi, au început gândurile și... bolile.

Și s-au adunat și s-au adunat, până când s-au făcut auzite și cunoscute de...doctori. Ei zic că nu mai e mult. Da, ce? Ei știu așa de precis?

Și atunci credința, speranța și bucuria împreună cu mine, dăruiesc pământului, o biserică. Am văzut-o crescând și am uitat de boală. Nu mă puteam

gândi la amândouă. Am ales și un preot tânăr cu familia sa și primul lor copil.

Acum, iar n-am timp să mă gândesc la bolile mele, căci mă bucur de gânguritul lui și ziua e mai bună pentru mine și cei din jur.

Ce zic doctorii la control? Păi, se vede că merge totul mai bine, mult mai bine. De fapt, n-am timp de boală...eu construiesc...biserici. (Ioan 69 de ani)

Sub asemenea itemi, povestea terapeutică poate și este necesar a fi:

- cunoscută;
- aplicată;
- înțeleasă;
- acceptată;
- tolerată;
- adaptată;
- îmbogățită,

găsindu-și eficacitatea prin modalitățile interactive și interdisciplinare care fac din ea, un viabil și autentic instrument de lucru cu identitate psihotera-

peutică, la nivel de soluționare a unei situații-problemă și nu numai.

De aceea, folosită de:

- psihoterapeuți;
- psihologi;
- psihopedagogi speciali;
- cadre didactice;
- părinți,

și aplicată în cunoștință de cauză:

- copiilor;
- adulților,

povestea terapeutică face liantul dintre trup și suflet, transformând Servon Schreiber D (2007), banalul cotidian într-un moment magic, atunci când pornind de la **cauză** și ajungând la **efect, mesajul...** povestește.

Și ca un corolar Atkinson R(2006) ne amintește că, **povestitul** este o formă fundamentală de comunicare interumană ce poate avea o funcție esențială în viața noastră. Adesea gândim și vorbim sub

formă de poveste și dăm sens vieții noastre prin intermediul povestirilor.

A spune o poveste, în majoritatea situațiilor întâlnite în viața de zi cu zi, înseamnă a expune sub formă narativă evenimente, experimente sau întâmplări. Putem povesti astfel de lucruri deoarece știm ce s-a întâmplat și simpla cunoaștere a unui eveniment ne permite și ne inspiră să povestim despre el.

Cap. 2 Arta animației – concepte

A porni de la concepte, reprezintă modalitatea prin care sunt asimilate reperele ce pot face diferența la un moment dat, între manifestările teatrale existente, având în prim plan, actorul și/sau păpușa, astfel încât, mesajul transmis să ajungă de pe scenă la public, ca unic receptor, și beneficiar al actului artistic.

În acest context, **animația** Huțanu C. (2012) s-a născut o dată cu Omul și s-a dezvoltat o dată cu el, o dată cu gândirea, cu imaginația lui și în același timp, ca o consecință a nevoii sale de exprimare, altfel decât prin emiterea de sunete sau prin inițierea de acțiuni directe și concrete.

Astfel, **arta animației** își găsește înțelesul și legătura alături de celelalte arte, căci, Dănăilă N. (2003)- privind în ansamblul celorlalte manifestări de creație, geneza artei de animație cunoaște aceleași determinări caracteristice artei primitive în

genere. De asemenea, evoluția sa de-a lungul istoriei se prezintă la toate celelalte forme de artă, în strânsă legătură cu problemele și frământările ființei umane, pe parcursul etapelor dezvoltării vieții sociale, culturii și civilizației.

Totodată, pentru percepție, Pepino C. (2007), **animația este un mijloc și nu un scop**, același autor surprinzând și faptul că, **animația** este o artă de sinteză al cărei element de expresie fundamental, este o reprezentare plastică animată, deoarece în teatru, avem de-a face cu o interpretare vie, actuală, cu o creație care are loc **în prezent** în fața spectatorului.

Plecând de la faptul că **forma** poate purta informația și că **sursa** sa principală este cultura, ea fiind înțeleasă de oricine, remarcăm faptul că există trei surse principale ale acesteia Pepino C. (1998), cea:

- **culturală**=supusă unor modificări conform personalității și contextului cultural în care activează;

- **psihologică**= trezește în privitor procese psihice inconștiente care țin de instincte, ce se pot manifesta în mod difuz, atenuat, dar ele fac parte din procesul receptării operei de artă care are o importantă latură ce ține de subconștient;

- **material și tehnologie**=de foarte multe ori acestea dictând și o formulă stilistică sau chiar un aspect estetic.

Cea mai plauzibilă identificare cu formă aparține **păpușii**, deoarece ea este, Huțanu C (2012) exprimarea artistică, capabilă să-și „asume” personalități diverse, dotată cu o mobilitate inteligentă și uneori sofisticată, menită să pună la dispoziția mânuitorului o gamă cât mai largă de posibilități de expresie.

Vorbim astfel despre **personaje, păpușa** fiind creația plastică unică, ea având varii identități:

- pe mână(bi-ba-bo);
- cu gabit și pe degete;
- pe mână cu picioare detașabile;
- cu gabit;
- cu mimică;
- bunraku,

caracterul său existând de la început clar, știind astfel **spectatorul**, cu ce fel de personaj are de-a face; **recunoscându-i** elementele dorite de creator și nu altceva, culminând cu **reprezentarea sa plastică** iar mesajul sintetizat în personaj să aibă impactul dorit asupra receptorului. În accepția noastră, păpușa este sine qua non, în atenția lumii scenice, ea concentrând în/prin personalitatea sa:

- conduite;
- atitudini;
- comportamente,

toate având ca numitor comun **creația**.

Din respectul acordat **păpușii**, desprindem ad literam, ideea, Ciobotaru A. D. (2009):

-Lumea păpușilor - un puzzle cât mapamondul; fiecare piesă-o mică poveste comunicată mai mult prin forme, culori și mișcări decât prin cuvinte. Dincolo de rigorile estetice, constrângerile tehnice sau cutumele culturale, personajele își caută propria identitate; se revoltă și vorbesc fără menajamente despre ceea ce ele(sau cei din umbra lor) cred că ar fi adevăratul timpul lor.

-Puterea păpușilor de a induce o anumită idee, de a promova anumite principii, de a expune tragismul vieții de zi cu zi sau a agresiunii umane-dovadă a dezumanizării, a fost utilizată de-a lungul timpului de toți marii creatori ai artei animației.

Și tot ea, Huțanu C. (2012) **păpușa** va porni mereu de la ceea ce este specific sentimentelor umane, va porni de la trăirile sufletești comune a actorului viu-și prin urmare, comune publicului, dar tărâmul pe care animația își dezvoltă metaforele se află dincolo de cel al posibilităților native ale actorului viu și al scenei dramatice, ba chiar peste

posibilitățile pe care actorul viu le poate dobândi prin perfecționare și antrenament fizic.

Alături de păpușă, ca personaje mai întâlnim, identificându-se prin complexitatea personalităților:

-marioneta cu:

- un singur fir vertical;
- tijă articulată sau fixă;
- tijă și fire;
- fir orizontal;
- două fire orizontale;
- fire sau cruce;
- fire petrecute printr-un tub;

-masca;

-masca-costum;

-păpușă mânuită din interior;

-personajele om-păpușă;

-personaje complexe om-păpușă;

-himere;

-părți de corp prezentate ca personaje întregi (mâini, picioare, etc.)

importantă fiind metamorfozarea lor în actul de creație, rezultatul intervenției artistice fiind cel dorit/scontact.

Toate acestea ca mijloace de exprimare converg spre Iosif M (1971), **teatrul de păpuși** este teatrul tuturor mijloacelor; ele sunt mai izbitoare decât circulația, mai puternice decât tumultul și traficul; ele nu țin discuri, dar țipă, dansează, se încaeră și exprimă viața în termeni foarte limpezi.

Încercând a jalona elementele ce definesc conceptele artei animației (și n-am spus/argumentat tot) aceasta, Huțanu C. (2012) este o artă a imaginației, a materializării visului și cere spectatorului, de la cele mai simple spectacole pentru copii până la cele mai încărcate de semnificații metaforice, o implicare și o înțelegere din acest unghi și prin acești parametri artistici; spectatorul înțelegând aceste lucruri imediat ce intră în sala teatrului de păpuși și așteaptă o astfel de dezvoltare a subiectului și a întâmplărilor în scenă.

Metaforic vorbind, Ciobotaru A. D. (2009), da-că ar trebui să definim **arta animației** printr-o sin-gură imagine, atunci am putea-o reprezenta printr-un pom magic asemenea Pomului vieții, răsădit de zei în pământul Indiei, de unde mai apoi semințele s-au împrăștiat prin lume.

Cap.3-Repere contextuale

Atât în **povestea terapeutică** cât și în **artă animației** se regăsesc câteva din elementele considerate de noi într-o similitudine dintre cele două, fiind de bază deoarece adresându-se prin **mesaj – spectatorului-client**, în conjunctura creată, rezultanta este pozitivă, favorabilă scopului propus și atins.

De aceea, după părerea noastră, regăsim ca și repere:

a. **spontaneitatea** (DEX 2009)= este însușirea a ceea:

- ce este spontan;
- reprezintă voiciunea ;
- surprinde naturalețea promptă în atitudini și comportamente;
- reprezintă promptitudinea în rezolvarea unor situații;
- problemă dată,

neuitând că, Moreno J.L (2009)- spontaneitatea propulsează individul către a da un răspuns adecvat într-o situație nouă sau un nou răspuns adecvat într-o situație veche.

b) **improvizația**=reprezintă (DEX 2009):

-executarea unei compoziții muzicale pe care interpretul o creează pe măsură ce o cântă;

- lucru făcut la repezeală;

- ceva realizat pe moment, ceea ce face ca la nivel de teatru să fie mai mult decât prezentă, știind de asemenea că, Pașca M. D., Banga E. (2016) improvizația este șansa de a fi ceea ce nu ești, de a fi cu o altă personalitate sau cu una, apropiată de a te pune pe tine în locul altuia. Prin acest proces se pot explora problemele cotidiene ale pacienților /clienților/ beneficiarilor și reprezintă o modalitate sigură de a le face într-o manieră non-personală. O situație poate avea interpretări diferite și participanții pot începe să vadă într-un fel sau altul pro-

blema, având o înțelegere mai profundă a problemei și a implicațiilor sale morale.

c) **creativitatea**= însușirea de a fi creator (DEX 2009)

- creativ;
- capacitatea de a crea;
- capacitatea de a produce valori;
- dispoziția potențială de a crea, astfel încât

Fustier B. M. (după Roco M. - 2001) subliniază faptul că în mintea omului obișnuit, creativitatea este legată de:

- expresii și creații artistice;
- invenții tehnologice sau descoperiri științifice;
- comunicare interumană;
- educație;
- comportamente personale;
- mișcări sociale;

implicând practic:

- adaptare;

- imaginație;
- construcție;
- originalitate;
- evoluție;
- talent literar;
- libertate interioară,

toate regăsindu-se într-un singur cuvânt, **creativitate**.

Este necesar a menționa în acest context și faptul că, **raportată la domeniul artistic, creativitatea** parcurge faze ce-o propulsează apoi în finalitatea actului propriu zis și anume; Wallas G. (după Lupșa E., Bratu V.-2005)

- **faza pregătitoare**=care constă în informare, documentare și experimentare, fiind o fază obligatorie a actului creator, conștientă și de lungă durată.

-**faza incubației**=se desfășoară la nivel subconștient sau chiar inconștient, fiind etapa în care ideile se restructurează într-o manieră nouă;

-faza iluminăției=unde este vorba de apariția în conștiință a soluției, ceea ce se poate produce după o activitate intensă, dar și după pauze îndelungate sau chiar în somn;

-faza verificării=este respectiv, faza în care se realizează elaborarea finală a soluției în scopul comunicării sale.

Practic procesul de creație nu urmează un tipar unic, existând o varietate de modalități de realizare a unui produs nou și valoros pentru societate, de fiecare dată fiind evidentă **-amprenta personalității creatoare**.

De asemenea, Rogers N. (după Pașca M. D., Bamga E., 2016)- remarcă faptul că folosirea artelor expresive ajută spectatorul-client/subiect, să:

-identifice sentimentele și să se afle în legătură cu ele;

-exploreze materialul inconștient;

-elibereze energia;

-câștige înțelegerea profundă;

-rezolve problema;

-descopere dimensiunile intuitive și spirituale ale sinelui,

astfel încât pentru a câștiga încrederea trebuie să onorăm experiența acestuia, lăsând timp ca germele creativ să prindă rădăcini și să crească.

În același context, Rogers N. (după Pașca M. D., Bamga E., 2016) menționează câteva principii, cum ar fi:

- Toți oamenii au capacitatea înnăscută de a fi creativi.

-Procesul creativ este vindecător. Produsul exprimării aduce individului, mesaje noi.

-Sentimentele și emoțiile noastre sunt o sursă de energie, ce poate fi canalizată în artele expresive, pentru a fi eliberată și transformată.

-Artele expresive-incluzând mișcarea, arta, scrisul, sunetul, muzica, meditația și imageria, ne conduc în inconștient.

Acest lucru ne permite deseori să exprimăm fațete ale noastre, necunoscute anterior, aducând astfel la lumină noi informații și conștientizări.

- Modurile artei interrelaționează în ceea ce numesc „conexiune creativă”. Când ne mișcăm, acestea afectează felul în care scriem sau pictăm. Când scriem sau pictăm, ne afectează felul în care simțim și gândim.

În timpul procesului conexiunii creative, o formă artistică stimulează și hrănește o alta, aducându-ne către un miez interior sau esență care reprezintă energia noastră vitală.

Și poate, n-ar fi lipsit de importanță ca să ne facem un aliat din creativitate, pornind chiar de la, Roco M. (2001):

-Du până la capăt, orice idee.

-Creativitatea este independentă de vârstă. Ea poartă tinerețea.

- Făcând mereu aceleași lucruri, și în același fel, devenim din ce în ce mai plictisiți și mai plictisitori.

- Alege ca modele, oameni creatori.
- Creativitatea începe cu ideile mici, cele mari vor veni de la sine.
- Cel mai bun mod de a avea o idee bună, este de a avea cât mai multe idei.
- Așa cum vă schimbați îmbrăcămintea, încălțăminte încercați să vă schimbați și ideile deoarece și ele au termen de valabilitate.

d) **imaginația**=denumește(DEX 2009)- capacitatea omenească de a crea noi reprezentări sau idei, pe baza percepțiilor, reprezentărilor sau ideilor acumulate anterior, reprezentare produsă de această facultate, închipuire, fantezie, practic, Bonchiș E (2006)- imaginația operează cu imagini diverse care se îmbină sub forma unui tablou mintal de reflectare subiectivă și personală care are însușiri concrete prin intermediul cărora este facilitată înțelegerea de descriere, îmbogățindu-se astfel zonele nepricepute ale conștientului.

Astfel, la persoanele care au o imaginație bogată, conceptele sau ideile cele mai abstracte, se transformă de cele mai multe ori în imagini.

Cosmovici A. (1996)-surprinde câteva puncte comune între creativitate și imaginație și anume:

- **fluiditatea**= posibilitatea de a imagina că în timp scurt un număr mare de imagini, de situații, viziuni unele idei fiind complet năstrușnice, dar care nouă ne-ar putea trece prin minte;

-**plasticitatea**= ușurința de a schimba modul de abordare al unei probleme atunci când un procedeu nu poate fi aplicat, existând persoane „rigide care greu renunță la o metodă deși se vedește inefficientă”

-**originalitatea**=este expresia noutății, a inovației, ea se poate constata când vrem să testăm posibilitățile cuiva, prin raritatea statistică a unui răspuns punând în valoare rezultatul muncii creatoare.

Interesant ar fi să ne imaginăm că avem o „fabrică de făcut vânt”:

-Cui l-am vinde?

-Cât am cere pe el?

-Cum l-am ambala?

-Unde l-am depozita?

Ne-ar bate oare...vântul?

e. **vizualizarea creativă**= Day J.(1998)- reprezintă utilizarea deliberată a imaginației creatoare, aplicată activ în viața cotidiană în scopul:

- atingerii obiectivelor;

-depășirii obstacolelor;

-sporirii conștiinței de sine;

-creșterii generale a calității vieții;

în așa fel încât toate să facă referire la persoana în cauză, copil și/sau adult, într- un context dat.

În modul cel mai autentic, prin spectrul vizualizării creative Day J. (1998)- explică practic, starea noastră: „imaginați-vă pentru câteva clipe, o ceapă. Ea își începe existența sub formă de sămânță. Pe

măsură ce crește, își dezvoltă învelișuri succesive, un strat după altul, fiecare dintre ele îngreunând ajungerea la miez. Aidoma cepei, oamenii își dezvoltă treptat mai multe învelișuri. Pentru noi un înveliș constă în blocaje, atitudini și concepte, acumulate în timpul vieții. Ca în cazul cepei, fiecare strat îngreunează ajungerea la esența ființei noastre”.

În contextualitatea dată, observăm că **punctele de reper** enunțate anterior, se regăsesc sub o formă sau alta, atât în povestea terapeutică cât și în arta animației, fiind liantul dintre cele două.

De fapt, terapia prin spectacol:

- canalizează energii;
- exprimă sentimente;
- ajută la autocunoaștere

lista putând continua atunci când viața poate deveni o scenă, sau retoric-scena este/devine viață?

Având ca pretext-arta animației, povestea terapeutică, își găsește personajele, autorul și mai

ales... publicul care, indiferent de vârstă, iubește... păpușa, căci Ciobotaru A. D. (2009) spectacolul de păpuși se definește prin puterea sa de a le vorbi spectatorilor despre... viață. Când spaimetele, timiditatea sau pur și simplu inspirația, l-au făcut să nu-și mai folosească doar propriul trup pentru a se exprima, omul a apelat la păpușă. Ascuns în spatele paravanului, atent doar la figurina pe care o însuflețește, păpușarul a înlocuit disertațiile filosofale cu jocul metaforelor plăsmuite din materia banală transfigurată și înnobilită prin păpușă.

Dacă basmul rămâne forma clasică a spectacolului de animație, povestea terapeutică este inovația, noutatea prin care păpușa este întruchiparea mesajului, spațiul și timpul, valorizarea fiind variată.

Nu mai reprezintă o noutate pentru nimeni azi, că arta de animație modernă, Huțanu C (2012) e o artă care pune pe aceeași treaptă, valorile artistice și sociale ale păpușii cu puterea ei de sinteză, cu

aptitudinea ei de a reprezenta ceea ce este general, o artă care unește în modul fericit, înțelegerea subiectivă și obiectivă a lumii.

Toate acestea sunt viabile, doar când cei de după paravan, vor avea întotdeauna în vedere, mai ales, **latura psihologică a publicului** căruia se adresează și căruia dorește să-i ofere o emoție autentică, prin calitatea estetică, unică și originală a operei sale, dar nu în ultimul rând, a mesajului pe care îl transmite, dincolo de latura narativă și anecdotică a operei, sublinia Mașek V. E. (1986) legat de personajul ce e necesar a apărea într-o operă scenică modernă și autentică.

Putem remarca faptul că, încet dar sigur **simbioza** dintre **povestea terapeutică și arta animației**, poate deveni plauzibilă, atunci când **spectatorul**-subiect/client/pacient/ beneficiar - are și simte nevoia unei scene și-a unui **personaj** - păpușă care:

-să-l înțeleagă;

-să-i fie prieten;

- să-l iubească;
- să-l îmbrățișeze;
- să-l bucure;
- să-l accepte;
- să-l învețe,

și chiar să plângă câteodată, făcând în așa fel încât mesajul terapeutic să-și atingă scopul, iar aplauzele să susțină reușita.

Ce este teatrul de păpuși? Pentru Paska B. (după Huțanu C-2012) – „Teatrul de păpuși este pentru teatru, ceea ce reprezintă poezia pentru literatură”. Iar pentru noi? Răspunsul... ne / vă aparține!

Cap.4. - Interferențe creative

Este momentul în care **păpușa și povestea terapeutică**, să se întâlnească dând viață unei simbioze în care:

- gestul și mimica;
- ideea și metafora;
- sinele și cunoașterea de sine;
- particularitățile de vârstă;
- spațiul și timpul pedagogic;
- trupul și sufletul;
- cauza și efectul,

să reprezintă **punctele cardinale** ce facilitează existența celor menționate anterior, trăirea sentimentelor ca efect al mesajului, reprezentând identitatea conceptuală în care cele două se și regăsesc.

În acest context, nu podeaua/scândura scenei, ci paravanul teatrului de păpuși-surprinde secrete și neliniști ce prin păpușă, prind viață, fiind; Pașca M. D., Banga E (2016):

-un mijloc de comunicare între copii și adulți, atunci când exprimarea verbală directă este mai dificilă;

-este înțeles de cei cărora se adresează;

-mărește puterea imaginației;

-un mijloc de comunicare în care orice este posibil;

-stimulează creativitatea;

-reprezintă la un moment dat, personajul păpușă-copil/adult;

-folosirea păpușii confecționate din aproape orice, rămânând la latitudinea participanților și a mesajului transmis, materialul din care pot și trebuie să fie confecționată.

În acest **spațiu**, arta animației și povestea terapeutică se întrepătrund, ajutând și rezolvând prin soluția găsită, situații-problemă.

De la a scrie/creea o poveste terapeutică și până la punerea ei în scenă/dramatizare-drumul poate fi greoi și nedeslușit deoarece se încetează

câteodată-identitatea celui căruia ne adresăm. De aceea, pentru a fi în pielea personajului, e nevoie, să nu uităm că Nelson J. R. (2014) „Nu judeca nici o persoană până când nu ai umblat cel puțin două luni cu mocasinii lui” (proverb indian), rezultatul fiind cel scontat, chiar revelator.

În acest context, triada:

-povestea terapeutică (P.T)-dramatizarea (D) spectatorul(S), P.T-D-S se dovedește a fi formula de succes în a face viabilă și practică- rezultanta, ca mijloc de comunicare și relaționare terapeutică între ascultător și povestitor.

Fie că este prezentă în:

- sala de grupă;
- sala de clasă;
- sala de curs;
- spațiu convențional (scena);
- spațiu neconvențional;
- salon (spital) ;

-spații speciale pentru activitățile persoanelor
CES;

-spații educative (în penitenciare)

și ținând cont de **particularitățile de vârstă –mesajul triadei PT-D-S** va avea/are, certitudinea reușitei, deoarece impactul emoțional este puternic, iar reacția publicului/subiectului, ameliorează, stagnează și/sau vindecă atât trupul, dar mai ales...sufletul.

Sub asemenea auspicii se derulează cele menționate anterior, **exemplele** ce vor urma, pornind în primul rând de la povestea terapeutică-ca bază și ajungând la dramatizarea ei, vor susține nu numai ideea în sine dar și partea practică a ei, aplicativitatea prin rezultatele obținute, fiind edificatoare.

Astfel, segmentul cuantificat ce urmează, reprezintă completarea în mod creativ și calitativ a literaturii de specialitate, adăugându-se celor din:

-*Povestea terapeutică*, Pașca M. D. (2004, 2008)

-Terapii ocupaționale și arte combinate, Pașca M. D. și Banga E.- (2016)

-Terapia prin teatru- Pașca M. D.- (2018)
ca parte practică susținută de absolventele masteratului de Artă aplicată a animației - Universitatea de Arte Târgu Mureș.

Se delimitează practic, trei secvențe creative:

4.1.-povestea terapeutică:

4.1.1.scrisă de copil;

4.1.2.scrisă de adult;

4.2-dramatizarea poveștii terapeutice,

4.2.1.povestea și dramatizarea ei;

4.3–dramatizare - (varia),

exemplele reprezentând un viabil instrument de lucru, remarcându-se ingeniozitatea, creativitatea, dar și imaginația celor ce-au străbătut lungul, dar plăcutul drum al poveștii terapeutice, ajungând la dramatizarea acesteia pornind de la:

- idee la scris;

-personaj la păpușă;

- timp pedagogic la decor;
- imagine la creativitate;
- gând la cuvânt;
- mijloc la scop;
- spațiu la vârstă,

astfel încât **mesajul** să ajungă la subiectul-spectator, făcând posibilă triada **PT-D-S**.

4.1. – povestea terapeutică

4.1.1. Scrisă de copil

1. Plictiseala

Trebuie să fac o compunere. Eu mă plictisesc să scriu textul acesta. Mami stă lângă mine și așteaptă ca eu să-mi scriu temele dar eu mă plictisesc de cad lat.

M-am ridicat și dansez de bucurie că mai am de scris doar șase rânduri. Sora mea îmi spune că mă mâzgălește cu lipici dacă nu scriu.

Acum m-am mai înveselit puțin și mi-a mai venit cheful să scriu. Mai rezist puțin.

Scriu dar sunt iarăși plictisit. Mai am două rânduri.

Sunt fericit că am terminat aceste rânduri și mi-au ieșit 10 la număr.

Iustin, 10 ani.

2. Ziua plină de zâmbete

Într-o zi de iarnă, când nu am mai ieșit afară, am hotărât ca sora mea mai mică să ne punem pe cap o pătură și în picioare niște șosete colorate.

Cum nu avem covor în bucătărie foloseam parchetul drept patinoar în timp ce aveam păturile pe cap. Mama ne spune de 100 de ori că o să cădem și ne vom lovi dar nu o băgăm în seamă.

A venit rândul meu. Am început să alerg, din neatenție am alunecat și am dat cu capul de perete. Am văzut stele verzi. Crina, sora mea, a început să râdă, și eu la fel. Mama ne-a certat pentru că nu am

ascultat, dar a început și ea să râdă pentru că râdeam noi.

Chiar dacă m-am ales cu un cucui imens în frunte, este o întâmplare foarte amuzantă din viața mea.

Teglaș Delia-11 ani

3. Puiuții năzdrăvani

Într-o pădure de la poalele munților, trăia o familie de veverițe, mama, tata și doi pui.

Într-o zi, pe când pădurea începea să-și pună hainele noi de smarald, iar florile multicolore și parfumate să apară peste tot, cei doi pui au profitat de neatenția părinților și au ieșit să admire spectacolul naturii.

Dintr-o dată s-a făcut noapte. Cei doi începeau să se panicheze. Nu știau ce să facă. Un melc i-a întrebat ce fac acolo, afară, în mijlocul nopții.

-Am vrut să mergem să admirăm florile, dar ne-am pierdut.

-Nu-i nimic. Nu vă panicați, vă duc eu acasă.

Puișorii s-au bucurat când au aflat că vor ajunge acasă. Au dormit la domnul melc și de dimineață au plecat spre casă. Pe drum și-au făcut mulți prieteni: trei furnicuțe, doi fluturași, o buburuză și o albină. Într-un final au ajuns acasă. Părinții au fost foarte îngrijorați. I-au mulțumit melcului din toată inima pentru că i-au adus pe puiuți acasă. Copiii au spus că nu vor mai face asta niciodată și-au învățat lecția.

Teglaș Delia-11 ani

4. De ce se lipsește povestea aceasta

E o zi dedicată poveștilor. Lumea poveștilor e foarte aglomerată, toate poveștile se pregătesc emoționate pentru marele concurs numită: „Cea mai

iubită poveste din lume”. Poveștile au început să se certe spunând:

- Eu sunt povestea cea mai iubită!
- Ba eu sunt cea mai interesantă!
- Eu am personajele cele mai curajoase.

Dar cine va câștiga? Poveștile mai înțelepte explicau:

- Nu știi, dar cred că „Scufița roșie” va fi câștigătoare pentru că este o poveste cunoscută de copii încă de la vârsta de un an.

- Bine, bine, să fie cum zici tu, mie mi-ar plăcea să câștige „Cenușăreasa”, „Jack și vrejul de fasole”, „Capra cu trei iezi” sau chiar ”Frumoasa și bestia”.

Când a început concursul, un domn solid îmbrăcat într-o haină albastră, pe care erau scrise titluri de povești, a anunțat numele poveștilor venite la concurs. Când a venit rândul poveștii „Alba ca Zăpada și cei șapte pitici” au observat că povestea lipsește. Domnul solid a anunțat același nume de vreo trei sau patru ori, dar povestea nu se prezenta. „Tom

degețel” și povestea „Crăciun cu Winnie ursulețul” erau bune prietene și s-au înțeles ca în cazul în care una din ele va câștiga, vor împărți premiul. De aceea, povestea „Tom degețel” voia ca una dintre ele să câștige și a spus:

- Ah, ce bine că lipsește! Măcar avem șanse să câștigăm! Și își frecă mâinile.

Poveștile s-au certat și pe scenă:

- Eu am prințese câtă frunză și iarbă, ba eu sunt mai emoționantă.

- Eu am o învățătură foarte importantă.

- Nu ați citit povestea „Frumoasa din pădurea adormită”?

Domnul solid spuse:

- De ce, oare, lipsește povestea aceasta? Dacă nu va veni, va dispărea din lumea poveștilor și copiii nu o vor mai putea citi. Mi-e frică de gândul acesta.

Poveștile au continuat să se certe. Povestea „Sarea în bucate” a spus:

- Eu voi câștiga pentru că prințesa din povestea mea a spus tatălui ei că îl iubește așa cum iubesc oamenii sarea!

Povestea „Făt Frumos din lacrimă” a răspuns:

- Ce lucru urât, am să te spun șefei poveștilor că nu îți cunoști propriul conținut! În povestea ta, tatăl și-a alungat fiica, ce lucru urât! De asta nu o să câștigi.

Supărată, povestea „Sarea în bucate” a răspuns:

- Da, recunosc, este un lucru urât să îți alungi fiica, dar în povestea ta, balaurul îl rănește pe Făt Frumos. Asta nu e un lucru urât?

- Ba da.

După trei sau patru minute, sosi poștașul:

- Am un bilet de la povestea „Albă ca Zăpada și cei șapte pitici”. A spus că este pentru dumneavoastră domnule Mihai. Domnul Mihai a citit scrisoarea în care era scris:

”Dragi prieteni, vă spun cu tristețe că piticul al șaptelea s-a îmbolnăvit și fără el nu e completă povestea. De aceea nu sunt acolo.”

Speriat, domnul solid a spus:

- Întrerupem concursul. Vom merge la casa piticilor. Vom întreba pe doamna doctor ce medicament îi trebuie piticului. Din banii ce i-am primit din cărțile de povești, vom cumpăra medicamentul.

Toate poveștile s-au întristat, deoarece de când sunt inventate poveștile, se tot amâna concursul acesta și sperau ca anul acesta să câștige.

„Povestea porcului” a spus:

- Dacă nu se ține concursul, noi de ce am mai venit?

Povestea „Lebedei” a răspuns:

- Dacă îmi amintesc eu bine, anul trecut tu ai fost bolnavă, spuse ea râzând.

- Da și în asta ce e atât de amuzant?

- E amuzant că...acum e vorba de pitic și nu te oferi să îl ajuți, dar când a fost vorba de tine, ai așteptat ajutorul tuturor.

- Bine, bine, trebuie să facem cu toții un efort pentru pitic.

Când ajunseră la casa piticului, doamna doctor a intrat înaintea poveștilor și a spus:

- Bună ziua, ce mai face piticul?

Iar Albă ca Zăpada a răspuns:

- Se simte foarte rău, nu cred că există medicament care să îl vindece.

Când doamna doctor s-a apropiat de pitic a spus:

- Ba da, există, dar noi nu putem avea acel medicament. El este peste treisprezece mări și peste treisprezece țări.

Albă ca Zăpada a întrebat speriată:

- Dar cum o s-o culegem? Dar vrăjitoarele, spiridușii și zânele venite la Albă ca Zăpada au găsit deja răspunsul. Ei și-au împreunat puterile și au spus:

„Lilieci, bufnițe

Și alte târâtoare,

Înconjurați lumea

Și găsiți-mi o floare.”

Regina, mama vitregă a Albei ca Zăpada a
continuat:

„Șerpi, melci

Și alte târâtoare

Aduceți-mi floarea vindecătoare!”

În acel moment, toate târâtoarele s-au adunat
acolo, s-au pregătit de drum, iar mama vitregă le-a
explicat:

- Duceți-vă și căutați floarea „Vindecă-te”! Dar
târâtoarele au răspuns nedumerite:

- Noi știm că aceea floare se află peste treispreze
mări și peste treisprezece țări, dar nu știm în ce loc!

- Aaa, nu v-am spus? Este chiar în mijlocul țării de
peste cele treispreze mări și de peste treisprezece
țări. Târâtoarele s-au întors cât ai zice „pește”, dar
au adus floarea „Îmbolnăvește-te”!

- Vai, blestemați să fiți, nu v-am spus că floarea este
în inima țării? spuse supărată regina.

Târâtoarele răspunseră:

- Da, majestate, ne-ați spus, dar chiar în mijlocul țării erau două flori.

- Nu, asta nu există, floarea „Îmbolnăvește-te” este în colțul al patrulea al țării sau poate grădinarul a greșit locul florilor. Întoarceți-vă și aduceți-mi floarea potrivită.

- Dorința ta pentru noi e drept porunca!

Când au ajuns cu floarea, regina a pus-o la năsucul piticului, iar acesta s-a ridicat și a mulțumit prietenilor:

- Vai ce frică mi-a fost că nu vă voi mai vedea niciodată și că povestea noastră se va pierde!

Domnul solid interveni:

- Haideți să mergem înapoi să nu pierdem timpul.
Declar deschis concursul „Cea mai iubită poveste”

De data aceasta, nici o poveste nu a mai lipsit, iar în urma votului s-a ajuns la un rezultat foarte curios. Domnul solid, cu zâmbetul pe buze a anunțat:

- Câștigătorul concursului „Cea mai iubită poveste” sunt...toate poveștile, deoarece în fiecare dintre ele este ceva special, iar copiii le iubesc la fel pe toate.

De atunci, poveștile nu s-au mai certat și au înțeles că fiecare își are locul ei bine stabilit în lumea poveștilor.

Kardos Anita, 9 ani

5. Povestea crețelor colorate

A fost odată o cretă albă, grasă și frumoasă, care dorea să își schimbe înfățișarea și să devină colorată. Pentru asta a scris o scrisoare la șefa crețelor care era o vrăjitoare bună, care îndeplinea orice dorință a crețelor. În scrisoare apărea:

- Mărită doamnă șefă, fiți bună și faceți din mine o cretă colorată!

La rugămintea aceasta, șefa răspunse:

- Știi, draga mea, aproape toate crețele mi-au cerut să le transform în altă culoare, dar din păcate nu le-am putut îndeplini dorința.

Aflând acest lucru, creta albă s-a supărat foarte tare, dar nu a avut ce face. Din fericire, în vis îi apărură o zână care îi spuse:

- Știu ce vrei și îți voi îndeplini dorința. Măine vei fi și tu cretă colorată.

Când creta s-a trezit, a văzut că în loc de năculoarea albă, era îmbrăcată într-o rochiță albastră. Seara aceea nu a adormit până nu a mulțumit zânei. Era și puțin supărată deoarece chiar sora ei era cretă albastră și din cauza asta s-au certat mult în ziua aceea.

În noaptea a treia, când noua cretă albastră s-a culcat, auzi o voce subțire spunând:

- Cretă colorată, cretă colorată, trezește-te! Am venit să te întreb dacă îți place noua ta culoare.

- M...da, dar totuși am o problemă. Și sora mea este cretă albastră și în Țara Cretelor nu poate exista așa ceva.

- Dar atunci ce culoare să-ți dau? Nu știu deoarece în țara cretelor sunt deja toate culorile.

La explicația zânei, creta a rămas îngândurată și a răspuns:

- Dacă mă vei transforma într-o cretă de cine știe ce culoare, mie îmi va fi bine, dar celeilalte îi va fi foarte rău, deoarece creta care va avea aceeași culoare ca a mea, va fi dată afară din Țara Cretelor. Acum îmi dau seama că țara nu este completă fără o cretă Albă. Acum înțeleg cât sunt de importantă chiar dacă sunt fără culoare.

- Atunci să nu te transform într-o cretă colorată?

- Mai bine nu.

- Bine, acum că ți-ai dat seama că ești prețioasă pentru noi, voi pleca liniștită să îndeplinesc alte dorințe ale cretelor.

Atunci creta albă a pornit pe drum fiind foarte fericită că ea este singura care are aceasta non culoare și nimeni altcineva.

Kardos Anita, 9 ani

6. Semnele de punctuație?

De mult, atunci când nu existau propoziții și nici cuvinte, literele adunându-se la sfat, au spus:

- Ne trebuie ceva prin care să trimitem mesaje oamenilor.
- Haideți să ne aranjăm într-o ordine! De exemplu, „I” du-te și așează-te acolo lângă pat! „A” du-te și așează-te în dreapta lui „I”, „P” du-te și așează-te în dreapta lui „A”, „Ă” du-te și așează-te în dreapta lui „P”. Acum citiți cu toții.

Literele ascultară sfatul lui „Z” și citiră: „IA-PĂ”.

- Cum să numim ordinea aceasta de litere?
- Haideți să o numim „CDL”, zice „D”.
- Haideți să o numim „SDL”, zice „X”.
- Haideți să o numim „CUVÂNT”, zice „Y”.

Formând cuvinte, literele au crezut că au reușit să trimită mesajul dorit, dar înțeleapta literă „A” a spus:

- Noi înțelegem, dar un cititor nu înțelege sensul mesajului.
- Să grupăm cuvintele după înțelesuri, spuse „B”.
- Da, e adevărat, să le grupăm, spuseră toate. Au scris apoi ”Iapa merse la râu”.
- Să numim ordinea de cuvinte „PROPOZIȚIE”.
- Da, să îi zicem așa, spuseră toate.
- Copiii n-o să înțeleagă, chiar dacă le grupăm așa.
- Dar...nu putem să scriem fiecare propoziție pe un rând...cărțile ar fi imense.
- Să facem mai multe tipuri de litere.
- Dar nu vrem să ni se schimbe sensurile.
- Nici copiii n-o să ne înțeleagă, căci vor fi prea multe sensuri.
- Vă păstrați sensurile, doar forma v-o păstrați. Vor fi litere cursive, litere de rând, litere mari și litere îngroșate. Cele mari le vom scrie la început de propoziție și la nume proprii, literele de rând le vom folosi la fiecare cuvânt, literele îngroșate le vom folosi la titlu sau cuvinte importante, literele cursive

le vom folosi pentru a scoate în evidență unele propoziții.

- Dar ne trebuie și semne, căci avem cuvânt, propoziție și mai multe tipuri de litere.

- Cuvintele le formăm din anumite tipuri de litere.

- Propozițiile din cuvinte.

- Să punem punct la începutul propozițiilor.

- Să punem virgulă ca și aceea pe care o am eu la enumerări, înainte de cuvântul „iar”, în anumite de nume strigate! spuse litera „T”.

- Să punem semnul exclamării, un punct și o linie deasupra.

- Să mai scriem un semn: o jumătate din doi și un punct pe dedesubt. Acest semn să îl numim...semnul întrebării.

- Da, așa să-l numim.

Când au apărut toate semnele, literele au făcut cunoștință cu ele și au început să le arate orașul. Casele erau niște caiete uriașe. Palatul Culturii era o carte imensă. Punctul urma să locuiască într-un

caiet pe care scria: Badiu Daria Maria, Limba și Literatura Română, clasa a III-a A. Semnul exclamării în unul pe care scria: Cozac David Eduard, Limba engleză, clasa a II-a A. Semnul întrebării urma să locuiască într-un caiet pe care scria: Corbe-Nits Andrei, Matematica, clasa I A.

S-a făcut mare petrecere în cinstea noilor venite, dar într-o zi, ce să vezi, semnul exclamării s-a certat cu litera „L”.

- De ce te iubește mai mult „Z” pe tine decât pe mine? („Z” era prințul regatului poveștilor). Eu sunt foarte importantă, chiar mai importantă decât tine.

- Dar nu e vina mea că mă iubește.

- De ce te dai așa mândră în fața lui „B”? Te-am văzut ieri la colțul străzii că îi ziceai că tu ești pusă la sfârșitul propozițiilor care exprimă o bucurie, o comandă, un îndemn, un salut, o rugămintă, un sfat.

- Dar e adevărat.

- Ooo, mai bine nu existai!

Simțindu-se jignit, semnul exclamării se întoarse în caietul în care locuia.

Litera „L” continuă să se certe și cu celelalte semne, iar ele s-au supărat și au plecat.

Litera „Z” a mers la ele și și-a cerut scuze în numele tuturor literelor.

Semnele, acceptând scuzele, s-au întors în lumea literelor și au continuat să se așeze la locul lor.

Litera „L” nu s-a mai luat de ele, deoarece știa că ele nu greșesc și că sunt de mai multe ori în propoziție decât ea, nu este vina semnele.

Secolul acela a fost numit de litere „Secolul gloriei” căci nașterea semnelor de punctuație a însemnat o adevărată victorie.

Kardos Anita, 9 ani

7. Spre Marele Curent Oceanic

De mult, pe fundul oceanului, unei familii de pești clovni, i-au ieșit din icre o sută douăzeci și patru de pești.

Era unul mai plinuț, unul mai slăbuț, unul mai puternic, unul mai inteligent, unul mai prostuț. Printre acei peștișori era și micul Picky, un pește atât de frumos, încât pe solzii lui ți se părea că este imprimată întreaga lume.

Tatăl și mama pește, le-au arătat lui Picky și fraților săi, orașul în care vor locui:

- Aici este terenul de joacă? întrebă Back.
- Vom merge la școală? întrebă Zadarck.
- Eu vreau să mă culc! spuse Somnorosul.

Orașul era minunat, în centrul său sirenele cântau cântecul lacului, iar homarii și algele pe cel al fericirii. Regele era marea și puternica balenă albastră Blickolo.

Lângă magazinul lui Cernelescu meduza, sute de elevi așteptau ca stilourile lor să fie încărcate cu cerneală. Lui Picky îi plăcea cel mai mult parcul de joacă Meduzorapetra.

A doua zi, micul Picky a mers la vrăjitoarea apelor Remix.

- Vreau să fiu mare! M-am săturat să fiu mic. Toți mă dădăcesc și îmi spun „Micul Picky”, parcă aș fi bebeluș.

- Bine, Picky, dar sper că știi cât de greu e să fii adult.

- Numai transformă-mă, sunt sigur că n-o să am probleme.

Remix a spus:

”A lumba serius

A mingra glorias

Derinsa mensias

Dofera columbias.”

Picky se transformă într-un pește clovn mare și puternic. Mergând pe stradă, toți șușoteau pe la colțuri.

- ăsta-i Picky piciul?

- Nu, cum să crească mare în așa timp scurt?

- Cine-i oare?

- Să nu ne apropiem de el, poate este infectat cu vreo boală.

Picky merse acasă și spuse:

- Mamă, te rog să-mi pui supa aceea de alge pe care ai făcut-o ieri.
- Dar cine ești tu?
- Sunt Picky! Nu mă recunoști?
- Tu nu ești Picky al meu! Du-te de aici!

Picky plecă spre Brig, peștele spadă, prietenul lui cel mai bun.

- Brig, spune cine sunt eu!
- Nu te mai prosti, ești Picky! Te-aș recunoaște și cu ochii închiși! În ce te-ai mascat de ai crescut așa?
- Nu m-am mascat! Remix m-a transformat.
- Ai greșit cu ceva?
- Nu! Eu i-am cerut.
- Și eu vreau.
- Bine. Am putea trăi ca Robin Hood.
- Am putea jefui vapoare.

Remix îl transformă și pe Brig și cei doi prieteni porniră spre Marele Curent Oceanic, știind că acolo vin multe vapoare.

În timpul acesta, cele două familii erau foarte îngrijorate de dispariția puișorilor lor.

Mama lui Picky spunea:

- Poate acel pește chiar era Picky. De ce l-am alun-gat?
- Nu cred. Picky și-ar fi dat jos masca când i-ai spus să plece.
- Dar a spus că e Picky.
- Poate întârzie, sunt sigur că va ajung curând.
- Cum zici tu! Dar mai bine mergem la familia Tăiescu, poate iar își pierde timpul jucându-se cu pestoboții lui Brig. Să-i cumpărăm și lui unul de Crăciun.
- Să ne mișcăm înotătoarele, altfel va ajunge acasă mai repde decât noi.

Dar nici nu se gândeau că Picky se afla la doar douăzeci de mile de la Marele Curent Oceanic.

Când au ajuns la familia Tăiescu, doamna Tăiescu plânga de se zguduiau pereții căci nu-și găsea fiul.

- Nu e aici Picky?
- Nu!
- Brig nu e la voi?
- Nu!
- Amândoi au dispărut! exclamară deodată cele două familii.

Cele două familii pleasră în căutarea micilor pești.

În timpul acesta Picky și Brig, se îndreptau spre Marele Curent Oceanic.

- Dacă tot vrem să trăim ca Robin Hood, spuse Picky, atunci ce-ar fi să mergem să-l vizităm pe rege, pe doctorul Octopus, pe Stela și pe Molix.

Zis și făcut, cei doi aventurieri plecaseră să-l viziteze pe rege!

Regele încântat spuse:

- Vizitatori? Ce onoare! Mă bucur că ați venit!
- Și noi ne bucurăm că am avut privilegiul de a vorbi cu regele! spuse plin de politețe Brig.

- Vom da o petrecere! Să o chem pe Riana! Am uitat să vă spun...m-am însurat!

Când a venit Riana, cei doi au încremenit. Regina nu era o balenă grasă, severă cu părul zbârlit, plină de cicatrici și coșuri, ci o balenă frumoasă, slăbuță, gingașă și cu doi ochi mari ca două bile de sticlă.

Atât era de gingașă și de suavă! Nu era vorbăreață, dar acesta nu era un defect.

- Riana! spuse regele. Aceștia sunt Picky și Brig. Vom organiza o petrecere în cinstea venirii lor.

- Petrecere? Ador petrecerile! Mâncarea, invitații, dansul, muzica. Când va fi?

- În seara aceasta!

- O idee strălucită!

- Spune-le bucătarilor să taie porceduza și să facă din ea o friptura cu sos de alge marine.

- Bine, scumpule!

- Mărite și preaputernice rege, aveți cumva niște cărți despre Marele Curent Oceanic?

- Nu am! Dar de ce vă trebuie?
- Vrem să mergem acolo!
- Eu vă dau un sfat: „Nu mergeți acolo căci se zice că acolo mișună rechinii Conix și Colorado. Vă vor mânca de vii!”

Supărați că viețuitoarele mării încearcă să îi oprească de la marele lor vis, Picky și Brig au pronit dinnou spre Marele Curent oceanic.

În drum, s-au întâlnit cu Conix și Colorado, care aveau acum un nou prieten pe nume Conrad.

Văzând că le vine cina ca pe tavă, cei trei rechini se repezără spre peștișori. Aceștia neștiind cum să reacționeze, s-au ascuns după o tufă de corali.

Colorado i-a văzut coada lui Picky și a mers să le spună și prietenilor săi.

În acest timp, Picky și Brig au luat-o la fugă.

O caracatiță batrână pe nume Octopus s-a apropiat de ei:

- Ce căutați aici?

- Mergem spre Marele Curent Oceanic!
- Am o carte despre toată marea! Vreți să vă uitați în ea? Poate găsiți ceva despre Marele Curent Oceanic.
- Bine! Dar ce mănânci tu?
- Nu vă fie frică, nu o să vă mănânc!

Picky și Brig merseră în casa caracatiței.

Avea un dormitor atât de mare încât încăpeau 20 de familii de pești clown a câte 379 membri.

Ajungând în biblioteca caracatiței Octopus, au mers direct la litera „M” unde erau toate volumele scrise de autori al cărui nume începea cu litera „M”.

Cartea „Marea și frumusețile ei” era scrisă de Martin Galatasara și de aceea a mers Octopus la litera „M”.

- „Informatică”.....„Matematică”.....„Științe” și Marea! Uitați-o...răsfoiți-o dacă vreți. Puteți rămâne în casa mea cât doriți!
- Vai, mulțumim! Vă rămânem îndatorați pe viață!

Picky și Brig au deschis cartea cu coperti roșii pline de praf.

Prima pagina se referea la partea sudică a oceanului, casa prietenului lor Nandor, căluțul de mare.

A doua pagină se referea la partea nordică a oceanului, casa lui Picky și a lui Brig. Când vedeau pozele despre vrăjitorul Remix, parcă simțeau aerul acela de acasă plin de miresme plăcute produse de doamna Tortirania, brutarul ce își avea magazinul pe Peștilio.

După aceea era pagina marilor haiduci Carlot, Miresmade și Dovermon, cei care au vrut să depășească frica trecând prin Marele Curent Oceanic sperând că vor găsi o lume mai bună.

- Poate o să fim primii care trec de Marele Curent Oceanic! spuse Picky.

- Ce bine ar fi!

- Atunci nimeni nu ne-ar mai spune „pici” sau „prichindei”.

Când au terminat de citit cartea despre mare, cei doi pești cu informații noi, au pornit voioși spre Marele Curent Oceanic.

Voioșia lor avea să se termine după o întâmplare neplăcută.

Mergând spre frontiera ce desparte Marina de Magera, s-au întâlnit cu un delfin pe nume Flipper.

Lui Picky, i se părea cea mai minunată faptură marină de pe fața pământului și a mării.

Era lungă și grațioasă ca țiparul văzut în cartea lui Octopus.

- Flipper, vrei să fim prieteni?
- Da! Unde mergeți voi?
- Spre Marele Curent Oceanic!
- Să nu mergeți acolo!
- De ce?
- Acolo este fiorosul Tacuma! Peștele sanitar!
- Cine? Tacuma?
- Da!

Dar în momentul acela marea se întunecă și o plasă coborî de la suprafață. Flipper fu prins și tras în sus împreună cu plasa.

Picky și Brig, au încercat să tragă dar zadarnic.

Flipper dispăru ca în ceață.

- Oare să-i respectăm lui Flipper ultima dorință?
- Eu nu i-o respect! Dacă mi-am pus în cap să ajung dincolo de Marele Curent Oceanic, așa voi face!

Altel nu mă cheamă pe mine Brigilor Tăiescu.

- Haide amice, să pornic, ne așteaptă drum lung!

Cei doi pești erau la o milă de Oceanul Artic.

Ajungând la Polul Nord, Picky și Brig văzuseră două foci!

- Hei! Focilor!
- Avem și un nume! Nu ne cheamă „Focilor” ne cheamă Batah și Batahara! răcniră focile.
- Scuze, doamnă!
- Ai chef de prostii, tinere domn?

- În primul rând am și eu un nume! În al doilea rând nu mă cunoști așa că nu ai dreptul să vorbești așa cu mine!

- Te rog scuză-ne! Dar...ați vrea să participați la concursul de înot?

- Da!

- Trebuie să faceți perechi cu o creatură a mării!

- Dar noi suntem creaturi ale mării!

- Hai să vă citesc participanții!

Scoase o bucată de hârtie plină cu alge pe care era scris cu litere mărunte: La concursul „Înotătorul de aur” participă echipele: Tedicescu, Morsescu și Focescu. Participanții sunt: Tedi și Meduzopetra, Morsi și Vaca Mării, Foculici și Spădescu. Participanții provizorii: Tedalina și Foculina.

Picky își privirea și întrebă:

- De ce Tedalina și Foculina sunt doar participanți provizorii?

- Pentru că nu au ca pereche o creatură marină.

- Putem fi noi perechile lor!

- Ar fi minunat!

Concursul începu și toți erau la linia de start.

Începe concursul: Meduzometra îl împinge pe Tedi care trăgea un pui de somn. Vaca Mării era foarte deprimată pentru că își amintise că săptămâna trecută își pierduse batista.

Toți aveau probleme așa că toți erau oprți și concursul nu mai continua.

Picky și Brig se întâlniră la jumătatea druului:

- Nu ar trebui să ne continuăm drumul?

- Ba da! Aici am putea rămâne chiar o lună!

- Bine!

Merseră ei cât merseră și deodată în fața lor zăriră un mare vârtej.

Picky, curios din fire, merse la o scoică bătrână ce se numea Scoicescu.

- Ce este aceasta? și arată cu înotătoarea spre vârtej.

- Este Marele Curent Oceanic!

- Spune-le tuturor să se adune aici căci voi trece împreună cu prietenul meu de el și ne vom și întoarce!

- Bine!

Picky și Brig porniră ca două săgeți prin curent.

Închiseră ochii și nu observaseră că trecuseră de el.

Deschizând ochii au observat că nu este o lume mai bună dincolo de curent și că trebuie să se întoarcă.

Mare le-a fost mirarea peștilor, caracatițelor, meduzelor și balenelor când din spuma mării au ieșit la iveală Picky și Brig.

Picky era mulțumim pentru că visul lui de o viață s-a împlinit alături de prietenul lui cel mai bun.

În aceea zi, Picky a înțeles că pentru a fi „mare” nu înseamnă să ai o statură mare, ci o minte strălucită.

Picky și Brig le-au povestit viețuitoarelor mării ce important este să-ți duci visul până la capăt.

Kardos Anita, 9 ani

8. Saturday și ordinea literelor

- Saturday, Saturday, ți-ai făcut temele la română?
- O mami, se auzi un glas sfios, e plictisitor să tot citești și să scrii litere, mai bine aș fi iar la grădi- niță!
- Du-te în casă și citește măcar o pagină din volu- mul „Din lumea celor care nu cuvântă”.
- Mami, este cea mai plictisitoare carte din lume, mai ales partea ceea cu raza călătoare, mă plictisesc de minune!

Cangurul izbucni în plâns și fugi în casă cu rapiditate și le vorbi literelor:

- Vă rog, faceți cumva scrisul și cititul mai distrac- tiv!

Apoi urmă o tăcere deplină.

Într-un târziu, literele răspunseră:

- Bine, dar promiți că ne vei iubi și nu vei spune nimănui că am apărut, nici cu condiția că el își va pune lacăt pe gură?

- Bine, promit, dar și voi să vă respectați promisiunea!

Apoi cât ai zice „pește”, literele s-au transformat în tot felul de forme ciudate. „O” s-a transformat într-un bebeluș care era legănat într-un leagăn sub forma lui „U”.

„B” s-a culcat și s-a transformat în două igluuri. „A” s-a transformat într-un vârt de munte acoperit cu gheață și zăpadă.

„D” s-a prins cu „Î” și au format un arc și o săgeată.

„T” s-a transformat într-o bluză cu mânecă scurtă.

„V” s-a transformat într-un bumerang viu colorat, iar „R” într-un fluture care zburda vesel.

„Z” s-a transformat într-o casă zugrăvită foarte frumos.

Cangurul nostru râdea, pentru că îi plăcea să le scrie și să le citească.

Auzind că râde așa bine, doamna Cangur, mama lui Saturday, s-a dus să vadă dacă fiul său nu a făcut vreo năzbâtie în loc să își scrie tema.

- Saturday, ce faci? Te joci? Să vă tema! se răsti mama la el.

- Mamă, să știi că...și se uită îngândurat pe caiet.

- Ce să știu, îți ceri iertare? De ce nu ți-ai făcut tema, vrei să ajungi rușinea cangurilor?

Când intrase mama, literele s-au refăcut la loc și Saturday nu se mai descurca.

- Mamă, nu este corect, literele mi-au promis că o să știu să le scriu și să le citesc dar nu îmi prea place și nu pot! Matematica e distractivă, dar româna...

Cu lacrimi cât roua de pe firul de iarbă, se aplecă asupra caietului și încercă să scrie cuvântul „varză”, dar nu izbuti. În schimb, desenă un

bumerang, o stâncă, un fluture, o căsuță și încă o stâncă.

Tema era să pună literele în ordinea alfabetică. Scrise litera „A” dar nu știa care e următoarea.

Se gândi, se gândi și își aminti un cântec cântat de litere înainte să dispară.

Cântecul suna așa:

„A, B, C!

A, B, C!

Litere prietene!

Când pe toate le vom știi,

Vom putea și noi citi!

Când pe toate le vom știi,

Vom putea și noi citi!”

Începu să scrie literele despre care se vorbea în cântec și scrise: A, B, C...dar mai departe nu a știut ce să scrie.

Ca să poată merge afară, scrise în continuare: E, R, P, Z, M, X, V, N, D, F, T, S, G. Spuse mamei sale că și-a terminat temele și ieși

afară să se joace cu prietenii lui: Săritura și Șuteală care au organizat un concurs..

Saturday s-a alăturat lor, dar când a auzit ce trebuia să facă pentru a câștiga, s-a retras.

Trebuia să spună alabetul fără greșeală evitând vocalele.

A doua zi la școală, doamna Marsupiala îl întrebă pe Saturday dacă și-a făcut temele:

- Saturday, ți-ai făcut temele?
- Da, doamna Marsupiala!
- Citește-o în fața clasei, te rog!

Saturday a început să citească tema în timp ce doamna Marsupiala îi rugă pe ceilalți copii să îi aducă caietele.

Toate temele erau corecte în afară de cea a lui Saturday.

Când ajunse acasă, Saturday i-a povestit mamei sale cele întâmplare la școală, iar aceasta i-a spus:

- Româna te va ajuta mai mult decât crezi dacă o să înveți. Nimic nu poți face dacă nu știi limba română. Tu vrei să fii informatician, așa-i?

- Da!

- Trebuie să înveți măcar să buchisești, altfel cum să citești inscripțiile de pe calculator!?

Înțelegând importanța limbii române, Saturday încercă să-și facă temele de data trecută.

Doamna Marsupiala le spuse că alfabetul e ca o poezie plină de rime.

Începu să scrie: A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, Ț, U, V, W, X, Y, Z. Văzând că e așa de ușor să scrie și să citească, Saturday a început să citească un mic text „Bulgărele de zăpadă”.

Literele crezând că mai are nevoie de ajutor au început din nou să apară în formele lor hazlii, dar Saturday le-a ignorat spunându-le:

- Nu mai am nevoie de ajutor, știu să citesc și singur.

De atunci încolo, Saturday nu a mai considerat limba română un coșmar!

Kardos Anita, 9 ani

4.1.2. Scrisă de adult

1.Cuvintele prieteniei

Maria Dorina Pașca

Niri și Norbert sunt colegi de clasă, dar se cunosc mai puțin, să nu zic, deloc.

Niri nu lasă pe nimeni să se apropie de el. Ce face? Lovește, vorbește urât, sare la bătaie și nu știe nici un cuvânt frumos. De zâmbet sau râs, nici nu se pune problema.

Și de aceea, nimeni nu se joacă cu el, iar de supărare, se repede cu furie la copacii din curtea școlii.

Fiind pauză, Norbert îl observă pe Niri cum se îndrepta parcă grăbit spre un copac, și-l urmă fără ca acesta să știe. Oare ce vroia să facă?

Și nu mică fu mirarea lui Norbert când îl văzu pe Niri că scoate un mic briceag din buzunar și începe a scobi în trunchiul copacului. Simți parcă cum copacul plânge prin frunzele sale, și-i cere ajutorul. Și-atunci, Norbert i se adresă lui Niri ce scobea mai departe, apropiindu-se:

- Niri, lasă copacul în pace, că-l doare! Tu nu vezi cum plânge prin frunze?

Niri-l privi cu uimire căci, nu se aștepta ca cineva să-l vadă, dar mai ales să-i vorbească frumos și cu o voce liniștită așa ca a lui Norbert și se opri. Îl știe din clasă, doar sunt colegi, și-ar dori să-i fie prietenul cel bun.

Acum, mângâind copacul, îi răspunse:

- Bine, îl las și sper să se vindece. Uite, și astupă în grabă cu palma, ceea ce făcuse. Dar, vrei să fii prietenul meu? Să mă ajuți să fiu mai bun și să

nu mai supăr copacii? Vrei? Mă poți ajuta? Te rog, vreau să fiu mai bun!

Și uite așa, la cei nouă ani ai lor, cei doi, Niri și Robert, îmbrățișând copacul, au devenit prieteni, iar în clasă, nimeni nu mai vorbea urât sau nu mai sărea la bătaie.

Ce s-a întâmplat de atunci? Pot să-ți spun doar că din acea pauză, Niri și Norbert au avut grijă de toți copacii din curtea școlii, ca nimeni să nu-i mai supere, iar frunzele-lacrimi, să se așterne în covor.

Uite, vezi ce lucruri bune face cuvântul înțelept, rostit atunci când trebuie, chiar dacă ai doar... 9ani?

2.Cei trei frați

Huszar Katalin

1. Indicații terapeutice: să nu ne dorim mai mult decât putem primi
2. Efecte dorite: reducea lăcomiei

3. Grupul țintă: copiii, adolescenți

A fost odată un țăran, care a avut trei fii. O dată țăranul le-a spus:

- Duceți-vă și căutați-vă norocul.

Și așa, că toți trei au început să construiască câte o barcă, ca să treacă Marea. Primul, cel mare a încercat să facă barca din frunzele copacului din palmă, al doilea a făcut din stuf și al treilea din lemn. Cel mai mare frate a reușit să termine cel mai repede, așa că a pornit să-și caute norocul. Iar norocul nu a ajuns la el, așa că după a doua pală de vânt și din cauza valurilor barca din frunze s-a scufundat. Băiatul flămând și obosit plutit pe apă, când a apărut un pește mare, care spuse:

- Hai, ține-te de înotătoarea mea și te ajut să ajungi pe insula cea mai apropiată.

Cel mai mare dintre frați așa a și făcut, iar când au ajuns pe insulă, a prins peștele și l-a mâncat.

- Vai, ce bine ar fi fost, dacă nu aş fi făcut așa, fiindcă uite, în momentul acesta am devenit eu un pește.

Între timp și băiatul cel din mijloc a reușit să facă barca din stuf și a pornit să-și caute norocul. Barca a ținut mai bine, iar după o noapte mai furtunoasă și aceasta s-a scufundat. A plutit și el pe apă, neavând mâncare, fiind obosit, și a apărut un alt pește, care s-a oferit să-l ducă pe o insulă. Băiatul a ținut aproape înotătoarea peștelui, iar când au ajuns.

- Vai ce bine ar fi fost, dacă nu aş fi făcut asta, fiindcă uite, am devenit și eu un pește.

În timp și al treilea băiat, care și-a făcut barcă din lemn, a pornit și el la drum, să-și caute norocul. Barca lui a ținut aproape o săptămână, iar când a intrat într-un vârtej foarte mare, băiatul a părăsit barca, și a intrat în apă. După un timp a apărut lângă el un pește care i-a oferit aripioarele lui și așa au ajuns pe insulă. Băiatul cel mic i-a mulțumit peștelui că nu l-a lăsat să moară în mijlocul mării.

- Frații tăi, i-a spus peștele, i-a mâncat pe frații mei, iar tu nu mi-ai făcut nimic, așa că poți să ai trei dorințe și eu ți le implinesc.

Când au auzit acest lucru, frații transformați în pești, au început să-i strige.

- Schimbă-ne înapoi, vrem să fim iar oameni!!!
- Peștele i-a îndeplinit dorința băiatului cel mic, iar frații nerecunoscători au cerut și ei ceva, adică mese întinse cu mâncare la care au petrecut doua săptămâni.

Între timp, băiatul cel mic a început să construiască o nouă barcă din lemnul găsit pe insulă. Le-a cerut fraților să-l ajute, dar aceștia petreceau mai departe lăsându-l singur să muncească. Când s-a terminat mâncarea și barca a fost gata, băiatul cel mic a vrut să pornească, iar frații lui au început să plângă:

- Lasă-ne și pe noi să intrăm, lasă-ne și pe noi!
- Știind că barca nu-i ține pe toți, băiatul cel mic nu s-a mai urcat, lăsându-i să plece pe frații cei mari care

nu știm până unde au ajuns. Văzând acest lucru, peștele ce i-a îndeplinit toate dorințele, l-a ajutat să plece de pe insulă. Cum? A văzut venind spre insulă o barcă mai mare care apropiindu-se, a luat și băiatul la rugămintea peștelui. Urcat în barcă a găsit o fata ce era plecată pe mare ca și el să își caute norocul.

Și așa au plecat împreună să își caute norocul și poate că încă nici acum nu și-au terminat drumul.

3. Ela

Cherecheș (Teglaș) Lăcrămioara-Mariana

a) Indicații terapeutice:

-lipsa solidarității în interiorul unui grup (copilul marginalizat);

b) Efecte dorite:

-dezvoltarea atitudinii pozitive față de ceilalți;

-dezvoltarea solidarității;

c) Grup țintă: copii

Ela, o fetiță de 7 ani, provine dintr-o familie săracă, de etnie rromă. Deși părinții sunt „fără carte”, tatăl ține foarte mult la educația fiicei lui, interesat fiind de tot ce se întâmplă la școală: „Doamnă, dacă eu nu am avut parte de carte, măcar ea să aibă,,.

În fiecare zi, doamna învățătoare împarte laptele și cornul iar Ela este foarte atentă dacă mai rămâne vreo cutie. De fiecare dată când se întâmplă acest lucru ,adică să fie o cutie în plus sau...un corn ori....vreun pachetel de biscuiți, Ela îi ascunde cu mare grijă în ghiozdănelul ei. Colegii însă au observat și au început să râdă de ea, spunându-i că e săracă și că nu are ce mânca, îndepărtând-o astfel din grupul lor. Nimeni nu se mai joacă cu ea, nimeni nu-i mai vorbește...

Într-o zi, colegii și-au propus să o urmărească pe Ela, să vadă unde locuiește, desigur, pentru a râde de ea. Și, mare le-a fost uimirea, când au văzut că în drum spre casă, Ela este așteptată la o porțiță de un băiețel blond, cu niște ochi mari, albaștrii,

căruia îi ducea laptele și cornul. Acesta o răsplătea cu o îmbrățișare lungă și apoi alerga fericit în casă.

Din ziua aceea, colegii și-au schimbat atitudinea față de Ela. Au primit-o din nou în grupul lor și au devenit buni colegi. Și, din când în când, îi făceau câte o vizită și micuțului prieten cu ochi mari, albaștrii, pentru a-i duce lapte și corn.

4.Vivi și Veve

Pavel Claudia – Elena

Indicații terapeutice:

- Frica de tunete și fulgere (astrofobie);

Efecte dorite :

- Înlăturarea fricii față de descărcările electrice naturale(tunete și fulgere);

Grupul țintă:

- Copii.

La marginea unei păduri, în scorbura unui copac bătrân, locuiau de mai bine de un an, o familie de veverițe.

Iarna trecuse cu repeziciune și odată cu sosirea primăverii, se terminară și proviziile de hrană, adunate cu sârg pentru cei doi pui, Vivi și Veve. Tocmai de aceea, tatăl lor era mereu preocupat de procurarea hranei, în timp ce mama își îngrijea puiuții, învățându-i lucruri minunate despre lumea înconjurătoare. În scorbura lor era mereu veselie, iar chioțele veverițelor răsunau în întreaga pădure!

Într-una din zile, pe când Vivi și Veve își exersau cățărările prin crengile unui copac înalt, se auzi o bubuitură puternică! De spaimă, ambele veverițe încremeniră, reușind cu greu să își adune forțele pentru a striga:

- Mamaaa !

Numaidecât se iți într-un suflet biata mamă, speriată că ceva rău li s-a întâmplat puiuților:

- Ați pățit ceva, dragii mei?

- Nu, dar ne este frică! Un sunet puternic a răsunat în întreaga pădure!

Vântul începu să bată cu putere, legănând zdra-văn crengile pe care se aflau veverițele, iar foșnetul frunzelor și lumina ce străpungea parcă pădurea, păreau desprinse dintr-un film de groază. Bubuitura se auzi din nou, iar cerul se luminează deopotrivă!

Veverița mamă își luă protectoare puiuții, conducându-i spre casă. Inimile lor băteau alert, iar lăbuțele protejau urechile de zgomotul asurzitor.

- Ce se aude, mama? întrebă speriat Vivi.
- E tunetul! răspuse mama zâmbind liniștitor.
- Și...e mare animalul acesta?
- Tunetul nu e un animal, dragilor! Tunetul ne vestește ploaia, asemeni fulgerului.

Intrând în scorbura lor primitoare, veverița mamă râde și își îmbrățișează protector, puiuții:

- Vouă vă plac alunele?
- Da, sunt preferatele noastre!

- Ei bine, pentru a crește, alunele au nevoie de lumină, căldură și apă. Lumină și căldură primesc de la soare, însă apă...
- ...de la ploaie! completează veverițele.
- Atunci când le este sete, frunzele copacilor încep să se miște vioi. Vântul le vede și începe să sufle puternic înspre nori, adunându-se încetișor. Când sunt pregătiți să-și scuture picăturile de apă, aceștia devin zgomotoși, producând tunetul. De bucurie, frunzele încep să danseze, iar soarele le trimite câte o sărutare, luminând cerul.
- Și alunele?
- Alunele, fiind hrănite bine, cresc și se coc pentru a fi servite de veverițe drăguțe ca și voi!

Ușa scorburii se deschide încet și tătăl pășește lent, îngreunat fiind de coșul cu alune proaspăt culese.

- E ora mesei, copii! șopti veverițoiul.

- Uraaa! Alune! Tati, de-acum nu ne va mai fi frică de tunete și fulgere! Știm că ele vestesc ploaia, iar ploaia ajută alunele să crească!

De atunci, la fiecare ploaie însoțită de descărcări electrice, veverițele pot fi văzute ținându-și copacii, dansând parcă de bucurie!

5.Povestea ardeiului furios

Gal (Kardos) Magdolna-Gabriella

Indicații terapeutice

-comportament agresiv

-iritabilitate

Efecte dorite

-recunoașterea emoțiilor

-reducerea agresivității

-canalizarea stării de furie

Grup țintă

-copii cu vârstă cuprinsă între 3-7 ani

Într-o grădină colorată de multe legume frumoase, unele mai rotunjoare, altele mai lunguiețe, unele mai mititele, iar altele mai măricele, stăteau de vorbă patru legume guralive: o ceapă gălbioară și rotofeie, o vânăta mare și impunătoare, un ardei roșu și orgolios și o varză elegantă, îmbrăcată într-o rochie cu volane verzi.

Venise toamna și afară era din ce în ce mai frig. Ploua mărunț și des și toate legumele erau înfrigorate, mai puțin **doamna varză** căreia îi era călduț și bine pentru că era acoperită de multe straturi de volane. Doamna varză era singura legumă fericită din grădină! Nu o speria deloc venirea toamnei, ba chiar era bucuroasă că acest anotimp veni în grădina ei.

Doamna ceapă era, în schimb, foarte supărată! Hăinuța ei era subțire și orice firicel de vânt ajungea până la miezul ei alb și înmiresmat. Prietena ei, varza, și-a dat repede seama prin ce chinuri trece surata ei și se oferi imediat să se dezbrace de câteva frunze

care o acopereau pentru a-și încălzi vecina din grădină.

Când **doamna vânătă** văzu toate acestea, se miră foarte mult. Nu înceta să se întrebe cum de varza era atât de bună de sare imediat în ajutorul prietenei ei înfrigurate. Când observă ceapa cât de mirată este doamna vânătă, îi spuse: ”Draga mea, și tu ai face la fel pentru cineva care suferă de frig, nu-i așa?” Vânăta stătu un pic pe gânduri și apoi zice: „Da ,ai dreptate. Și eu aş ajuta la rându-mi o prietenă care ar avea nevoie de mine.”

Într-un colț al grădinii, un **ardei era roșu de furie**. Bolborosea într-una că lui nu îi place toamna, nici frigul și nici ploaia și că va face tot ce-i stă în putință să amâne venirea acesteia în grădina lui. Tot învârtindu-se într-una, în timp ce vorbea furios, certând ploaia și vântul își făcu singur rău rupându-și frunzele încă verzi. Acum mai suferea și de durere pentru că nu-și putuse stăpâni furia. Provocase du-

rere și fraților, celorlalți ardei din jurul lui, cărora le rupse deasemenea și frunzele.

-Liniștește-te!, spuseră legumele ardeiului furios! Ne vei rupe tuturor frunzulițele!

Înțeleapta varză, spuse și ea:

-Domnule ardei, lasă-mă să te ajut să scapi de atâta furie și supărare! Fă ca mine: inspiră și expiră profund de trei ori! Acum închide ochii și gândește-te la cât de frumos va fi în grădina noastră după ce va trece toamna!Gândește-te la pomii înfloriți, la iarba verde și la floricelele multicolore!Acum te simți mai bine?

După ce făcu ce-i zise doamna varză, ardeiul se calmă. Înțelese că furia nu-i era de ajutor nici lui și nici celor din jur și promise tuturor legumelor că data viitoare nu va mai fi furios și că atunci când va simți furie nu se va mai zbate, ci va folosi ceea ce l-a învățat doamna varză, adică va inspira și expira de trei ori, apoi se va gândi la lucruri frumoase și plăcute!

6.Puiul de cerb și anotimpurile

Gal (Kardos) Magdolna-Gabriella

Indicații terapeutice

- lipsă de perspectivă
- tristețe nejustificată
- învinuire fără motiv

Efecte dorite

- creșterea încrederii în sine
- favorizarea găsirii unei motivații pentru a depăși momentele grele

Grup țintă

- copii cu vârstă cuprinsă între 7-10 ani

Într-o zi de primăvară minunată, în mijlocul unei păduri s-a născut un pui de cerb. Era foarte norocos puiul pentru că se născuse exact atunci când înfloreau toate florile, iar vremea era tot mai caldă și mai frumoasă.

Cu fiecare zi ce trecea, odată cu micul cerb creștea totul în jur, copaci, iarbă și flori. Mai târziu când puiul de cerb a crescut mai mare și mai puternic, primăvara s-a transformat într-o vară caldă și plăcută. Apoi a venit toamna. Odată cu ea, frunzele copacilor s-au colorat frumos, iar după aceea una după alta au căzut, lăsând crengile complet goale. Mai târziu toamna s-a transformat în iarnă, cerul s-a făcut cenușiu și din nori a început să ningă. Puiul de cerb se uita la zăpadă și tremura de frig. El se născuse când era atât de cald și de bine! Nimeni nu-i explicase de ce copacii își schimbă culoarea din verde în maro și de ce căldura se transformă în frig.

Micul cerb își repeta: ”Cred că eu am făcut ceva rău și din această cauză vremea s-a schimbat atât de mult!” Așa se gândea și era tare, tare trist. Din păcate ninsoarea continua să cadă, iar aerul era tot mai rece. Puiul de cerb era tot mai supărat. Continua să creadă că el este vinovat pentru că primăvara dispăruse și pentru că venise vara. Îi era

foarte frică că într-o zi el însuși ar putea fi transformat în ceva rece și pustiu, la fel cum iarna transformase pădurea. Așa că stătea ascuns sub un copac cât era ziua de lungă, crezând că dacă va rămâne nemișcat și cuminte, va putea face din nou vremea să devină la fel de frumoasă ca înainte.

În timp ce zăcea acolo zgribulit, simțindu-se foarte singur și trist, iată că s-a apropiat de el un șoricel bătrân și înțelept. L-a privit pe puiul de cerb, l-a tot privit și văzând că nu se mișcă de acolo, i-a spus: ” Vai Cerbulețule, ce tare tremuri! Și arăți așa de supărat!” Puiul de cerb i-a răspuns:” Taci, nu face zgomot! Uite din cauza mea vremea s-a răcit. A venit frigul. Eu cred că dacă o să stau nemișcat pot transforma la loc vremea ca să fie iarăși frumoasă. Sunt foarte trist că am fost așa de rău!”

Un timp șoricelul cel înțelept s-a uitat la el în tăcere, minunându-se cum o fi ajuns, oare, cerbul să se creadă vinovat de schimbarea anotimpurilor. I se părea foarte important să-l ajute pe micul cerb să

înțeleagă cum stau lucrurile în această lume în care trăim, așa că i-a spus: „Nu ești tu de vină că se schimbă vremea! Acesta este un lucru foarte firesc. Așa este viața. În fiecare an după primăvară urmează vara. Atât primăvara, vara toamna cât și iarna, sunt numai niște anotimpuri care vin și trec unul după altul. În fiecare an, anotimpurile vin și trec la fel de repede și mereu în aceeași ordine. Se poate întâmpla ca iarna să vină ceva mai repede ca vremea hotărâtă, sau să rămână puțin mai mult, dar tu să ții minte că **întodeauna** după iarnă urmează din nou primăvara, pentru că așa a fost făcută lumea. Chiar și acum, în timpul iernii reci, când îți este foarte greu să crezi că va mai fi din nou primăvară, trebuie să găsești în inima ta puterea de a crede acest adevăr!”

”Dar de ce nu pot vedea că vine chiar acum primăvara?” a întrebat, foarte curios, puiul de cerb. ”Ajută-mă să înțeleg, te rog!”

”Uneori norii ascund soarele de pe cer. Atunci aproape nu-ți mai vine să crezi că soarele există în

spatele lor. Apoi, după un timp, vântul alungă norii și te lasă să vezi că soarele a rămas acolo unde era dintotdeauna. Câteodată, vara, observi că o floare minunat înflorită, se usucă în scurt timp, iar semințele ei sunt luate și împrăștiate de vânt. În acea clipă este greu să-ți dai seama că din acele semințe vor răsări alte flori. Dar atunci când în anul următor revine primăvara, poți vedea cum din semințe cresc plante noi care înfloresc la fel de frumos ca cele din anul trecut.”

Puiul de cerb asculta foarte atent ce spunea șoricelul. I se părea că vorbele noului său prieten au un înțeles special, care mergea drept spre inima lui. Dar mai erau atâtea de spus și de aflat..

”Dragă Șoricelule, iarna este așa de rea pentru mine, pentru că mă face să simt un fel de frig în suflet, la fel ca frigul de afară.”

Dar Șoricelul l-a sfătuit prietenos pe puiul de cerb: ”Orice ființă are propriul său izvor de putere și de căldură în ea însăși, chiar dacă este rece afară.

Caută propria ta căldură **înăuntrul** tău și încearcă să o hrănești ca să crească continuu. Atunci ea te va ajuta să te simți încălzit chiar dacă afară este frig”, apoi promițînd că se va mai întoarce pe-acolo Șoricelul și-a luat rămas bun.

Puiul de cerb a lăsat cuvintele Șoricelului să pătrundă adânc în inima și mintea lui. Ce ciudat i se părea! Oare la ce s-a gândit Șoricelul atunci când spunea că: ”*propria ta căldură e înăuntrul tău*”?

7.Fii desupra destinului tău!

Gal (Kardos) Magdolna-Gabriella

Indicații terapeutice

-lipsă de perspectivă

-tristețe nejustificată

-melancolie

Efecte dorite

-creșterea încrederii în sine

-favorizarea găsirii unei motivații pentru a depăși
momentele grele

Grup țintă

-adulți

Povestea spune ca era odată o fată care, lovindu-se de greutățile vieții, a mers la tatăl ei să se plângă că nimic nu-i ieșea așa cum își dorea. Obosise să lupte fără a obține rezultatele pe care le aștepta. Nu știa cum să facă să meargă mai departe în viață pentru că se simțea epuizată. Avea impresia că de câte ori rezolva o problemă, apărea alta.

Tatăl ei a ascultat-o atent și apoi a invitat-o să pregătească împreună micul dejun. Ajunși în bucătărie, el a luat trei oale și le-a pus cu apa la fiert. Când au început să fiarbă a pus într-una morcovi, într-una ouă și în cea de a treia cafea.

Le-a lăsat să fiarbă fără să spună niciun cuvânt, doar îi surâdea fetei lui. Ea aștepta cu nerăbdare, întrebându-se ce voia să facă tatăl ei. După 20 de minute tatăl a stins focul, a pus ouăle într-un castron,

morcovii într-o farfurie și a turnat cafeaua într-o ceașcă. Apoi a întrebat-o: “Draga mea, ce vezi aici?” “Ouah, morcovi și cafea”, a răspuns ea. Atunci a îndemnat-o să atingă morcovii. Ea îi atinse și observă că erau moi. Apoi i-a cerut să curețe un ou de coajă și ea observă astfel că oul era foarte tare. Apoi i-a spus să guste din cafea. Curioasă, ea sorbi din lichidul parfumat apoi întrebă: „Ce înseamnă toate astea, tată?”

Atunci el i-a explicat că toate cele trei elemente avuseseră de înfruntat aceeași adversitate: apa fiartă. Doar că au reacționat complet diferit: morcovii s-au înmuiat și au devenit ușor de sfărâmat, ouăle au devenit foarte tari, în schimb cafeaua a schimbat cu aroma ei apa.

“Cu care dintre acestea trei crezi că te asemeni tu?”, își întrebă el fata. “Când adversitatea bate la ușa ta, cum răspunzi? Ești ca un morcov aparent tare, dar când durerea te atinge te înmoi și-ți pierzi puterea? Ești asemenea oului, care începe cu o

inimă maleabilă și un spirit fluid, dar după un eveniment nefericit devine dur și inflexibil? Pe dinafară rămâi la fel, dar pe dinăuntru ai inima amară? Sau ești ca un grăunte de cafea? Cafeaua schimbă apa fiartă, elementul care îi cauzează durerea. Când apa ajunge la punctul maxim de fierbere cafeaua lasă cea mai bună aromă și savoare.”

Nu te lasa înfrânt! Fii deasupra destinului tău, dă ocazia adversităților vieții să fie pentru tine tot atâtea prilejuri de a lăsa „dulcea aromă de cafea” care îți este proprie, pe care doar tu o poți oferi, să te respecte...

8.Ricky cel mofturos

Kolman (Vlad) Laura Renate

Indicații terapeutice:

copil mofturos la mâncare;

efecte dorite:

- eliminarea negativismului din gândire;

- acceptarea gustării mâncărilor necunoscute.

Cățelușul Ricky a împlinit un an, dar nu vrea să învețe cum să roadă oase. Lui îi place să mănânce numai boboțe. În zadar mama lui, Lhea, îi explică despre felul în care trebuie să roadă oasele că Ricky face tot felul de mutrițe.

Într-o zi, toată familia stăpânei lui a plecat pentru mai multe zile în vacanță. Lhea și Ricky au rămas în grija bunicii iar bunica nu poate merge singură la magazin deoarece este prea bătrână, așa că tot ce le poate oferi cățeilor sunt oase care rămân de la masă.

Cățelușul mârâie nemulțumit când vede oasele din bolul său, își întoarce capul de fiecare dată și se gândește: ”Iarăși oase, mâr!”.

Zile de-a rândul primesc aceeași mâncare, iar lui Ricky îi este taaare foame! Ce-ar putea să facă, oare? Nu-i plac oasele și punct! Nu le-a gustat niciodată dar... lui nu-i plac și gata!

Numai că, din cauza foamei îl apucă durerea de burtică. Mama lui, Lhea, îi spuse:

- Hai, gustă măcar puțin, ham, ham!

El nu vrea. De câteva zile merge la culcare tot flămând și trist.

Însă, într-o noapte, avu un vis. Se făcea că vecinul său, dulăul Tașa, al cărui lătrat îngrozea pe toată lumea, sări gardul în curte și mănca toate oasele din bolul care se afla în fața cuștii lui Ricky. Acesta privea înspăimântat cum Tașa înfuleca cu lăcomie toate mâncarea..... lăsând bolul gol, goluț. Dimineața, când s-a trezit, Ricky a alergat într-un suflet la bolul său, de care înainte nici măcar nu voia să audă. Spre uimirea lui acesta era plin de oasele pe care bunica tocmai le lăsase.

De data aceasta, Ricky n-a mai stat pe gânduri, a început să mănânce și să ronțăie toate oasele cu plăcere, fericit că visul nu fusese adevărat.

- Uau ce bune sunt! Oasele sunt extrem de gustoase dacă sunt bine mestecate! Oare cum de nu mi-am dat seama? se gândea Ricky.

Din acea zi, Ricky a lăsat mofturile deoparte și hrana sa preferată sunt oasele. Mai mănâncă uneori, însă, și boboțe.

9.Nu vreau !

Kolman (Vlad) Laura Renate

Indicații terapeutice:

copil cu teamă de separare;

efecte dorite:

- eliminarea negativismului din gândire;
- reducerea temerilor legate de abandonul părinților.

Sofia se îmbrăca imbufnată și în timp ce își împătura pijamaua întrebă mofturoasă:

- De ce nu pot rămâne azi acasă?

- Pentru că nu are cine să aibă grijă de tine, îi răspunse mama.
 - Nu vreau să mergi la serviciu! Și se puse pe plâns Sofia. Vreau să stai acasă și să rămân și eu cu tine!
- Nu e chiar așa de simplu, draga mea. Adulții trebuie să lucreze și, în acest timp, copiii merg la grădiniță. Hai să ne grăbim că altfel voi întârzia și voi fi certată foarte tare. Nu ai vrea să fii certată, nu?

Sofia scutură din cap, iar apoi o ținu pe mama de mână, ascultătoare, până ce ajunseră la grădiniță. După ce își luă rămas-bun de la mama, Sofia începu să se joace cu prietena sa, Ioana, căreia îi spuse:

- Nu e drept! Eu am vrut să rămân acasă cu mama, dar ea a spus că trebuie să meargă la serviciu!
- Și mama mea merge la serviciu cât timp eu sunt aici, spuse Ioana.
- Toți adulții trebuie să lucreze, spuse doamna educatoare, care auzise discuția celor două fete.

- Dar, de ce? întrebară cele două prietene.
- Când merg la magazin să facă cumpărături, trebuie să plătească atunci când ajung la casa de marcat, nu-i așa? întrebă d-na educatoare.
- Da, noi întotdeauna plătim ceea ce cumpărăm, spuse Sofia.
- Vezi, continuă doamna educatoare, de aceea lucrează adulții: ca să aibă bani să plătească ceea ce au pus în coșul de cumpărături. Adulții primesc bani pentru munca lor, iar cu aceștia pot cumpăra tot ceea ce le trebuie lor și vouă, dragi copii. Dacă nu ar munci nu ar primi bani și nu ar putea plăti alimentele pe care le cumpără. Nu ar putea nici să vă surprindă cu jucării pentru că nu ar avea cu ce să le plătească. De aceea trebuie să meargă la locul de muncă, ca să câștige bani.

Sofia se gândi la cele spuse de doamna educatoare și făcu legătura între cele două lucruri: mama merge la serviciu pentru că o iubește. Acest gând o

liniști și după-masă, când veni mama după ea la grădiniță, îi sări fericită în brațe.

10.Călătoria

Kolman (Vlad) Laura Renate

Indicații terapeutice:

copil încăpățânat;

efecte dorite:

- eliminarea negativismului din gândire;
- stimularea curiozității pentru nou.

Mama și tata hotărâsc ca întreaga familie să îi facă o vizită mătușii Aurora, sora tatei, care locuia destul de departe, în București. Anca aștepta cu nerăbdare această călătorie, știind că vor fi și verișorii ei acolo și se vor distra de minune. Când sosi ziua plecării, întreaga familie porni spre mașină. Tata ducea bagajele, iar mama o ținea pe Anca de mână și între timp îi povestea că a primit un nou scaun de

mașină, pentru că în cel dinainte nu mai încăpea deoarece a crescut.

- Vei vedea ce frumos e noul scaun de mașină, e roz, culoarea ta preferată și are și niște fluturași colorați, privește! adăugă mama când ajunseră la mașină. Așează-te repede!
- Eu nu vreau să stau în scaunul acesta! Nu vreau! Nu mă așez!

Părinții o priveau uimiți pe Anca. Nu înțelegeau care era problema, deoarece până în acel moment, fetița se așeza de fiecare dată în scaunul de mașină, fără proteste. Înainte ca unul dintre părinți să spună ceva, Anca adăugă:

- Nu vreau să mă așez în el! Îl vreau pe cel vechi! Nu-mi mai plac fluturașii, îl vreau înapoi pe cel vechi, cu găze! țipa Anca.

Mama și tata încercară să o convingă pe Anca dar aceasta nu se lăsă înduplecată până când telefonul tatei sună iar după o scurtă convorbire tata

spuse că se amână călătoria. Anca își privea uimită părinții și nu înțelegea ce se întâmplă.

- Mama, de ce nu mai vrea tata să mergem la mătușa Aurora?

- Anca, tatăl tău este îngrijorat! Într-o astfel de călătorie este periculos ca adulții să circule fără centura de siguranță iar copiii neașezați în scaunul de mașină. De dragul tău, călătoria nu va mai avea loc!

Fără să mai stea pe gânduri, fetița o zbughi în mașină și se așează într-o clipită în scaunul cel nou:

- M-am răzgândit, tata! Îmi plac fluturații de pe noul meu scaun și îmi plac și călătoriile..... în siguranță! Hai la drum! De-abia aștept să mă joc cu verișorii mei!

Din acea zi Anca nu a mai refuzat scaunul de mașină și a înțeles că pentru siguranța ei și pentru faptul că părinții o iubesc este bine să le urmeze sfaturile.

11.Uma și sandwichul cu gem de zmeură

Siko Dorotyia

Indicații: lipsa mamei

Efectele: despărțirea de părinți, încurajarea de prietenii

Grupul țintă: copii cu vârsta de grădiniță

Uma era un pui de ursuleț foarte drăgălaș. Era singur la părinți. Îi plăcea să se plimbe cu mama lui prin pădurea de brazi, în timp ce tatăl lui construia peștera în care urmau să trăiască. Uma era un ursuleț foarte curios, se interesa de tot ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Într-o zi, când se plimbau în pădure, au ajuns în poiana unde dascălul Bufniță pregătea băncile drăguțe pentru noul an de școală. Erau bănci și scaunele de toate mărimile pentru puii locuitorilor pădurii. Lui Uma îi plăcea mult poiana cu băncuțe. N-a mai văzut niciodată așa ceva.

-Oare ce este acest loc minunat?- a întrebat-o pe mămica.

-Este locul unde o să înveți tainele pădurii, a răspuns mama. Când o să împlinești trei ani o să te înscriu la Grădinița lui Bubu.

Uma era atât de bucuros de vorbele mamei, încât a început să alerge jur împrejur. A așteptat nerăbdător să fie și el elevul lui Bubu. După ziua de naștere a ursulețului, a sosit și prima zi de grădiniță.

- Pot să duc la grădiniță rucsacul pe care l-am primit de ziua mea și jucăriile mele preferate? a întrebat Uma zâmbind.

-Da, dar în loc de jucării o să luăm creioane colorate și un caiet, a răspuns mama lui.

-Dar numai mașinuța verde...te rog... este preferata mea, a rugat-o Uma.

- Bine, poți s-o duci și să te joci cât suntem pe drum, iar cum ajungem acolo, mi-dai mie și eu o să am grijă de ea până când tu ești la grădiniță, i-a răspuns mămica.

- Tu unde o să pleci mami? a întrebat-o Uma disperat.

-În timp ce tu ești la lecții cu ceilalți pui de animale, eu o să culeg niște zmeură din care o să fac gem, i-a răspuns mama și l-a mângâiat pe ursulețul posomorât.

-Dar eu vreau să te ajut la cules și... vreau să mă duc numai cu tine la lecțiile lui Bubu, i-a zis Uma supărat.

În timp ce mergeau pe drumul șerpuit spre grădiniță, mămica i-a explicat lui Uma că nu are de ce să se teamă, fiindcă toată lumea o să fie foarte prietenoasă și că dascălul Bufniță o să le povestească toate tainele pădurii cu multă răbdare, iar dacă nu înțelege ceva poate să întrebe, fiindcă elevul care ascultă spusele dascălului devine curios.

Primele zile de grădiniță au trecut foarte repede și fără mari probleme, dar totuși îi era dor de mama. Lui Uma îi plăcea să asculte lecțiile despre fructele delicioase ale pădurii și să coloreze enciclopedia cu

copaci. Stătea singur în ultima bancă și de multe ori curgeau lacrimi din ochii lui mari și negri când se gândea la mama lui.

Într-o zi ploioasă ursulețul și-a uitat acasă sandwichul cu gem de zmeură. Era foarte trist fiind mâncarea lui preferată care îi amintea de mama lui. În pauza mare când a deschis rucsacul și-a dat seama că nu este acolo, a început să plângă și să-i fie frică îngrozitoare că mama lui nu-l mai iubește.

Colegii lui de grupă l-au întrebat de ce este trist, dar el nu le răspunse de teamă că o să râdă de el.

-Uite, niște semințe amestecate, și Lia Ciocârlia a pus pe băncuța lui niște semințe. Acestea sunt preferatele mele.

-Nu... mersi.... nu-mi plac și nu vreau să mănânc mâncarea ta, i-a zis Uma rușinos și s-a întors cu spatele.

- Ok, nu este obligatoriu dacă nu vrei, dar eu oricum nu pot să le mănânc pe toate, sunt foarte micuță

pentru atâta mâncare. O să le las aici pe băncuța ta, și a zburat înapoi la locul ei.

Uma a luat semințele și le-a ascuns în buzunarul cel mai mic al rucsacului, să nu-l vadă nimeni.

În drum spre casă nu mai vroia să se prindă de mâna mamei fiind supărat pe ea. După un timp i-a povestit acesteia, tot ce a gândit și simțit când n-a găsit sandwichul. Mama i-a promis că niciodată n-o să se mai întâmplă așa ceva. A luat o pietricică de pe aleea șerpuitoare pe care o treceau în fiecare zi și i-a dat-o lui Uma zicând că este o amuletă care îl protejează atunci când îi este dor de ea, fiind suficient numai să o atingă.

În ziua următoare, Uma a plecat la grădiniță cu această amuletă și cu sandwichul cu gem de zmeură în rucsac. În pauza mare a așezat și el niște bucăți din mâncarea lui preferată pe băncuța Liei-Ciocârliei....și uite așa a început prietenia lor.

Din acel moment lui Uma nu i-a mai fost frică să meargă la grădiniță, deoarece știa că atât Lia-

Ciocârlia prietena lui, cât și amuleta mamei o să fie mereu lângă el.

12.Un băiețel mai altfel

Mărginean Iuliana-Emanuela

Indicații terapeutice: -acceptarea situației existente;

- luarea deciziilor corecte în vederea rezolvării problemei existente

Efecte dorite: - integrarea în comunitate;

- dezvoltarea stimei și a încrederii în sine

Grup țintă: părinții care au copii cu dizabilități

A fost odată ca niciodată o mamă și un tată, ca toate mamele și ca toți tații ce erau la început de drum în viață, cu momente fericite, cu mici hopuri pe care reușeau să le depășească de fiecare dată. Ei își doreau tare mult un copil care să le umple casa de bucurii lumină și să fie o familie.

În sfârșit, ziua cea mare a venit și s- a născut băiatul familiei. Toată lumea era fericită, dar acest

băiețel s-a născut mai altfel decât ceilalți copii. El avea la mâna stângă doar trei degete în loc de cinci. Părinții erau puțin supărați la început, și tot numărau crezând că vor fi cinci, dar nu erau, dar acea perioadă dureroasă a trecut și toată atenția era îndreptată acum spre educația proaspătului membru al familiei.

Zilele treceau, copilul creștea și a venit timpul să meargă la grădiniță. Toate bune și frumoase pentru că la o vârstă fragedă copiii sunt puri nu fac diferențe după aspectul fizic, ci ei se joacă împreună dacă își găsesc lucruri și jocuri în comun.

Timpul trecea, copilul a împlinit trei ani și acum avea vechime la grădiniță. Într-o zi a venit acasă, deloc supărat, o întrebă pe mama lui așa:

„- Mama, unde îmi sunt degetele mele? Le-am pierdut în șanț?”

A stat mama atunci câteva secunde, apoi îi veni un gând ca un fulger. Nici azi nu știe de unde i-a venit acel gând, dar era unul frumos și pe înțelesul

copilului. Mama a transformat acel gând într- o povestioară pentru copilul ei.

„ -Dragul mamei, o să îți spun acum unde sunt degetele tale:

Cică pe vremea când erai tu în Cer la Doamne, Doamne și îți alegeai părinții, pentru că fiecare copil își alege familia în care să meargă, a venit Doamne, Doamne cu o ceată de Îngerași la voi. Printre Îngerașii care îl însoțeau pe Doamne, Doamne era unul necăjit și supărat. Doamne, Doamne s- a uitat când la copii, când la palmele lor și i- a întrebat: care dintre voi ați dori să îi dați un deget acestui Îngeraș?

Acel Îngeraș nu avea nici un deget, iar tu, puiul lui mama bun cum ești, i-ai spus lui Doamne, Doamne că îi dai două degete. Pentru dărnicia ta Doamne, Doamne ți- a dat minte mai multă și pe acel Îngeraș pe care l- ai ajutat să te păzească toată viața. De aceea, tu ești un copil foarte isteț, descurcăreț și faci doar lucruri minunate.”

Și din acel moment, copilul nostru nu a mai întrebat unde îi sunt degetele lui, ba mai mult era mândru că a putut ajuta un Îngeraș ce îi va fi alături toată viața.

Și- am încălecat pe- o șa și v-am spus povestea așa, și-am încălecat pe-o roată și v-am spus povestea toată. Și-am sorbit dintr-o apă curată și v-am spus povestea mea adevărată.

13.Mormăilă Ursulețul care nu voia să hiberneze

Goilean Gavril Oliver

Grupul țintă:

- copiii care nu vor să doarmă

Era toamnă în pădurea de pe munte. Frunzele erau demult cafenii și copacii goliți de podoaba verde, însă viețuitoarele încă mai dădeau zor cu pregătirile pentru iarnă.

Ariciul Ascuțel o întâlnește pe Ronțita-Veverița, care fugea de zor cu desaga plină de alune către casă:

-Unde alergi așa grăbită?! o întreabă.

-Alerg... alerg să îmi adun provizii pentru iarnă, căci se spune că va fi o iarnă grea și imediat vom începe să hibernăm! răspunse ea de zor, abia trăgându-și sufletul de grabă.

-Eheeeiii să fii sănătoasă Ronțita, eu am terminat deja aprovizionarea, unde mai pui că și culcușul e gata.....

În mijlocul pădurii se afla o poiană întinsă și luminoasă iar în mijlocul poienii un pâlc de câțiva copaci unde se afla un bârlog. Aici trăia familia Murescu, o familie formată din trei ursuleți: tata, pe nume Zmeureac, mama Mierina și mezinul familiei, un ursuleț rotofei cu blănița pufoasă, de numai un an, pe nume Mormăilă. Acesta din urmă se zben-guia prin frunzișul din poiană, încercând să facă tumbe cât mai rotunjite și mai rapide. De bună-seamă că poiana era locul de joacă preferat al tuturor viețuitoarelor din pădure, care se adunau vara la joacă în fiecare zi. Dar, acum se cam duseră pe la

culcușul lor, în afară de Mormăilă, care era de neoprit.

Tatăl Zmeureac privea satisfăcut lista cu cele necesare pentru cămara din bârlog.

-Gata, spuse el, cămara-i plină.

-Și eu am terminat de aranjat culcușurile! spuse Mierina.

Dar nu au apucat să își termine vorba că un vânt rece se și porni și începu să ningă cu fulgi mari și reci.

-E timpul să vii înăuntru la somn! îi spuseră ei lui Mormăilă.

-Dar vreau să mai rămân....

-Dragule, are să te prindă iarna afară și ai să îngheți! spuse Mierina.

-Biiine viiin, acceptă el într-un sfârșit. Dar în mintea lui se hotărî să nu doarmă deloc toată iarna.

Zis și făcut. Odată intrați toți trei în bârlog, Mormăilă se prefăcu adormit până când părinții dormeau buștean. Apoi, se apuca de exersat tumbă

în bârlog. O ținu așa o vreme, până când se plictisi. Își făcu jucării din niște borcane goale ce fuseseră cu miere dar se plictisi și de ele și se apucă să repete toate poeziile de numărat la vați scunselea, dar nu păreau așa frumoase fără jocul în sine. Se apucă să facă tot felul de mutre, ogîndindu-se în borcanele cu miere dar își dădu seama că nu râde nimeni de ele, în afară de el și abandonă. Prin luna februarie, pe la sfârșit, după ce izbuti să nu hiberneze mai deloc și se plictisi de jucat singur, Mormăilă își spuse:

-Ce n-aș da să fie primăvară și să mă pot juca împreună cu prietenii mei ... de unul singur nu prea are farmec joaca...mă cam plictisesc.

Și gîndind el așa numai ce văzu prin ușa bârlogului cum de sub zăpada subțiată, deja apare un ghiocel.

-Heheeeee!!! Aproape a venit primăvara, încă puțin și mă pot juca prin poiană cu cerbul Cornuleț și lupul Dințisor.

Se puse în culcuș și se prefăcu adormit pentru ca părinții să nu știe că a fost treaz mai toată iarna.

Zmeureac se trezi, trânti în lături ușa bârlogului și spuse tare, clar și bucuros:

-Haideți, treziți-vă! A venit Primăvara!!!

Mormăilă auzind, o zbughi din culcuș pe ușa bârlogului, afară în poiană.

Acolo erau Cornișor cerbul și Dințisor lupișor, care numai ce s-au trezit și ei.

Iarba era verde și păsărelele cântau frumos, vreme numai bună de joacă.

- Haideți să ne jucăăăăăm!!!! strigă tare Mormăilă.....dar nu apucă să facă doi pași căci căzu la pământ, lat de oboseală și începu să sforăie. Ceilalți doi văzând una ca asta, se prăpădiră de râs, dar îl luară pe sus și îl duseră la bârlog. L-au pus în culcuș unde Mormăilă dormi până în luna August, ratând o mulțime de jocuri și aventuri cu prietenii săi.

Când se trezi și auzi toate peripețiile din primăvara și vara aceea, la care nu a luat parte, își zise:

-Nu am să mai fac greșeala să nu hibernez iarna. Oricum joaca de unul singur în bârlog nu a fost prea frumoasă.

14.Purcelușul Dodo învață să salute

Regheni (Pop) Camelia

A fost odată într-o fermă o familie de purceluși. Cel mai mic și mai poznaș dintre purceluși se numea Dodo. Era mereu pus pe șotii, destul de ascultător dar avea o singura problemă, nu-i plăcea să salute indiferent cu cine se întâlnea. Tatăl și mama purcelușului Dodo erau foarte politicoși și aveau mari așteptări de la copiii lor însă cu Dodo nu au reușit să facă nimic pentru a-l determina să salute.

Într-una din zile Dodo ieși la joacă prin fermă. Văzuse ferma de multe ori dar tot mai avea de explorat câte ceva. Era o zi cu soare așa că era o zi perfectă pentru plimbare. Când să iasă pe ușă auzi vocea mamei sale:

-Dodo, ai grijă pe unde te aventurezi ,să nu pleci tare departe! Și încearcă să–i saluți pe cei cu care te întâlnești, fii politicos!

-Nici o grijă mama, mă descurc eu! raspunse vesel Dodo.

Merse el ce merse, mai găsi câte o frunză de ronțăit, mai urmări câte un pușor care se îndepărta de mama sa când deodata vazu ca pe drum venea un domn berbec cu niște coarne tare mari și interesante. Îl studie Dodo din cap până-n picioare pentru că nu-l mai vazuse prin ferma până atunci. Berbecul se apropia tot mai mult de Dodo iar în momentul în care ajunsese în fata lui, Dodo întoarse capul uitându-se în altă parte. Bebecul observă asta și ii spuse:

-Pe tine nu te-a învățat nimeni să saluți până la varsta asta?

Dodo nu-l băgă în seamă și își continuă drumul.

-Ce purceluș nepoliticos, măcar un bună ziua putea să spună! zise îndepărtându-se berbecul.

Purcelușul Dodo observă drept în față o cren-guță cu niște frunze ce păreau delicioase și o porni gândindu-se că se putea ospăta în voie fără a fi deranjat de cineva. Ceea ce nu știa purcelușul era că fermierul săpase o groapă și aruncase câteva crengi acolo pentru ca nu cumva cineva să cadă acolo. Dodo însă nu-și dădu seama și fugind spre crengile pline de frunze căzu în groapă. Tare mai plânse purcelușul când se văzu căzut și începu apoi să strige după ajutor. Era prea departe pentru ca cineva să îl audă. Totuși după un timp, Dodo auzi niște copite apropiindu-se iar pe marginea gropii apăru un cap cu niște coarne mari și frumoase. Era tocmai berbecul pe lângă care trecuse Dodo.

-Ia te uită cine este aici, zise berbecul, purcelușul nepoliticos! Cum aș putea eu să ajut pe cineva care își întoarce capul atunci când ar trebui să salute!

Purcelușul nu ar fi vrut să salute nici în ruptul capului dar nici în groapă nu putea rămâne. Își luă inima în dinți și strigă din toate puterile:

-Bună ziua domnule berbec, bună ziua! Iertați-mă că nu v-am salutat adineaori, ajutați-mă să ies din groapă. Vă rog frumos!

Berbecul zâmbi, își aplecă coarnele și îl ajută pe Dodo să iasă din groapă. Purcelușul îi mulțumi, își luă la revedere de la berbec și fugi către casă. Mama Purcica, tata Porc și bunica Scrofolina purcelușului stăteau în curte servind câte o porție de fructe. Purcelușul intră bucuros în curte și strigă cât putu de tare:

-Bună ziua mamă, bună ziua tată, sărut mâna bunico! E o zi minunată!

Toată familia se bucură și rămase surprinsă de salutul lui Dodo care se apropie de ei și îi îmbrățișă din toată inima.

15.Veverițel la grădiniță

Bercovici Elisabeta

Într-o pădure trăia o familie de veverițe, mama, tata și cele două veverițe un băiat Veverițel și o

fetiță Veverița. Mergeau împreună cu mama lor la grădiniță. Veverița era în grupa mare iar Veverițel era în grupa mică. Veverița intra mereu veselă în grupă dar Veverițel mereu plângea și nu vroia să se despartă de mama lui. Mama era îngrijorată fiindcă nu știa de ce plânge Veverițel și refuză să rămână la grădiniță. El intra în grupă , se așeza la masă și nu vorbea cu nimeni, nu se juca, era speriat. În zadar încerca doamna educatoare să îl întrebe de ce nu îi place la grădiniță, sau să îl antreneze în diferite jocuri fiindcă el nu vroia. Într-o zi la grupa mică a venit în vizită grupa mare. Veverițel văzându-și sora s-a luminat la față. S- dus la ea și a prins-o de mână. Veverița avea mai mulți prieteni cu care a început să se joace. Au antrenat în jocul lor mai mulți copii din grupa mică. Veverițel , încet , încet s- a alăturat copiilor și a început și el să se joace. S- a jucat cu Rică Iepurică, nebăgând în seamă că grupa mare care a plecat în vizită la o altă grupă. A doua zi surpriza mamei a fost imensă. Dimineața Veve-

rițel s-a trezit vesel dorind să meargă la grădiniță. Ajunși la grădiniță Veverițel a dorit să intre în grupă iar când l-a zărit în grupă pe Rică Iepurică l-a salutat. Acesta a ieșit în întâmpinarea lui Veverițel și l-a îmbrățișat. Cei doi au intrat în grupă veseli și au început să se joace. Din acea zi Veverițel merge cu plăcere la grădiniță, deoarece își făcuse un prieten cu care îi plăcea să se joace.

16. Ioana învață să-și învingă frica

Haba (Szekely) Georgeta

Într-un sat foarte frumos trăia o fetiță pe nume Ioana împreună cu părinții ei. Era o fetiță tare drăguță și cât era ziua de lungă se juca și țopăia pe lângă mama ei și se simțea tare fericită. Într-o zi mama ei i-a spus:

-Eu trebuie să merg până la magazin să cumpăr ceva de mâncare pentru cină. Tu rămâi acasă că mă întorc imediat.

Copiilor le plăcea grozav să mănânce mai ales dulciuri, așa că deși Ioanei nu-i plăcea că mama pleacă iar ea rămâne singură, nu voia nici să rămână flămândă. Așa că a salutat-o pe mama ei și s-a uitat pe geam după ea cum pleacă spre magazin.

Mama a plecat grăbită spre magazin fiind singură, dar așa cum vine ghinionul de obicei, iată că s-a întâmplat să treacă pe acolo un străin. El a început să îi ceară Ioanei să deschidă ușa și să-i dea ceva de mâncare. Biata fetiță era tare încurcată pentru că totdeauna obișnuia să asculte și să facă ce îi cereau adulții să facă. Dar de această dată simțea că nu trebuie deloc să facă ceea ce îi cerea străinul. În plus își aducea aminte foarte bine că mama ei îi spunea adesea că este o fetiță tare isteată și curajoasă.

Deodată și-a dat seama ce anume să-i spună străinului. Așa că a început să strige cât se putea de tare:

-Eu nu vorbesc cu persoanele străine și nu e bine să deschid ușa când nu sunt părinții acasă! Și cu cât striga mai tare, cu atât glasul ei devenea tot mai puternic.

-Te rog să pleci!!!

Străinul o ruga pe fetiță să deschidă doar puțin să vorbească, dar fetița nu voia deloc și striga într-una. Deși îi era teribil de frică, striga și iar striga:

-Te rog să pleci!!!

Într-un târziu, văzând că nu reușește nimic, străinul a plecat. Ioana era încă foarte înspăimântată, dar parcă acum se simțea altfel. Ea a descoperit că deși era mult mai mică în comparație cu străinul, era totuși puternică în cu totul altfel. Prinsese curaj.

Când mămica ei s-a întors acasă, Ioana i-a povestit tot ce s-a întâmplat. Mama ei a fost foarte mulțumită pentru că fetița i-a spus absolut tot ce s-a întâmplat și a îmbrățișat-o din toate puterile. După ce au mâncat și au plecat la culcare mama ei mai zâmbea fericită că fetița ei este foarte deșteaptă și

curajoasă iar străinul acela nu a reușit să o păcălească.

17.Canarul și colivia

Burian Elena

Indicatii terapeutice-încrederea si rezolvarea de probleme

Copii abandonți și înfițați

Un om, a găsit odată într-o grădină un pui de canar rătăcit. Era singur, îi era foame și frig, și frică pentru că era singur și nu era nimeni în jur. Plângea. Omul s-a apropiat încet l-a ridicat din iarbă, și-a scos căciula pe care o purta și a pus puișorul în ea, să se încălzească. La început puișorului i-a fost frică, dar simțind căldura căciulii și grija omului a încetat din plâns. Ajuns acasă omul i-a căutat cele mai bune și variate semințe și i le-a dat să mănânce. Pe urmă i-a construit cea mai frumoasă colivie, pe care a pus-o la loc de cinste în casa lui. Astfel puișorul

nu mai suferea nici de foame, nici de frig, iar lucrul cel mai important, nu mai era singur. Astfel canarul era foarte fericit. Omul vorbea zilnic cu el, încât s-a înfirpat între ei o prietenie frumoasă. Dacă omul pleca de acasă cu treburi, canarul îl aștepta cuminte, nerăbdător să se întoarcă.

Odată l-a luat cu el în drumul lui la un iarmaroc, astfel pe drum canarul a văzut alte păsări care, spre deosebire de el zburau libere prin văzduh. Una din ele l-a întrebat:

- Tu de ce stai într-o colivie și nu zbori liber ca noi?

Canarul nu a știut ce să îi răspundă, dar de atunci l-a măcinat acest gând. “*Oare el de ce nu este liber?*”. Astfel canarul a devenit din ce în ce mai trist și mai îngândurat. Omul a observat tristețea canarului și și-a dat seama care este cauza. Canarului i se făcuse dor de alte păsări.

Într-o dimineață, după ce i-a dat apă și mâncare, omul a lăsat ușa coliviei deschisă pentru a ve-

dea ce se întâmplă și el se gândi: „*Eu i-am oferit tot ce am putut, i-am dat tot ce aveam mai bun, iar acum ca semn al dragostei mele îi redau libertatea, este liber să facă ce dorește*”.

Canarul văzând ușa coliviei deschisă, a rămas mirat, a ieșit la început speriat, pe urmă tot mai curajos a zburat în grădină, s-a urcat într-un copac privind spre casă (parcă se gândea încotro s-o apuce) iar de acolo a zburat în păduricea din apropierea grădinii. Omul s-a uitat trist, cum canarul se îndepărtează până când nu l-a mai zărit deloc.

Dar după două zile, canarul s-a întors, a găsit ușa coliviei deschisă, a intrat în colivie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar de atunci ușa coliviei a rămas mereu deschisă, dar el nu a mai vrut să plece din ea.

18.Încrederea

Albu (Helmick) Nathalia

Indicații terapeutice:

- acceptarea situației
- luarea deciziilor pentru remedierea situației

Efecte dorite:

- depășirea unei situații aparent fără cale de rezolvare

Grup țintă: elevi

Umblă vorba că era odată un băiat ca toți băieții: voinic și năzdrăvan. În fiecare zi mergea la școală. Îi plăcea acolo, avea prieteni mulți. În schimb, la ore se cam plictisea...Nu era atent întotdeauna, nici nu scria în caiet tot ce se scria pe tablă, doar din când în când.

La prânz venea acasă, obosit de atâta școală și se odihnea. Bunica lui îl ruga mereu să își facă temele pentru a doua zi, dar el în permanență găsea câte un motiv să amâne începerea lor sau chiar să nu și le facă deloc. În felul acesta trecea zi după zi...

Dar, într-o zi se întâmplă nenorocirea. Pentru că nu a lucrat destul la matematică, la teză a luat o notă foarte mică. Nu îi venea să-și creadă ochilor. Nu i se putea întâmpla lui una ca asta! Și acum? Ce să facă? Îi era rușine...foarte mare rușine...Îi era rușine de profesor, de doamna dirigintă, îi era rușine de colegi, îi era rușine de el însuși. Cum să dea ochii cu părinții lui? Ce le va spune? Vor fi extrem de dezamăgiți!...De altfel, și el era foarte dezamăgit...

Și-a luat inima în dinți și a pornit spre casă. A început să le povestească părinților cele întâmplate. Aceștia l-au liniștit, spunându-i că această notă nu îl definește și asigurându-l că ei au mare încredere în el. Băiatul s-a așezat la birou și a început să lucreze exercițiile de la teză. Părinții lui au fost impresionați de tristețea și de rușinea lui, dar, de asemenea, și de hotărârea cu care lucra zi de zi. Și nu numai la matematică. Au trecut zilele, au trecut lunile... Caietele erau îngrijite, temele făcute în fiecare zi. A venit și nota la următoarea teză: era o notă mare. Plin

de bucurie, a intrat în casă. Părinții l-au îmbrățișat și i-au spus: „Noi am avut mereu încredere în tine, copile iubit!” Ce bine că nu a renunțat atunci când totul îi părea fără rezolvare!

Era fericit! Și el avea încredere în sine!

4.2. Dramatizarea poveștii terapeutice

4.2.1. Povestea și dramatizarea ei

1.ANDREI ȘI PITICUL

(Autor necunoscut)

Indicații terapeutice:

-comportament certăreț, lipsa unui vocabular adecvat vârstei, a formulelor de politețe;

Efecte dorite:

-încurajarea efortului de dezvoltare personală;

-încurajarea folosirii formulelor de politețe;

-reducerea agresivității interpersonale;

A fost odată, ca niciodată...ca-n orice poveste. A fost odată un băiețel pe care-l chema Andrei. Andrei era un copil ca toți copiii: nici prea cuminte, nici prea neascultător, nici prea linistit dar nici prea neastâmpărat, ce mai, ca fiecare dintre voi. Dar Andrei, de fire fiind puțin cam încăpățânat, avea o mare problemă: nu voia nici în ruptul capului să spună cuvintele magice: "te rog". În loc de "mamă, imi dai te rog apă" spunea "mamă, dă-mi apă!", în loc de "tată, mă ajuți te rog să mă îmbrac" spunea "tată, ajută-mă să mă îmbrac" și tot asa. Părinții au încercat în fel și chip să-l învețe să spună aceste cuvinte minunate și atât de simple "te rog". Nimeni nu știa din ce motiv Andrei nu vrea să le rostească. Parcă s-ar fi certat cândva cu ele. Nimic nu reușea să-l convingă.

Părinții, ca orice părinți. După multe încercări, deși Andrei nu rostea cuvintele magice, făceau ce le cerea acesta.

Până într-o zi...

De dimineață Andrei fusese parcă mai neascultător ca niciodată. Neastâmpărat, obraznic, nimic nu-i era pe plac. Mama era foarte supărată pe el. La un moment dat Andrei îi spuse:

- Mamă, mi-e foame, dă-mi de mâncare!
- Nu așa se cere un lucru, îi răspunse mama.
- Știi bine că eu nu spun cuvintele magice.
- Atunci nu vei primi de mâncare.

Obișnuit ca până la urmă i se va face pe plac, Andrei continua să ceară de mâncare, în felul lui. Dar de data aceasta mama era hotărâtă:

- Până nu spui "te rog" nu primești nimic.

Timpul trecea și veni ora somnului de prânz. Cum Andrei era în continuare încăpățânat, se culca flămând. Și începu să viseze.

"Se făcea că părinții nu-i mai îndeplineau nici o dorință. Stând așa, supărat, apărură lângă el un pitic.

- De ce ești supărat, Andrei?
- Părinții mei nu îmi mai fac de loc pe plac. Dacă le cer să-mi dea ceva nu-mi dau, dacă le cer să facă

ceva pentru mine nu fac. Sunt foarte supărat.

- Numai pentru atât, se mira piticul. Tu știi că noi, piticii, avem puteri magice și că suntem și foarte buni prieteni cu copiii?

- Nu știam.

- Ei bine, așa este. Și ca să-ți dovedesc, am să te ajut, dar trebuie să faci ce-ți spun. Vrei?

- Da, cum să nu.

- Ascultă-mă bine. De câte ori vrei ca părinții să facă ceva pentru tine tu nu trebuie decât să-mi rostești numele. Eu te voi auzi oriunde aș fi și atunci, mă voi face mic, mic, mic de tot, voi zbura lângă urechea lor și le voi șopti să facă ce le ceri. Ei vor crede că vorbele mele sunt gândurile lor și mă vor asculta. Simplu, nu?

- Foarte simplu. Îți mulțumesc mult. Dar nu mi-ai spus cum te cheamă.

- A, da, uitasem. Numele meu este "Te rog". Am plecat. La revedere și nu uita că te voi ajuta întotdeauna.”

Andrei se trezi din somn. Gândul îi era numai la prietenul lui din vis. Se gândi să-l încerce. Merse în bucătărie, unde se afla mama sa și-i spuse:

- Mama, mi-e foame, îmi dai să mănânc? Și imediat după aceea rosti numele piticului: "Te rog".

Atunci se petrecu un lucru nemaipomenit. Mama stătu puțin, cu sprâncenele ridicate și foarte atentă, de parcă nu știa ce se întâmplă. Andrei zâmbi. El știa că prietenul său, pe care nu-l vedea de mic ce se făcuse, îi spunea mamei să-i dea de mancare. Și, într-adevăr, mama îi răspunse:

- Da, dragul meu!

"A mers. Am un prieten minunat" , gândi Andrei. După ce a mâncat tot a ieșit afară și le-a povestit tuturor prietenilor despre piticul "Te rog", prietenul lor. Bineînțeles că toți, care aveau cateodată probleme ca cea a lui Andrei, l-au chemat pe pitic în ajutor. Iar piticul abia astepta asta. De fiecare dată, se făcea mic, mic, mic de tot, zbura lângă urechile parinților, și nu numai, și le șoptea să facă ceea ce le

cereau copiii (bineînțeles că numai dacă acel lucru nu era peste puterile celor mari).

Nu credeți, copii? Încercați și voi!

ANDREI ȘI PITICUL

Cherecheș (Teglaș) Lăcrămioara

Personajele

Andrei, un baietel încăpățânat

Piticul, un personaj imaginar

Mama

Bunica

Mihai, prietenul lui Andrei

Sebi, prietenul lui Andrei

IOANA, o fetiță din parc

Acțiunea se petrece în casa lui Andrei, prima scenă în bucătărie ,a doua în parc, a treia în camera lui Andrei iar ultima revine în bucătărie.

SCENA 1

Acțiunea se petrece în bucătărie. Mama gătește iar bunica croșetează/tricotează și cântă o romanță veche.

Mama

Of, mamă, nu mai știu ce să mă fac cu baiatul meu.

Bunica

L-ai răsfățat prea mult, draga mea, și uite, ți se urcă în cap....(*fredonează*).Pe vremea mea...

Mama

Au trecut vremurile acelea, mamă. Poate am greșit, din dorința de a-i oferi totul dar...

Se aude Andrei țipând:

Andrei

Mamăăă!!!!

Mama

Dar...doar din dorința de a-i oferi ceea ce poate eu nu am avut...

Andrei intră în bucătărie și țipă:

Andrei

Mamă, mi-e foame, dă-mi de mâncare!

Mama

Andrei, nu așa se cere un lucru! De câte ori ți-am spus să folosești cuvintele magice? Și, pe buni nu o vezi? Nici măcar nu ai salutat-o!

Andrei

Am văzut-o și ieri. Doar nu o să o salut în fiecare zi! Hai! Dă-mi să mănânc! Mi-e tare foame.*(tipă)*
Mi-e foameeeeeeee!!! Vreau mâncareeee!!

Mama

Nu le spui?

Andrei

Ce să spun?

Mama

Cum ce? Cuvintele magice.

Andrei

NU. Știi foarte bine că eu nu folosesc aceste cuvinte. Dă-mi să mănânc !Vreau mâncareeee!!!

Mama

Atunci, nu vei primi de mâncare. Până nu spui „, te rog”, nu primești nimic !

Andrei

Foarte bine! N-ai decât să aștepti . Mai bine mă duc la joacă în parc.(*Se uită către bunica*) Buni, hai să mergem în parc!

Bunica se ridică . Mama o oprește.

Mama

Stai,mamă! Andrei, n-ai uitat nimic?

Andrei

Ce să uit?

Mama

Să o rogi pe buni să vină cu tine.

Andrei

Să o rog???Dar ce??? Nerugată nu poate să meargă cu nepotul ei în parc?

Bunica

Lasă, dragă, mă duc!

Mama

Ba nu! Nu mergi. Mama, te rog!

Bunica

Bine.*(se așează pe scaun)*

Andrei

Foarte bine! Atunci mă duc singur. Sigur prietenii mei vor fi mai înțelegători ca voi.

Mama

Nu pleci nicăieri. Te rog să mergi în camera ta!
Andrei, auzi ce zic?Nu pleci nicăieri!

Andrei

Ba plec!

(Pleacă la joacă, trântind ușa).

SCENA 2

Andrei se află în parcul din fața casei. Acolo își întâlnește prietenii lui, Mihai și Sebi.

Mihai

Salut, Andrei!

Andrei nu răspunde la salut.

Sebi

Salut,Andrei!

Andrei nu-i răspunde nici lui Sebi.

Mihai

Ce-o fi cu el? Pare cam supărat.

Andrei

N-am nimic. Am venit să mă joc cu voi. Dă-mi și mie mingea ta!

Sebi

Așteaptă puțin. Noi tocmai repetăm loviturile cu capul. Stai să vezi ce bine ne descurcăm!

Andrei

Nu vreau să văd nimic. Vreau doar să mă joc. Ce mai stați? Îmi dați mingea sau o iau cu forța?

În acest moment, Andrei le luă mingea și începu să fugă cu ea. Se distanțează, următorii renunță, iar apoi își dă seama că jocul cu mingea nu are niciun farmec atunci când ești singur.

Andrei

Hmmm... Ciudat... Deși am mingea, nu mă simt atât de bine pe cât am crezut. S-ar putea să greșesc? Nu cred, mereu am dreptate.

Și, zâmbind, se îndreaptă spre casă, nu înainte de a ascunde mingea. Pe drum, însă o vede pe Ioana care alerga după fluturi.

Andrei

Ce plasă frumoasă ai! O vreau! Dă-mi plasa!

Ioana

Daaa, e tare frumoasa! Am primit-o de la tata. Am prins mulți fluturi cu ea. Mi-am făcut chiar și un insectar.

Andrei

Știi ceva? Nu mă interesează de la cine o ai și ce ai făcut cu ea. O vreau! Dă-mi-o!

Ioana

Aș putea să ți-o dau. Cu o condiție.

Andrei

Care?

Ioana

Sa mă rogi frumos.

Andrei

Să te rog??

Ioana

Da. Mă rogi. Uite așa: Ioana, îmi dai te rog plasa pentru fluturi?

Andrei

Să te rogi? Cred ca glumești. *(Și zicând asta trage de plasă. Ambii copii trag de plasă până se rupe. Ioana începe să plângă iar Andrei fuge acasă)*

Andrei

Mamaa, am venit! Îmi este foame. Dă-mi să mănânc!

Mama

Andrei, nu mai insista. Nu spui, nu mănânci.

Andrei

Of...Lasă-mă în pace!*(pleacă în camera lui)*

SCENA 3

Andrei se află în camera lui ,întins pe pat. Visează.

Andrei

Și ce-mi pasă mie dacă nu-mi mai dă mâncare! Și nu-mi dau mingea! Și nu mă lasă la joacă cu prietenii mei... Și, care prieteni?

Apare piticul.

Piticul

De ce esti supărat, Andrei ?

Andrei

Parinții mei nu îmi mai fac deloc pe plac. Dacă le cer să-mi dea ceva nu-mi dau, dacă le cer să facă ceva pentru mine, nu fac. Sunt foarte supărat.

Piticul

Numai pentru atât? Tu știi că noi, piticii, avem puteri magice și că suntem foarte buni prieteni cu copiii?

Andrei

Nu știam.

Piticul

Ei bine, așa este. Și ca să-ți dovedesc, am să te ajut, dar trebuie să faci ce-ți spun. Vrei?

Andrei

Da, cum să nu.

Piticul

Ascultă-mă bine. De cate ori vrei ca părinții să facă ceva pentru tine tu nu trebuie decât să-mi rostești numele. Eu te voi auzi oriunde aș fi și atunci mă voi face mic, mic, mic de tot, voi zbura lângă urechea lor și le voi șopti să facă ce le ceri. Ei vor crede că vorbele mele sunt gândurile lor și mă vor asculta. Simplu, nu?

Andrei

Foarte simplu. Îți multumesc mult. Darfuncționează și la copii?

Piticul

La copii?

Andrei

Da, la prietenii mei. Nu ne mai înțelegem deloc. Sunt tare răi cu mine.

Piticul

Sigur că funcționează. Doar trebuie să-mi rostești numele.

Andrei

Perfect. Piticule, ai uitat să-mi spui cum te cheamă.

Piticul

A, da, uitasem. Numele meu este TE ROG. Am plecat. La revedere și nu uita că te voi ajuta întotdeauna.

SCENA 4

Andrei intră în bucătărie unde se află mama lui.

Andrei

Mamă, mi-e foame, îmi dai să mănânc?.....”TE ROG”

Mama

Da, dragul meu. Îți pun acum.

Andrei

Oau, a mers!!! Am un prieten minunat!!!

Mama

Despre cine vorbești, Andrei?

Andrei

A...nu...nimic...despre nimeni ,mamă. Mulțumesc de masă! Pot să merg în parc? Te rog!

Mama

Sigur că poți. Dar să nu stai mult. Imediat se înse-rează. (*privind în urma lui*) Ce-o fi cu el? Mamă, unde ești? Am să-ți dau o veste minunată....

Andrei

Ajunge în parc.

Hei! Băieți! Am adus mingea. Vreți să ne jucăm împreună? Vă rooog....

Și...știm cu toții... copiii iartă ușor. S-au jucat până seara când părinții i-au strigat să meargă în casă.

2. CUM AU FUGIT ODATĂ JUCĂRIILE DE LA UN COPIL

Nina Stănculescu

- *Poveste terapeutică -*

Indicații terapeutice:

- Lipsa motivației de a îngriji și prețui obiectele personale ;

Efecte dorite:

- Valorizarea sarcinilor cotidiene;
- Încurajarea ordinii și disciplinei;

Grupul țintă:

- Copii .

În noaptea aceea, o rază de lună se furișă pe fereastră în camera lui Petrișor și luminează o grămadă de jucării înghesuite: o cutie de creioane colorate, un ursuleț de pâslă, o carte de povești și o minge albastră. Și de îndată ce le atinse raza lunii, jucăriile porniră să se miște. Cutia de creioane colorate se deschise fără veste și creioanele căzură unele peste altele în spinarea ursulețului. Ursulețul sări ca ars:

– Aoleo, ce-i asta? Mă omoară! Și se înghesui mai tare în cartea de povești, care-l ocări cu glasul pe jumătate adormit:

- Ia vezi! Mi-ai îndoit toate filele! Și așa sunt destul de ruptă și mâzgălită! Si se propti de mingea

albastră, care o luă la goană rostogolindu-se pe podea, către capătul celălalt al camerei. Ursulețul răspunse mânios cărții de povești:

– Ce cauți aici? Ar trebui să fii pe raft! Apoi, fără să mai aștepte, se răsti către cutia de creioane colorate:

– Iar tu ai putea să-ți ții creioanele mai bine! N-ai capac?

– Am avut! se plânse cutia de creioane colorate. Dar Petrișor mi l-a rupt!

– Și pe mine, ia uitați în ce stare m-a adus! se jelui cartea de povești, răsfirându-și dinaintea celorlalți foile ferfeniță.

- Aveți dreptate! mormăi atunci ursulețul, scuturându-și blana roasă. Mie parcă nu mi-a rupt o labă? Și oftă și el de mai mare jalea. Vedeți numai cum ne-a azvârlit acum aici, unele peste altele?

Mingea albastră, de supărare, se legăna când într-o parte, când într-alta, pe pod:

- Cu mine dă în toate geamurile! Într-o zi am să mă sparg de tot!

- Ce mai! Mormăi ursulețul ridicându-se drept în picioare. Eu nu stau aici! Plec!

-Unde pleci? Se speriară celelalte jucării.

- Mă duc la magazinul de unde am venit! Vorbi el apăsător. Ce nou și îngrijit eram acolo! Poate am să găsesc alt copil, care are să mă ia cu el și are să se poarte frumos cu mine! Poate îmi va drege și laba ruptă!

– Stai că vin și eu! strigă atunci cutia de creioane colorate. Îmi strâng doar creioanele împrăștiate și o iau din loc!

– Nici eu nu mai stau aici! Vin cu voi! vorbi hotărâtă cartea de povești, tremurându-și paginile de atâta supărare, iar mingea albastră se învârti în loc să-și facă vânt spre fereastră.

–Și eu, și eu!

– Să ne grăbim! le spuse atunci ursulețul. Până nu se stinge raza de lună! Și ajutându-se una pe alta, jucăriile se suiră pe fereastră și se făcură nevăzute.

Iar raza lunii pieri din odaie și din pervaz și porni cu ele.

Călătoriră mult pe străzile adormite pe sub lămpile aprinse, pe unde nu trecea nici țipenie de om. Se zări doar într-o curte un cățel lațos, care de mirare uită să le mai latre. Într-un târziu, când în zare mijiră zorii și raza lunii păli, ajunseră obosite în pragul magazinului cel mare din centrul orașului. Și cum dispăru raza, asfințind, adormiră și ele cu toatele, unele lângă altele.

Și așa se face că dimineța, când veniră vânzătorii să deschidă magazinul, le găsiră acolo. Vânzătorul de la raionul de jucării le luă în mână, minunându-se:

– Ce-o fi cu jucăriile astea rupte, aici? Și ce să fac cu ele? Doar aici vindem jucării noi, de abia ieșite din fabrică.

- Le-o fi azvârlit vreun copil! își dădu cu părerea vânzătorul cel tânăr de la articolele de sport.

– Ia-le înăuntru! spuse și vânzătorul de la articolele de drogherie. Poate va veni cineva să le ceară!

Trecură câteva zile. Într-o dimineață intră în magazin tocmai Petrișor, de mână cu mama lui. El o lăsă pe mama să umble după ce avea ea nevoie în alte părți și alergă pe dată spre raionul de jucării, cum făcea totdeauna, să vadă jucăriile noi. Acolo însă dădu cu ochii, pe teighea, drept în față, de cutia lui de creioane colorate, de minge, ursuleț și cartea de povești.

Numaidecât se repezi la ele, explicând vânzătorului:

– Sunt jucăriile mele!

Vânzătorul, care tocmai îi întinsese unui băiețel subțirel un iepure de cauciuc, se întoarse către el:

– Ia stai puțin! Cum vine asta? Dacă sunt ale tale, ce căutau în fața magazinului cu noaptea în cap?

Băiețelul cu iepurele se uită într-o parte la Petrișor și spuse repede:

– Poate au fugit de la el! Iar o fetiță mititică, cu ochi neastâmpărați, adăugă și ea, pe un glas plângăreț:

– Nu vedeți ce rupte sunt, săracele?

– Asta e! Se poartă urât cu ele! Se vede cât de colo! vorbi un alt băiețel care de abia își desprinsese ochii de la mașinuțele și avioanele cu cheie. Petrișor își lăsă capul în jos și se înroși peste urechi.

– Ce spui? Îl întrebă vânzătorul. Cum să ți le dau înapoi? Uită-te și tu cum arată!

Petrișor tăcea mereu, cu ochii în pământ. Nici ceilalți copii nu mai spuseră nimic, privindu-l cu supărare.

Vânzătorul își plimbă ochii de la el la jucării și iarăși la Petrișor, mângâindu-și bărbia, pe gânduri:

– Eu zic c-ar trebui să le dăruiesc unui alt copil, care să știe cum să se poarte cu ele!

– Nu, nu! se împotrivi atunci Petrișor, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nu le dați altui copil! De acum înainte am să am grijă de ele! Numai să vedeți!

– Ei, copii, ce spuneți? Ce facem cu jucăriile lui Petrișor? întrebă vânzătorul.

Băiețelul subțirel spuse încet, trăgând ușor de-o ureche iepurele de cauciuc:

- Dacă are să se poarte frumos cu ele de acum înainte...

– Și nu le mai rupe... adăugă, mai încet încă, fetița de lângă el.

Vânzătorul din spatele tejghelei hotărî:

– Dacă spuneți voi... și dacă lui Petrișor îi pare rău de felul în care s-a purtat până acum cu jucăriile lui... să i le dăm înapoi.

Dar numai pentru o vreme! Să vedem cum se va purta! Dacă se ține de vorbă și are grijă de ele, i le lăsăm, iar de nu, i le luăm pentru totdeauna și le dăm altui copil, care să le merite!

– Așa, așa... încuviințară copiii.

Atunci, Petrișor își strânse jucăriile la piept și plecă cu ele fără să se mai uite înapoi. Din ziua aceea am auzit că se poartă tare frumos cu orice

jucărie. Și nici uneia nu i-a mai trecut prin minte să plece de la Petrișor!

O NOAPTE MAGICĂ CU JUCĂRII...

Pavel Claudia Elena și Onac Adriana-Mihaela

PERSONAJE:

- Un băiat
- O fetiță
- Mama
- Zâna bună
- Jucăriile: Ursulețul de pluș

Micuța balerină

Mingea

Mașinuța

DECOR: *O cameră de copii cu două paturi , plină cu jucării împrăștiate.*

SCENA 1.

*Băiețelul se joacă cu jucăriile în camera lui.
Apare surioara care dorește să i se alăture!(fond
muzical: Uța, uța , vrăbiuța- negativ)*

BĂIATUL:

Jucăriile de-aici,
Ale mele-s, știi prea bine.
Și-astea mari și astea mici,
N-am să le împart cu tine!

FETIȚA:

Ce vorbești, măi frățioare?
Mama ni le-a cumpărat
Și îți spun a mia oară,
Jucăriile se-mpart!

Copiii încep să se certe, trăgând de o jucărie:

BĂIATUL:

- Ba nu!

FETIȚA:

- Ba da!

BĂIATUL:

- Este mașinuța mea

Și n-o dau la nimenea!

FETIȚA (luând un ursuleț de pluș):

- Ursulețului cel mic,

Lângă mine i-ar sta bine...

BĂIATUL (smulgându-i jucăria):

- Nu îți dau NIMIC, NIMIC

Și...nu mă mai joc cu tine!

SCENA 2:

Mama aude cearta celor mici și intră în camera acestora pentru a-i liniști și a-i pune la somn.

MAMA:

- Ce-i atâta gălăgie,

Iarăși vă certați?

FETIȚA:

- Nu-mi dă nici o jucărie...

Parcă n-am fi frați!

MAMA:

- Gata! Ora e târzie...

Vremea e să vă culcați,

Strângeți toate lucrurile

Și-n paturi intrați!

BĂIATUL:

- Eu nu adun că-s obosit!

FETIȚA:

- Eu nu m-am jucat cu nimic...

MAMA:

- Strângeți-le amândoi,

Nu mai faceți tărăboi!

Jucăriile frumoase

Se vor supăra, vă zic,

Puneți mâna fiecare,

Că durează doar un pic!

*Copiii își continuă jocul ignorând-o pe mama
lor care părăsește încăperea.*

MAMA (întorcându-se):

- Dacă nu le adunați

Și într-una vă certați,

Într-o zi, vor dispărea,
La alți copii vor pleca!

COPIII:

- Ha, ha, ha...

Nu se poate-așa ceva!

*Pe un fond muzical adecvat (BENNY HILL
THEME), copiii își strâng jucăriile aruncându-le în
spatele paravanului, apoi se bagă în pat. Intră
mama să îi acopere:*

MAMA:

- Somn ușor, dragi copilași,
Să visați doar îngerași! (*dă să iasă și se întoarcă*):
- Nu uitați de rugăciune!

COPIII:

- O vom spune!

Îngeraș, din cer coboară,
Lângă patul meu,
Somn ușor să îmi aduci,
De la Dumnezeu!
Să adorm pe brațul tău,

Dulce, dragăstos,
Până-n zori, când mă trezesc,
Să visez frumos!

FETIȚA:

- Noapte bună, frățior!

BĂIATUL:

- Noapte bună, somn ușor...

Copiii adorm. Pe fundal se aud cântece de leagăn.

SCENA 3:

În camera copiilor e întuneric. O lumină puternică se aprinde și pe melodia „Zâna bună” (Gașca Zurly), apare zâna jucăriilor cântând.

ZÂNA BUNĂ:

- Am bagheta fermecată
Și magii eu pot să fac,
De jucării am fost chemată
Și vreau să aflu imediat:
Care e problema lor
De mi-au cerut ajutor!

- Jucării , hai, prindeți viață,
Spuneți-mi ce s-a-ntâmplat?

Pe melodia „Dance of the Sugar Plum Fairy” (THE NUTCRACKER), apar tiptil jucăriile supărate, atente să nu îi trezească pe copii.

URSULEȚUL DE PLUȘ:

- Zi de zi îmi trag codița
Și m-aruncă peste tot.
Azi mi-au rupt chiar și blănița...
Gata , eu nu mai suport!
Vreau să plec la alți copii
Ce- au grijă de jucării!

BALERINA:

- Rochița mea preferată
E pătată, vai de ea...
Poantele mi-s aruncate
Într- o ladă, undeva!
Fața mi-e murdară tare...
Ea zice că m-a machiat.
Ieri, a zis, în gura mare,

Că sunt bună de-aruncat!
Vreau să plec și eu de-aici,
Oriunde în astă lume,
Poate voi găsi vreun pici,
S-aibă grijă și de mine!

MINGEA:

- Și eu sunt tare furioasă
Fiindcă Dragoș m-a-nțepat,
Toată ziua stau în casă
Că m-am desumflat!
Spune că nu mai sunt bună
Dacă nu mai pot sări...
Vin cu tine, zână bună,
Vin să caut alți copii!

MAȘINUȚA:

- Of, ce tristă sunt și eu...
Arucată sunt mereu
Dintr-o lădiță în alta,
Pentru că mi-e ruptă roata.
Dar ei m-au stricat, să știi,

N -au știut să mă împartă
Și- acum mi-e teamă c-oi sfârși,
Prin tomberoane aruncată!

ZÂNA BUNĂ:

- Problema e gravă tare...
- Trebuie să mă gândesc!
Ce-aș putea să fac eu, oare,
Să vă liniștesc?

JUCĂRIILE:

- Să ne duci la alți copii
Care nu au jucării!

URSULEȚUL DE PLUȘ:

- Bagajele le-am pregătit
Și putem porni la drum...

MINGEA:

- Vai de mine, s-au trezit,
Nu putem pleca acum!

JUCĂRIILE:

- Să vedem ce au de zis...

SCENA 4:

Copiii se trezesc din pricina forfotei din jur, dar rămân în paturi, uimiți!

FETIȚA (*frecându-se la ochi*):

- M-am trezit sau e un vis?

Jucăriile vorbesc?

ZÂNA BUNĂ:

- Da, când eu le-nsuflețesc!

...M-au chemat în ajutor

Iară eu, de dragul lor,

De îndată am sosit.

Iată ce mi-au povestit:

Că sunt foarte supărate

Și tot timpul sunt stricate.

Deloc nu le îngrijiți!

Oare, nu le mai iubiți?

BĂIATUL:

- Cum să nu, noi le iubim,

Zână bună, să ne crezi!

FETIȚA:

- De-acum o să le-ngrijim!

Poți veni, oricând, să vezi...

SCENA 5

ZÂNA BUNĂ:

- Eu propun să îi ierțați,
- O șansă să le mai dați...

Se schimbă fondul muzical "Train's a Comin"

DUMBO OST.

URSULEȚUL DE PLUS:

- Ședință de jucării!

JUCĂRIILE:

- Mai rămânem la copii?

Jucăriile încep să se sfătuiască, iar copiii așteaptă nerăbdători, în paturi, decizia finală.

MAȘINUȚA:

- Nu a fost deloc ușor

Să decidem, dragilor!

Însă după ce am votat,

Hotărârea am luat.

URSULEȚUL DE PLUS:

- Dacă ne veți îngriji
Și frumos vă veți juca...
Dacă zi de zi, copii,
Vă veți împăca,
Noi vom rămâne aici...
Nu plecăm la alți pitici!

COPIII:

- Vă promitem că de-acum
Nu vă vom mai supăra
Vă vom îngriji cu drag,
Vă vom respecta!
Nu veți mai fi aruncate
Prin cameră undeva
Ci pe rafturi, aranjate,
Noi vă vom păstra!

Jucăriile se apropie de copii, îi îmbrățișează și se așază la marginea paturilor.

Zâna îi privește bucuroasă și apoi iese cântând:

Când îți pui dorința,

Din toată ființa,

Steaua mea va lumina...

Eu sunt zâna bună!

3.CUTIILE MAGICE

Recheșan Codruța Ioana

Indicații terapeutice:

copilul dezordonat, copilul egoist

Grupul țintă: 5-8 ani;

Efecte dorite:

- îndeplinirea sarcinilor specifice vârstei;
- crearea unor rutine zilnice;
- sensibilizarea față de problemele celor din jur;

Era odată un băiețel care trăia cu mama și cu tatăl său într-o căsuță foarte frumoasă.

El era foarte iubit de părinții săi și, aceștia s-au gândit că dacă îi cumpără foarte multe jucării copilașul va fi foarte fericit. Lui îi plăcea să le ceară mereu lucruri noi dar se plictisea foarte repede de fiecare dintre ele și le arunca pretutindeni.

Mama lui strângea mereu după el și era mai tot timpul obosită. Îl ruga mereu să strângă jucărioarele în urma lui dar acest lucru nu se întâmpla niciodată iar ea nu mai zâmbea aproape deloc.

Într-o zi, mama s-a hotărât să nu mai strângă nici o jucărie iar mormanul devenea din ce în ce mai mare. A ajuns să fie atât de mare încât nici măcar ușa camerei nu se mai deschidea fără ca el să fie nevoit să împingă cu piciorul câteva jucării.

Dar, după o vreme, nu a mai reușit să facă nici acest lucru. A ajuns pur și simplu să nu mai poată intra în cameră. Ajunsesse să doarmă într-o altă cameră pe canapea.

Într-o seară, adormi el în patul care era deja și el plin de jucării. Acestea îl înghesuiau care mai de care. Ba o mașinuță îl înțepa atunci când se așeza pe spate, ba piesele de construcție Lego îl zgâriau atunci când se întorcea de la stânga la dreapta, ba sunetul ascuțit al unui claxon îl făcea uneori să sară

din somn speriat. În nici un caz nu reușea să se odihnească și era mereu obosit.

Pe când reuși să ațipească într-o noapte, un spiriduș îi apărură în vis și îi spuse:

- Văd că te plictisești foarte tare deși ai atât de multe jucării. Oare nu te-ai odihni mai bine dacă ai aranja puțin jucăriile din pat. Si poate, dacă ai dărui câteva și altor copii, ți-ai face și prieteni. Aș putea să te ajut dacă dorești.

Băiețelul îl asculta cu atenție deoarece spiridușul îi părea destul de interesant. Era ceva nou pentru el. Nu mai văzuse un spiriduș până atunci.

- Uite! Ți-am adus niște cutii magice fiecare având câte o culoare specială. Dacă vom aranja jucăriile în ele vor deveni toate foarte interesante și te vor distra mereu. Nu te vei mai plictisi deoarece vei putea să iei în fiecare zi câte o altă cutie magică cu jucării- spuse spiridușul.

Băiețelului i-a plăcut ideea și împreună cu spiridușul a aranjat jucăriile în cutiile cele magice.

Cînd s-a trezit dimineața, s-a frecat la ochi și nu i-a venit să creadă. Jucăriile erau așezate frumos în cutii, la fel ca în vis și avea și o grămadă de loc pentru joacă în camera lui. Mămica lui zâmbea din nou din pragul ușii.

Din acea zi, mereu scotea câte o cutie nouă și se juca cu jucăriile din interior fără să se plictisească iar la final le așeza din nou la locul lor.

De atunci nu s-a mai plictisit niciodată iar mama sa nu a mai obosit strângând după el.

Toți au fost extrem de fericiți și, uneori, de sărbători băiețelul mai dăruia din cutii unor copii sărmani, ajungând să aibă foarte mulți prieteni cu care se juca mereu spre bucuria spiridușului care venea să îl mai viziteze uneori în vis.

CUTHILE MAGICE

Recheșan Codruța Ioana

Personaje: mama, Marius, Spiridusul

(Camera baietelului (Marius) plină de jucării împrăștiate peste tot. Marius, trântit pe covor cu căștile pe urechi.)

Mama: Of, of! Totul e vraiaște în camera ta. Am strâns și ieri, strâng și astăzi. Nu mai avem loc pentru nimic aici în cameră.

Privește! Nici măcar nu te joci cu ele..... Obosesc zi de zi făcând același lucru.....Sunt foarte tristă....

Marius: Mă plictisesc!!! Mă plictisesc îngrozitor!

Mama: Nu ai auzit un cuvânt din tot ceea ce ți-am spus!

Marius: Ai spus ceva? N –am auzit!

Mama: Ești teribil! Nici nu pot să mă mai uit la tine....

Marius: Auzi.....Eu unde dorm astăzi? Aici nu mai am loc de atâtea jucării.....

Sforăie.....

Spiridușul: Ghidi ghidi ghidi.....(îl gădilă pe toate părțile)

Marius: Ce? Ce?? Unde? Cum??? Cine.....ești?

Spiridușul: Sunt distribuitor de cutii magice.... Am venit să te ajut!

Marius: Mamă, cum arăți.....hi, hi,hi.....N-aș spune că ai fi în stare să mă ajuți! Tu? Pe mine? Nu vezi cât ești de mic? Dar cu fesul acela ești chiar interesant.....doar nu ai puteri magice?

Spiridușul: Ascultă! Văd că nu te odihnești prea bine între atâtea jucării!

Marius: Da, ai dreptate.....e cam incomod!

Spiridușul: Dacă ai mai da din ele unor copii sărmani ai avea întreg patul doar pentru tine. Ce spui?

Marius: M....Mdaa.....Ar putea fi o idee. Mamaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Spiridușul: Nu așa....Am adus niște cutii magice, care mai de care mai specială. Hai să le aranjăm împreună și ai să vezi că vor rămâne mereu

interesante și distractive. Poți să iei în fiecare zi o altă cutie magică. Plictiseala va dispărea cu totul.

Marius: Sună bine! De unde începem!!! Așa, pune, hai ce bine, și asta, și asta, și asta....

(răsare soarele, Marius se freacă la ochi și se întinde în patul încăpător)

Mama: Trezește-te leneșule! Cutiile acestea din ușă așteaptă să fie distribuite copiilor de pe stradă!

Marius: Am să am mulți prieteni, am să am mulți prieteni!

Mama: Așa este. Și o cameră minunată!

Marius: Și cutii colorate pline de jucării care nu mă plictisesc!

Mamă, ce bine îmi pare că zîmbești din nou! Ce fericit sunt!!!!

4.IEDUL CU TREI CAPRE

de Octav Pancu Iași

Indicații terapeutice:

- incapacitatea de a se descurca în viața de fiecare zi, datorită răsfățului excesiv al adulților
- incapacitatea de a diferenția adevărul de păcăleală sau minciună.

Efecte dorite:

- conștientizarea importanței de a nu te lăsa înșelat sau păcălit de cei răi
- întreprinderea de acțiuni care stimuleze dezvoltarea independenței celor mici și răsfățați

Grup țintă: copii, elevi

Povestea asta nu s-a întâmplat chiar pe vremea când se potcoveau puricii, ci mult mai aproape, când puricii au devenit tare nesuferiți- iar eu copii, vă doresc să n-aveți de-a face cu ei...

Cică nu departe de casa caprei cu trei iezi își avea casa un ied cu trei capre. Era un ied ca toți

iezii: nici mai mare, nici mai mic, nici mai frumos, nici mai urât. Cum s-ar spune: nici prea-prea, nici foarte-foarte. Numai că în loc de o capră avea trei: o capră-mamă, o capră-mătușă și o capră bunică.

Grozav de bine o mai ducea iedul! Ce să vă spun copii, pe mine de m-ar lăsa să stau măcar o zi în casa aceea, nu mi-ar mai trebui nimic. Măiculiță, ce mai trai!

Dimineața nici nu apuca bine iedul să deschidă ochii, că și începea să poruncească :

–Capră–mamă!

–Spune, fiul meu iubit!

–Îmbracă-mă! Nu pot singur!

Capra mamă nu aștepta să i se spună de două ori. Se apleca să-i caute încălțările sub pat, se urca pe dulap să-i caute nădragii și se băga după sobă să-i caute cămașa.

De, iedul nu obișnuia – ca voi – să folosească spătarul scaunului ori cuierul.

Își arunca hainele unde nimerea.

Capra–mamă îi aduna hainele și se năcăjea să-l îmbrace: îi lega șiretele, îi trăgea pantalonii și cămașa și, vai, îi aranja și cureaua!

Când se vedea îmbrăcat, iedul iarăși porunca:

- Mătușă-capră!
- Spune, nepoțelul meu drag!
- Ospătează-mă! nu pot singur...

Mătușă- capră se repezea la bucătărie, turna lapte dulce și așeza într-o farfurie mămăliguța caldă, apoi punea totul pe o tavă și le ducea fuguța la patul iedului. Și rupea mătușă capră din mămăliguță și îndeasă în gura iedului! și ține-i mătușă-capră cana la gură să soarbă iedul laptele!

Și uite așa, până isprăvea iedul toată mămăliga și tot laptele, ba îi mai aducea mătușă - capră și câte o plăcintă, că era mare meșter la copt, iar iedul mare meșter la înghițit...

Zburda iedul toată ziua pe afară, iar seara când se întorcea acasă se întindea pe pat și porunca:

- Capră-bunică!
- Spune, nepoțelul meu scump!
- Adoarme-mă! nu pot singur...

Cât ai clipi, bunica-capră venea lângă ied și se pornea să-i cânte și să-l legene:

Nani nani, nani

Coboară somn pe scara nevăzută,

Nani, nani. nani

Și oprește-te somn

Pe ochii nepoțelului meu

Nani, nani, nani.

Hei, așa trai ca al iedului mai zic și eu! Să tot trăiești 100 de ani.

Dar într-o seară, bătu în poartă vecina capră cu trei iezi.

– Scumpele mele surate am venit la voi cu o mare rugămintă. Mâine seară mi se însoară iedul cel ma-re. Tare aş vrea să le pregătesc un ospăţ să i se ducă vestea. Mă rog domniilor voastre, fiți bune și poftiți mâine la mine să-mi ajutați la înfășatul

sărmălu-țelor, la împletitul colacilor, ori la ce-o mai fi de trebuință. O să vă răsplătesc.

– Mâine în zori suntem la dumneata, surată! Te-om ajuta cu dragă inimă.

A doua zi, cele trei capre plecară la vecina lor, capra cu trei iezi.

Mai târziu se trezi și iedul. După cum îi era obiceiul strigă :

– Capră – mamă! Îmbracă-mă! Dar nimeni nu veni să-l îmbrace. Atunci iedul începu să se tăvălească prin pat și să urle.

– Îmbracă-mă! Îmbracă-mă! Îmbracă-mă! Nu pot singur...

Vulpea tocmai trecea pe acolo și auzind urletele iedului, curioasă din fire, băgă capul pe fereastră ca să afle ce se întâmplă.

– Nu mai striga atâta, ieduțule, dacă nu poți să te îmbraci singur, aruncă-mi hainele și te îmbrac eu.

Bucuros iedul îi azvârle încălțările și nădragii și cămașa. Una câte una, vulpea le prinse, le vârî într-

un sac și pe aici ți-e drumul! Fugi cu ele să le vândă la târg.

Mare amărăciune îl cuprinse pe ied și multe lacrimi grele vărsă. Dar, tot plângând și văicărindu-se îl apucă foamea. Strigă:

– Mătușă-capră, ospătează-mă!

Dar nimeni nu veni să-l ospăteze. Mătușă-capră, precum se știe, era plecată.

Și porni iar iedul să se tăvălească și să urle:

– Ospătează-mă! Ospătează-mă! Ospătează-mă! nu pot singur....

Cum țipă el așa, trecu pe acolo ursul.

– Nu mai striga atâta, ieduțule! Mai bine spune-mi unde e mâncarea ca să te ajut eu. Te ospătez pe cinste!

Iedul îi spuse. Ursul intră în bucătărie și începu să înfulece cât șapte. Infulecă toată mămăliga. Sorbi și ultimul strop de lapte. Ba, de lacom ce era, cât pe ce să înghită ceaunul și făcălețul. Apoi ursul plecă fără să-i mai pese de ied.

De acum s-a pus iedul și mai tare pe plâns. Și plângi și plângi, de răsuna casa de zbieretele lui. Toată lumea însă știe că după plâns ți se face somn.

Strigă iedul:

– Capră – bunică! adoarme-mă!

Dar nimeni nu veni să-l adoarmă.

Și din nou iedul începu să urle și să se tăvălească.

Lupul tocmai ieșise la plimbare. Se afla nu departe și-l auzi pe ied strigând.

– Nu mai striga atâta, iedule. Las' că vin eu să te adorm, ieduțule!..

Intră lupul în casă, se așeză lângă ied, legănându-l și cântându-i:

Nani, nani, nani,

Nu mai coborî somn

Că nu-i nevoie.

Nani, nani, nani,

Am să-l mănânc

Pe iedul cel răsfățat

Răzgâiat și alintat,
nani, nani, nani.

Iedul se înspăimântă, nici eu nu pot să vă spun de unde mai găsi putere să se smulgă de lângă lup și s-o rupă la fugă încotro vedea cu ochii.

Se înapoie acasă, gol, flămând și ostenit, abia spre seară. Si cum intră pe ușă zise:

– Capră –mamă, mătușă-capră, capră-bunică! am să vă povestesc tot ce mi s-a întâmplat, dar mai întâi să-mi caut niște haine, ca să mă îmbrac și apoi să mănânc ceva, că tare mi-e foame.

Se îmbracă iedul, mănă ce mai găsi prin oale, dar înainte să-și înceapă povestea adormi buștean...

Dar vouă copii nu vi-e somn? mie, de ce să vă mint, îmi cam este.

Noapte bună, dragii mei copii !

IEDUL CU TREI CAPRE

Albu Helmick Nathalia

Personajele:

Iedul

Capra-Mamă

Mătușa-Capra

Capra-Bunică

Vecina Capra

Vulpea

Ursul

Lupul

Interior țărănesc: masă, laiță, coptor, scaune cu trei picioare, pat. Pe pat e iedul, doarme. Pe laiță, cele trei capre așteaptă să se trezească.

Capra Bunică: -Se trezește!...

Iedul:-Capra mamă!

Capra: -Spune, fiul meu iubit!

Iedul: - Îmbracă-mă! Nu pot singur...

Capra mamă se apleacă și caută încălțărilor sub pat, se urcă pe dulap și găsește pantalonii, îi ia cămașa de după sobă. Îi aduce hainele și se necăjește să-l îmbrace, să îi lege șireturile, să-i tragă pantalonii, cămașa și cureaua.

Iedul:-Mătușă-capră!

Mătușă-Capră: -Spune, nepoțelul meu drag!

Iedul: -Ospătează-mă! Nu pot singur ...

Mătușă-capră fuge la bucătărie, toarnă lapte și așază pe o farfurie mămăliga pe care o încălzește și o duce la ied. Rupe din mămăliguță și îndeasă în gura iedului, îl pune să soarbă laptele, apoi îi dă o plăcintă. Iedul înghite cu poftă.

Se întunecă. Se aprinde felinarul. Iedul se întoarce acasă, obosit de atâta alergătură, se întinde pe pat și poruncește.

Iedul: -Capră-bunică!

Capra-Bunică: -Spune, nepoțelul meu cel scump!

Iedul: -Adoarme-mă! Nu pot singur ...

Capra-bunică începe să-i cânte și să-l legene.

Capra-Bunică: -Nani, nani, nani,
Coboară somn pe scară nevăzută,
Nani, nani, nani
Și oprește-te, somn,
Pe ochii nepoțelului meu,
Nani, nani, nani.

*Cineva, vecina, capra cu trei iezi, bate la poartă.
Intră în scenă.*

Vecina-Capra: -Scumpele mele surate, am venit la voi cu o mare rugămintă. Măine-seară mi se însoară iedul cel mare și vreau să pregătesc un ospăț să i se ducă vestea. Mă rog domniilor voastre, fiți bune și poftiți mâine la mine să mă ajutați la înfășatul sărmăluțelor, la împletitul colacilor, ori la ce o mai fi de trebuință. O să vă răsplătesc.

Caprele:

-Măine în zori suntem la dumneata, surată. Te-om ajuta cu dragă-inimă.

Se stinge lumina ... Se face ziuă.

A doua zi, cele trei capre merg la vecina lor. Iedul se trezește și strigă, uitându-se-n jur.

Iedul:

-Capră-mamă! Îmbracă-mă! (*pauză, nu-l aude ni-meni*) Îmbracă-mă! Îmbracă-mă! Îmbracă-mă! Nu pot singur ...

Pe acolo trece vulpea și aude urletele iedului. Bagă capul pe fereastră, să vadă ce se întâmplă.

Vulpea:

-Nu mai striga, ieduțule! Dacă nu poți să te îmbraci singur, aruncă-mi hainele și te îmbrac eu.

Iedul îi azvârle încălțăminte, pantalonii și cămașa, pe care vulpea le pune într-un sac și pleacă să levândă la târg.

Vulpea:

-O să le vând la târg și o să fac bani pe ele!

Observând, iedul începe să plângă și plânge până îl apucă foamea, după care strigă poruncitor.

Iedul:

-Mătușă-capră! Ospătează-mă! (*Dar nu-l aude nimeni.*) Ospătează-mă! Ospătează-mă! Ospătează-mă! Nu pot singur ...

Ursul, trecând pe acolo, îl aude și zice.

Ursul:

-Nu mai striga atâta, ieduțule! Mai bine spune-mi unde-i mâncarea că te ajut eu. Te ospătez pe cinste!

Iedul:

-Mâncarea e în bucătărie. Ia-o și hai iute!

Ursul intră în bucătărie și mănâncă tot ce găsește, apoi pleacă, fără să-i mai pese de ied, fără să mai spună ceva.

Iedul plânge, plânge foarte tare, de răsună casa de zbieretele lui, dar nu aude nimeni.

Iedul:

-Capră-bunică! Adoarme-mă!

Nu-l aude nimeni și iarăși începe să plângă și să se tăvălească.

Intră în scenă lupul, îi aude și spune.

Lupul:

-Nu mai striga atâta, iedule. Lasă că vin eu să te adorm!

Lupul începe să îl legene și să-i cânte.

Lupul:

- Nani, nani, nani,

Nu mai coborî, somn,

Că nu-i nevoie.

Nani, nani, nani,

Am să-l mănânc

Pe iedul cel răsfățat,

Râzgâiat și alintat,

Nani, nani, nani.

Iedul se înspăimântă, se ridică și fuge cât vede cu ochii. Se înapoiază acasă doar seara, gol, flămând și iobosit.

Același decor. În scenă se află cele trei capre, lucrând ceva.

Iedul:

-Capră-mamă, mătușă-capră, capră-bunică! Am să vă povestesc tot ce mi s-a întâmplat, dar mai întâi

să-mi caut niște haine, ca să mă îmbrac și apoi să
mănânc ceva, că tare mi-e foame!

*Iedul se îmbracă, mănâncă ce găsește prin oale,
dar imediat adoarme buștean, înainte să înceapă a
povesti.*

*Capra mamă iese în fața scenei, în timp ce mătușa
capră și capra bunică îl admiră pe iezișor și se
minunează.*

Capra Mamă:

- Și, iată că iezișorul meu cel drag...

Capra Bunică și Mătușa Capră: - Al nostru!!!

Capra Mamă:

- Al nostru!..... nu mai apucă să ne povestească ce i
s-a întâmplat. Adormi buștean înainte de cântecul
de leagăn al bunicii capre. Iar de-atunci nu s-a mai
întâlnit niciodată nici cu vulpea, nici cu lupul, nici
cu ursul! Dar nici nu mai era nevoie, nu-i așa? Voi
ce părere aveți, copiii?

5.POVESTEA PRIETENIEI

Mărginean Iuliana Emanuela

– indicații terapeutice

acceptarea membrilor noi veniți într- un grup;

– efecte dorite

conștientizarea importanței integrării membrilor noi veniți;

– grup țintă

3- 10 ani

Au fost odată patru animăluțe care s-au născut cam în aceeași perioadă: un iepuraș pe nume Lulu, o pisicuță pe nume Peticel, un șoricelul pe care îl chema Chițăilă și un leopard pe nume Gheruță. Crescând împreună au devenit foarte buni prieteni; chiar dacă erau diferiți, pentru ei nu era o problemă, deoarece prietenia lor era mai valoroasă. Fiecare zi era o aventură pentru ei, se jucau, se necăjeau, se certau, dar până la urmă trecea totul și reveneau la prietenia lor.

Într-o frumoasă zi de primăvară ei se jucau la groapa de nisip. Aici se mai certau, se mai îmbrânceau, își ascundeau jucăriile unul altuia și își făceau mici ghidușii, dar de la un moment dat au devenit foarte conștincioși și s-au pus pe treabă, căutarea comorii din groapa de nisip era foarte importantă. Și cum tot căutau ei acolo erau curioși care dintre ei va găsi comoara ascunsă.

- Ce faci Peticel? îl întrebă Chițăilă.
- Caut comoara piraților, îi răspunde Peticel.

Mai vorbiră ce vorbiră între ei, când deodată Lulu iepurașul își ridică privirea și văzu o pisică uitându-se la ei cum se joacă. Prietenii au început să fie deranjați de privirile insistente ale pisicii, dar cu toate acestea au hotărât să o ignore crezând că aceasta o să plece, căci erau foarte deranjați de prezența pisicii străine.

Văzând că aceasta nu pleacă au intrat în vorbă cu ea:

- Bună frumoasă pisicuță! îi spuse Chițăilă.

Aceasta se rușină, nu prea știa cum să intre în vorbă cu alte animăluțe, deoarece ea era dată la o parte de toți cunoscuții ei. Nici cei patru prieteni nu știau cum să se comporte cu cei noi veniți, dar nici măcar nu se chinuiau prea tare.

Cu multe rugăminți din partea lui Chițăilă, ceilalți au lăsat-o să vină la ei în curte. Dar când Chițăilă i-a dat lopățica să sape și ea, Lulu, iepurașul, care era cel mai răutăcios dintre toți, i-a smuls lopățica din mână și i-a dat-o înapoi lui Chițăilă fără să îi pese de ceea ce simțea Foxi.

După un timp ce le trecu lor prin cap să se joace de- a vați ascunselea iar cel care să îi caute să nu fie altul decât cel nou venit. Dar în loc ca aceștia să se țină de joc s-au ascuns în casă de unde râdeau de pisicuța Foxi. Într- un final au conștientizat că o supără și au poftit- o în casă cu ei. Dar Lulu, răutăcios cum era, nu îl lăsa cu nici o jucărie, ba mai mult când Foxi a luat în mână o rachetă Lulu a stigmatat la

ea spunând că este jucăria lui preferată și să o lase din mână. A tras de rachetă, iar aceasta s-a stricat.

- Vezi ce ai făcut?! Din vina ta s-a stricat jucăria mea preferată! zise Lulu.

Pisicuța a început să plângă și a fugit afară. Iepurașul a mers supărat la prietenii lui ținând racheta sa dragă în brațe, dar pe când s-a uitat mai bine în curte, șoricelul Chițăilă cu pisicuța Foxi se jucau împreună. Chițăilă încerca din răspuțeri să le explice că este un prieten bun și să îi dea o șansă. Supărată Foxi a început să repare jucăriile stricate găsite aruncate într-o cutie. Chițăilă a observat acest lucru și le-a spus asta prietenilor săi.

- Dacă ești așa bună, să îmi repari și mie racheta! Măcar atât ai putea să faci după ce mi-ai stricat-o! spuse Lulu.

- Bine, stai să încerc, răspunse rușinată Foxi.

Aceasta a luat în mână racheta, a studiat-o, iar în scurt timp a reușit să o repare.

- Mulțumesc tare mult, și scuze că m- am răstit la tine, dar mie nu prea îmi plac stăinii. Acum îmi dau seama că ești un prieten bun pentru toți, zise Lulu.

Din acea zi grupul de prieteni s- a mărit, toți erau mai toleranți unii cu alții ba chiar au scris și un imn al prieteniei lor pe care îl cântau ori de câte ori se întâlneau.

Chiar acum vă rog
Să fiți lângă mine,
Să mă acceptați
Cum știți voi mai bine.

Iar când veți da
de necaz, să știți,
Voi fi lângă voi
Chiar de nu doriți!

Haideți voi acum
Să stați lângă mine
Și să ne jucăm
Cum știm noi mai bine.

Îmi place tare mult
Să mă joc cu voi
Și să împărțim
Tot ce avem noi.

POVESTEA PRIETENIEI

Mărginean Iuliana Emanuela

Personaje

Povestitor

Șoricelul Chițăilă

Pisicuța Peticel

Iepurașul Lulu

Leopardul Gheruță

Pisica Foxi

Povestitor: Au fost odată patru animăluțe care s-au născut cam în aceeași perioadă: un iepuraș pe nume Lulu, o pisicuță pe nume Peticel, un șoricelul pe care îl chema Chițăilă și un leopard pe nume Gheruță. Crescând împreună au devenit foarte buni

prieteni; chiar dacă erau diferiți, pentru ei nu era o problemă, deoarece prietenia lor era mai valoroasă. Fiecare zi era o aventură pentru ei, se jucau, se necăjeau, se certau, dar până la urmă trecea totul și reveneau la prietenia lor. Într-o frumoasă zi de privăvară se jucau la groapa de nisip, căutând o comoară.

Șoricelul Chițailă: Ce faci, pisicuțo?

Pisicuța Peticel: Caut comoara piraiților!

Șoricelul Chițailă: Voi ați găsit-o? *(îi întreabă pe ceilalți prieteni)*

Leopardul Gheruță: Încă nu!

Iepurașul Lulu: Haideți să nu ne dăm bătăuți și să săpăm în continuare, poate o să găsim comoara în cele din urmă!

Povestitor: Deodată când iepurașul Lulu își ridică privirea, văzu o pisică uitându-se la ei cum se joacă. Se mirau și se întrebau între ei:

Iepurașul Lulu: Cine este această pisică ce se uită așa insistent la noi?

Leopardul Gheruță: Haideți să o ignorăm, poate va pleca!

Șoricelul Chițăilă: A plecat?

Pisicuța Peticel: Încă nu...

Povestitorul: Chițăilă era cel mai curios dinte toți. El se furișă pe lângă prietenii săi și se apropie de străinul apărut și intră în vorbă cu el.

Șoricelul Chițăilă: Bună frumoasă pisicuță! Ce te aduce pe la noi? Te- ai rătăcit cumva?(*spuse el sfios uitându- se la ea pe sub gene*)

Pisicuța Foxi: Nu, sunt tristă și singură, treceam pe aici și vă admiram cum vă jucați voi.(*spuse Foxi rușinat, pentru că nu prea vorbea lumea cu el*)

Șoricelul Chițăilă: Poți să vi să te joci cu noi, dacă vrei!

Pisicuța Foxi: Nu știu dacă este o idee bună, când apar eu într- un parc unde sunt copii toți mă ignoră, ba mai rău este că pleacă în altă parte pentru a nu se juca cu mine.

Șoricelul Chițailă: Haide nu fi supărat, eu vreau să mă joc cu tine pentru că ești tare drăguță. Ia lopățica mea și poți să te joci cât vrei cu ea.

Pisicuța Foxi: Mulțumesc, ești foarte drăguț! (*Îi spuse Foxi luând lopățica de la Chițailă*)

Iepurașul Lulu: Ce faci acolo? Să îți iei lopățica înapoi în acest moment și vino să plecăm! (*era foarte supărat Lulu*)

Povestitor: Prietenii noștri erau tare șireți și au început să facă numai ghidușii cu pisicuța. Au pus-o să numere, iar între timp ei trebuiau să se ascundă, ca pe urmă să fie căutați de ea. Dar ce credeți că au făcut? S-au dus în căsuță, stăteau la gemuleț și râdeau de ea! După un timp.....

Leopardul Gheruță: Haide, intră în casă cu noi.

Pisicuța Foxi: Pot să mă joc cu jucăriile voastre? Sunt atât de minunate, eu nu am așa ceva și nici nu am văzut vreodată.

Șoricelul Chițailă: Sigur că poți să te joci cu jucăriile noastre!

Iepurașul Lulu: Poți să nu atingi lucrurile mele?
(spuse Lulu furios și supărat)

Pisicuța Foxi: Vai, ce rachetă frumoasă! *(spuse acesta mirat, și ridică jucăria de jos)*

Iepurașul Lulu: Să o lași jos imediat, este a mea. Ce ți- am spus eu? *(în acel moment i- o smulge din mână pisicii și jucăria cade sticându- se)*

Iepurașul Lulu: Vezi ce ai făcut?!Din vina ta s-a stricat jucăria mea preferată!

Povestitor: Pisicuța a început să plângă și a fugit afară. Iepurașul a mers supărat la prietenii lui ținând racheta sa dragă în brațe, dar pe când s-a uitat mai bine în curte,șoricelul Chițăilă cu pisicuța Foxise jucau împreună.

Cu toții au ieșit din casă și l-au certat:

Iepurașul Lulu: Ce-i cu tine? Cum te poți juca cu... ea?

Pisicuța Peticel: E o străină! Vezi ce i-a făcut jucăriei preferate a lui Lulu?

Leopardul Gheruță: E atât de diferită de noi... nu o vrem!

Povestitor: Șoricelul Chițailă a încercat să le explice prietenilor lui că această pisicuță e un bun prieten și merită să stea alături de ei și să se împrietenească.

Șoricelul Chițailă:Haideți să o primim în grupul nostru! Vă rog să treceți peste diferențele dintre noi și să îi dați ocazia pisicuței Foxi să vă arate cum este ea cu adevărat. Sigur o veți aprecia!

Povestitor: Toți au protestat supărați, dar când s-au uitat mai bine, jucăriile lor cele defecte erau reparate. Iepurașul Lulu însă nu era prea impresionat.

Iepurașul Lulu: Dacă ești așa bună, să îmi repari și mie racheta! Măcar atât ai putea să faci după ce mi-ai stricat-o! (*îndreptând racheta către ea, dar nici că se uita la Foxi*)

Pisicuța Foxi: Bine, stai să încerc.(*spuse acesta rușinată, dar încrezător în abilitățile sale*)

Pisicuța Foxi: Poftim, este ca nouă.

Iepurașul Lulu: Mulțumesc tare mult, și scuze că m-am răstit la tine, dar mie nu prea îmi plac stăinii. Acum îmi dau seama că ești un prieten bun pentru toți. (*spuse iepurașul rușinat de fapta sa*)

Povestitor: Din acea zi grupul de prieteni s- a mărit, toți erau mai toleranți unii cu alții ba chiar și au scris un imn al prieteniei lor pe care îl cântau ori de câte ori se întâlneau.

Chiar acum vă rog
Să fiți lângă mine,
Să mă acceptați
Cum știți voi mai bine.

Iar când veți da
de necaz, să știți,
Voi fi lângă voi
Chiar de nu doriți!

Haideți voi acum
Să stați lângă mine
Și să ne jucăm

Cum știm noi mai bine.

Îmi place tare mult

Să mă joc cu voi

Și să împărțim

Tot ce avem noi.

6.POVESTEA UNUI NAS PUȚIN PREA MARE

Moldovan Carolina Claudia

Efecte terapeutice: dificultăți în însușirea deprinderii de a utiliza batista;

Scop: însușirea deprinderii de a utiliza batista

Grup țintă: copiii preșcolari

Se spune c-a fost odat

Într-un mare regat,

Un băiat de împărat,

El chiar de toate avea,

Dar nu știu cum se întâmpla,

Că nasul tot mai mare îi creștea.

Împăratul îl iubea,

Dar în fiecare zi observa,
Că nasul prințului creștea și tot creștea,
Pentru că băiatul...
Cu degetul, nasul și-l curăța.
Toții doctorii și vracii îi adună,
Leac prințului să îi aducă,
Dar nici unul nu reuși...
Împăratul atunci foarte deznădăjduit,
Promise celui ce-ar putea lecu,
O pungă de galbeni, adunați grămadă,
Pentru ca nasul prințului să scadă.
Dar iată că într-o zi...
La ușa palatului sosi...
O maică bătrână ce îi povesti
Că știe ea pe prinț a-l lecu.
Împăratul sperând se învoiește
Pe maica bătrână la palat o primește
Poate totuși pe prinț îl lecuiește.
Și maica bătrână cu prințul stătea
Și în batistă, să sufle nasul îl învăța.

Și timpul trece, trece cam greu,
Dar nasul cel mare, scade mereu
Și-apoi bucuros într-o zi
Prințul foarte mirat se trezi
Că nasul ce mare era,
Deodată foarte potrivit arăta,
Și-atunci împăratul pe maică chemă,
Și punga de galbeni i-o înmână.
Dar maica bătrână spuse c-ar vrea,
De galbenii-aceia în tot regatul
Să aibă parte...
Tot bogatul și tot săracul,
De-acea bucățică de material
Ce pentru nas ar fi ideal.
Și atunci împăratul îndat porunci,
Ca din mai mulți și mulți galbeni,
Sa se croiască și să se-mpărțească,
Mica batistă, ca nasul copiilor să nu mai crească.

POVESTEA UNUI NAS PUȚIN PREA MARE

Moldovan Carolina Claudia

Scena I

Ațiunea se petrece în sala mare a palatului regal.

Povestitor 1:

- Se spune c-a fost odată
Într-o împărăție minunată,
Un împărat și o frumoasă împărăteasă,
Și fiul lor de speță aleasă.

Povestitor 2:

- Dar nu știm cum se făcea,
Că prințul un nas mare avea,
Și împăratul suferea,
La împărăție pe toții vracii îi chema.

Împăratul (către sfetnic):

- Să vină acum la împărăție,
Toții vracii care pot să știe,
Nasul prințului să oprească,
Și mare să nu mai crească.

Celui ce va reuși
Leacul dacă îl va găsi,
Nasul prințului să scadă,
Va primi galbeni grămadă.

Scena II

Ațiunea se petrece afară în curtea palatului.

Sfetnicul:

- Către-ntreaga împărăție...

Să se știe... !

Că împăratul răsplătește,

Pe cel care reușește,

Leacul pentru prinț de-l găsește...

Și pe prinț îl lecuiește.

Povestitor 3:

La palat repede sosiră,

Vraci ce la galbeni râvniră,

Dar leac prințului nu găsiră,

Și pe împărat tare îl deznădăjduiră.

Dar iată că-ntr-o zi...

La palat sosi...

O maică bătrână...

Scena III

Ațiunea se petrece în sala mare a palatului .

Bătrâna:

- Mărite împărate!
Am auzit în împărăție,
Că ai mare supărare,
Cu a ta binecuvântare,
Fiul tău cu nasul mare,
Leac- zice lumea-că nu are,
Dar eu vin ca să îți spun
Că eu pot ca să aduc
Leac pentru feciorul tău,
Nasul să îi scadă - zău!

Împăratul:

- Du-te babă-n treaba ta,
Vraci și doctori n-au găsit,
Leacul mult dorit ,
Și acum, tu o bătrânică,
Îmi spui că ai putea afla,

Leac pentru problema mea.

Bătrâna:

- Împărate, ascultă bine,
Și uită-te bine la mine,
Eu de-oi sta la dumneata
În zece zile voi putea,
Pe prinț a-l lecui,
Și de nas... nu vom mai povesti...

Împăratul:

- Mă-nvoiesc!!!
La palat eu te primesc,
Dar... de nu-l vei lecui,
Mă gândesc cum te-oi pedepsi...!

Bătrâna:

- Nici o grijă împărate!
Nasul prințului va scade.
Zece zile nici n-or fi,
Galbenii îi voi primii.

Povestitor:

Împăratul sperând se învoiește,

Pe maica bătrână la palat o primește,
Poate totuși pe prinț îl lecuiește.
Maica bătrână cu prințul stătea,
Și leacul promis îl căuta.

Scena IV

Ațiunea se petrece în camera fiului de împărat.

Bătrâna:

- Spune-mi drăguțule prinț,
Nasul tău cel mare,
Cum îl cureți, oare?

Prințul:

- Nasul meu cel mare,
Tot mereu mă doare...
Iar când sunt răcit,
Cu degetul meu,
Îl curăț mereu, mereu.

Bătrâna:

- Micuțule prinț, eu te-oi învăța
Cum corect să știi, nasul tău a-l curăța.
Ascultă de mine,

Și îți va fi bine!

Povestitor:

- Și maica bătrână cu prințul stătea,
Și în batistă, să sufle nasul îl învăța.
Și timpul trece, trece cam greu,
Dar nasul cel mare scade mereu.

Prințul:

- Uau, nasul meu cel mare,
Azi nu mai imî pare,
Chiar atât de mare,
Maica cea bătrână,
Face treabă bună.

Scena V

Acțiunea se petrece în sala mare a palatului.

Prințul:

- Tată, tată, hai să vezi,
De maică am ascultat,
Nasul meu s-a micșorat!

Împăratul: (către bătrână)

- Vino, vino mai aproape,

Vreau să îți mulțumesc,
Galbenii promiși,
Trebuie să îi primești.

Bătrâna:

- Mărite împărate

Nu te supăra,
Eu nu am nevoie de bogăția ta.
Dar știi foarte bine
Cine ar avea...mare nevoie
De bunătatea ta.

Împăratul:

- Cine crezi că ar avea,
Nevoie de bunătatea mea?

Bătrâna:

- Mărite împărate,

Dacă tu ai vrea,
Galbenii cuveniți mie,
După cum ai promis.
Să se dea îndată,
Pentru a se coase,

Multe batiste frumoase,
Pentru cei mai minunați,
Copii... ce-ar trebui învățați,
Cum să folosească,
O pânză frumoasă.
Sănătoși să fie
Grijă unul de altul să știe.

Împăratul (către sfetnic)

- Cheamă imediat
Toți croitorii la palat,
Batiste să croiască,
Pe plată împărătescă.

Sfetnicul:

- Mărite împărat,
Toți croitorii au venit
Batiste frumoase au croit,
Copiilor le-au dăruit.
Dar ei s-au gândit
Că tot ce au croit
Pentru toți copiii

Din marea împărăție
E destulă plată
Deci nu mai așteaptă
O altă răsplată.

7. VEVERIȚELE MAȘA, DAȘA ȘI SAȘA

Waters Virginia

Veverițele Mașa, Dașa și Sașa trăiau odinioară în Marile Păduri, împărțind o locuință într-un copac bătrân și trainic. În fiecare toamnă, cozile lor deveneau tot mai stufoase și blănițele lor tot mai dese: atunci știau că a sosit momentul să pornească țopăind prin Marile Păduri, în căutare de alune pe care să le mănânce în timpul iernii cele grele. Cum nu era destul loc în căsuța lor ca să înceapă toate proviziile pe care le adunau, ascundeau mare parte din alune într-o scorbură de copac de pe partea cealaltă a pajiștii. Scorbura părea pustie și nelocuită, așa că era un depozit excelent pentru proviziile adunate.

Într-o zi friguroasă de iarnă, Mașa, Dașa și Sașa se treziră flămânde, cu lumina soarelui palidă ca o lămâie pătrunzând în cămăruța lor. Se dezmeteciră bine, căscară și se strecurară din căminul lor cald în frigul necruțător al dimineții.

”Mi-e atât de foame, încât cred că aș fi în stare să mănânc un copac întreg plin de alune”, spune Mașa, plescăind demonstrativ.

”Mie mi-e atât de foame, încât aș mânca un cal”, spuse Dașa, țopăim de ici’acolo.

„Nu vorbi prostii: veverițele nu ar mânca niciodată un cal, doar sunt vegetariene”, spuse imediat Sașa. „Și mai ales nu vom mânca nimic dacă tot stăm aici gândindu-ne la ce am putea mânca”, continuă ea. „Hai să ne mișcăm!”

Acestea fiind spuse, Mașa, Dașa și Sașa porniră de-a lungul pajiștii înzăpezite înspre copacul lor cu hrană. Ajungând ele cam la jumătatea drumului, se opriră îngrozite de o priveliște teribilă: niciodată nu le mai fusese dat să vadă așa ceva – atât de

uriaz, de groaznic, de amenințător... Își dădură seama că drumul le era blocat de cel mai mare perete de zăpadă pe care l-au văzut vreodată; părea că ajunge până-n cer, fără început și cu siguranță fără capăt. Problema cea mai mare era, firește, că partea cealaltă a zidului le părea de neatins.

Și ce credeți că au făcut ele atunci? Ce vă trece prin minte că ar fi putut face ele? O să vă dau un indiciu: au avut fiecare o **reație** diferită și, prin urmare, fiecare **a făcut altceva**.

Mașa era deja furioasă. Se gândea: "Nu suport să văd zidul ăsta de zăpadă în fața ochilor! Nu ar trebui să se afle aici, nici n-a fost aici înainte. Nu suport să nu obțin ceea ce doresc. **TREBUIE** să ajung la alunele acelea! Le merit și ar trebui să le am. Oricine a pus zidul ăsta aici în calea mea ar trebui să fie distrus. La ce se va mai ajunge aici pe pajiștea noastră dacă fiecare face după cum îl taie capul? Nu e drept ca zidul ăsta să fi apărut aici!" În timp ce Mașa gândea astfel, se tot învârtea în cerc

până ce ameți, apoi începu să lovească peretele cu lăbuțele și cu capul, provocându-și ditamai durerea de cap.

Dașa se deprimă, gândind: ”Este groaznic și oribil că peretele ăsta a apărut aici. E cea mai groaznică treabă care mi s-ar fi putut întâmpla! N-o să mai ajung niciodată la alunele acelea. Adică... ce spun eu, probabil că nu voi mai ajunge vreodată să mănânc. Peretele va rămâne aici pentru totdeauna, eu voi muri de foame și totul e din vina mea. ce prostie din partea mea să ascund alunele de partea cealaltă a pajiștii! Ar fi trebuit să-mi dau seama că așa ceva urma să se întâmple!” Dașa era așa de supărată pe ea însăși, încât se așeză în zăpadă în fața peretelui, plângând și smiorcăindu-se: ”Nu-s bună de nimic! Chiar că nu-s bună de nimic!”

Sașa începu să-și spună: ”Hm m m m m, un perete, cât de ciudat! Mi-ar plăcea să nu fie aici, pentru că mi-e foame și aș vrea să mănânc niște alune, dar la urma-urmei e deja aici și nu văd de ce nu ar

trebui să fie aici doar pentru că mie nu-mi place. E un ghinion și nu-mi convine să am peretele ăsta între mine și alune, dar bosumflându-mă din cauza asta nu îl voi face să dispară și cred că treburile ar putea sta și mai prost, de fapt.”

Astfel, Sașa decise să accepte că există peretele mai degrabă decât să se încapățâneze în dorința ei ca acesta să dispară cum făcuse Mașa, sau să facă din prezența lui o catastrofă, după cum reacționase Dașa. Ca urmare, ea nici nu s-aales cu o durere de cap ca Mașa, de la lovitura dată în zid, nici cu degerături ca Dașa, din cauza șezutului în zăpadă. Era singura în stare să se gândească la ceea ce ar fi de făcut în situația dată. Câte soluții ai putea să găsești pentru această problemă?

1. Să aștepti până ce soarele va topi zăpadă.
2. Să sapi o groapă pe sub perete.
3. Să sapi o gaură prin perete.
4. Să te cațeri de cealaltă parte a peretelui.
5. Să încerci să ocolești peretele.

6. Să cauți alune altundeva.
7. Să te întorci acasă să verifici dacă nu au mai rămas ceva resturi de mâncare pe acolo.
8. Să te muți în regiuni mai însorite, fără zăpadă.
9. Să faci un foc pentru a topi peretele de zăpadă.
10. Să începi să mănânci zăpadă.
11. Să adormi la loc, ca să vezi dacă nu cumva totul e doar un vis.
12. Să chemi alte veverițe ca să te ajute să sapi o gaură în perete.

Atunci Sașa le vorbi Mașei și Dașei: ”Continuând în felul ăsta, nu faceți decât să înrăutățiți situația! Nu vedeți că furia sau supărarea vă împiedică să găsiți o soluție la problemă?! Terminați și ajutați-mă la săpat!”

Așadar, Mașa nu a mai lovit peretele și Dașa s-a oprit din plâns și cu toate au început să sape în zidul de zăpadă. În timp ce săpau, chițcăiau un cântec de lucru de-al veverițelor și aproape că începea să le facă plăcere munca aceasta, Mașa uită de furia

ei, Daşa uită de supărare şi Saşa rămase cu mintea trează şi gata de a găsi soluţia cea mai potrivită. Nu peste mult timp, erau deja de cealaltă parte a peretelui, îmbulzindu-se spre copacul unde ascuseseră alunele.

„Poate că totuşi nu vom muri de foame astăzi”, spuse Daşa.

„Da, dar sper să învăţaţi o lecţie din întâmplarea asta”, zise la rândul ei Saşa. „Pentru veveriţe furioase sau care se supără, nici alunele nu se scutură! Aşa că dacă vreţi de mâncare, staţi calme şi fiţi raţionale!”

Dramatizarea poveştii raţionale „Veveriţele Maşa, Daşa şi Saşa” – cuprinsă în secvenţa atitudinal – comportamentală: **rezolvare de probleme în mod raţional**, are următoarea structură:

VEVERIȚELE MAȘA, DAȘA ȘI SAȘA

(Rezolvare de probleme în mod rațional)

Haba (Szekely) Georgeta

Caracterizarea personajelor:

Mașa: furioasă, repezită, hotărâtă

Dașa: pesimistă, supărăcioasă, plângăcioasă

Sașa: calmă, optimistă, isteată

(Veverițele Mașa, Dașa și Sașa, trăiau într-o pădu-re mare, împărțind o locuință într-un copac bătrân și trainic. Este toamnă, ele s-au trezit și încep să caute și să mânânce alune.)

Dașa: Bună dimineața, Mașa.

Mașa: Bună dimineața, Dașa.

Dașa: Bună dimineața, Sașa.

Sașa: Bună dimineața, Dașa.

(Încep să facă gimnastică)

Sașa: Haideți să facem gimnastică! Întindem bra-țele: 1,2,3,4, Acum brațul drept sus: 1,2,3,4; Ne aplecăm și ne ridicăm: 1,2,3,4, Haideți să ne jucăm!

(Se joacă și sar)

Mașa: Am obosit. Acum am să vă ofer ceva din delicatesele pădurii. *(le oferă câte o nucă de cocos cu pai)*. Ce bun e!

Mașa: Cred că se apropie toamna. Blănița noastră a devenit stufoasă.

Dașa: Offff! Ce păcat că vine frigul.

Sașa: Trebuie să începem să adunăm provizii pentru iarnă. Eu zic să începem chiar acum.

(pornesc să adune alune și cântă)

Toate: Țup, Țup, Țup din creangă-n creangă

Își adună multe alune

Țup, Țup, Țup din creangă-n creangă

Își adună alune *(de două ori)*

(Încep să adune alune și să le pună în coșuri)

Mașa: Prinde! Ce multe am adunat! Nu o să încapă toate proviziile în căsuța noastră.

Dașa: Ce o să facem? O să murim de foame dacă nu avem destule.

Sașa: Nu vă faceți probleme o să umplem și scorbura din copacul bătrân de la capătul celălalt al paștii. Nu e locuită de nimeni, deci e un depozit excelent pentru provizii. Haideți să mergem!

(Pleacă cu proviziile cântând din nou cântecelul „Veverița”, prima strofă)

Toate: Da, să mergem să ne odihnim.

(Veverițele ies din scenă. Vine iarna. Se așează o folie albă din plastic pe paravan care semnifică iarna și viscolul și pe copăcei un voal alb. Se trezesc veverițele.)

Dașa: Ce bine am dormit!

Mașa: E iarnă!!! Zăpadă!!!

(Încep să se joace cu zăpadă, aruncă cu bulgări una la cealaltă apoi alunecă pe zăpadă și începe să-i sune burtica de foame Sașei)

Mașa: Mi-e atât de foame, încât cred că aș fi în stare să mănânc un copac întreg plin de alune. *(plescâind demonstrativ)*

Daşa: Mie mi-e atât de foame, încât aş mânca un cal. (*topăind de ici colo*)

Saşa: Nu vorbi prostii. Veverițele nu au mâncat niciodată un cal, doar suntem vegetariene. Și mai ales, nu vom mânca nimic dacă tot stăm aici gândindu-ne la ce am putea mânca. Hai să ne mișcăm!!! (*pornesc toate trei spre copacul lor cu hrană*)

Daşa: Am obosit!

Maşa: Am ajuns doar la jumătatea drumului!

(*Apare în fața lor un zid de zăpadă*)

Daşa: Ce mi-a fost dat să văd! Doamne ce uriaș, ce groaznic, ce amenințător....!

Saşa: Drumul e blocat de cel mai mare perete de zăpadă pe care l-am văzut vreodată. Pare că ajunge până la cer, fără început și cu siguranță fără de capăt.

Daşa: Partea cealaltă a zidului mi se pare de neatins.

Maşa: (*furioasă*) Nu suport să văd zidul ăsta de zăpadă în fața ochilor! Nu ar trebui să se afle aici, nici nu a fost aici înainte. Nu suport să nu obțin ceea ce doresc. TREBUIE să ajung la alunele acelea! Le merit și ar trebui să le am. Oricine a pus zidul ăsta aici în calea mea ar trebui să fie DIS-TRUS. La ce se va mai ajunge aici pe pajiștea noastră dacă fiecare face după cum îl taie capul? Nu e drept ca zidul ăsta să fi apărut aici!!! (*încearcă să se cațere pe zid dar alunecă înapoi, dă cu lăbușele în zid apoi cu capul*)

-Au ce mă doare capul!

Daşa: (*se deprimă gândind*) Este groaznic și oribil că peretele ăsta a apărut aici.

E cea mai groaznică treabă care mi s-ar fi putut întâmpla! N-o să mai ajung niciodată la alunele acelea. Adică... ce spun eu, probabil că nu voi mai ajunge vreodată să mănânc. Peretele va rămâne aici pentru totdeauna, eu voi muri de foame și totul e din vine mea. Ce prostie din partea mea să ascult de voi

și să ascund alunele de partea cealaltă a pajiștii! (*Se așează supărată în fața peretelui de zăpadă plângând și smiorcăindu-se*)

-Nu-s bună de nimic! Chiar nu-s bună de nimic!

Mașa: Nu plânge...Nu plânge!

Sașa:- Hmmm, un perete..., cât de ciudat! Mi-ar plăcea să nu fie aici, pentru că mi-e foame și aș vrea să mănânc niște alune, dar la urma-urmei e déjà aici și nu văd de ce nu ar trebui să fie aici doar pentru că mie nu-mi place. E un ghinion și nu-mi convine să am peretele ăsta între mine și alune dar bosumflându-mă din cauza asta, nu-l voi face să dispară și cred că treburile ar putea sta și mai prost, de fapt.

- Câte soluții ai putea să găsești la această problemă?

Mașa: Să aștepti până ce soarele va topi zăpada.

Dașa: Să sapi o groapă sub perete.

Sașa: Să sapi o gaură prin perete.

Mașa: Să te cațeri de partea cealaltă a peretelui.

Dașa: Să încerci să ocolești peretele.

Sașa: Să cauți alune altundeva.

Mașa: Să te întorci acasă să verifici dacă nu au mai rămas ceva resturi de mâncare pe acolo.

Dașa: Nu, nu a mai rămas. Sau... să te muți în regiuni mai însorite, fără zăpadă.

Mașa: Să începi să mănânci zăpadă (*linge zidul*)... rece.

Toate: Ueeek...

Dașa: Sau să adormi la loc, ca să vezi dacă nu cumva totul e doar un vis.

Sașa: Sau să chemi alte veverițe ca să te ajute să sapi o gaură în perete.

-Continuând în felul ăsta, nu vom face decât să înrăutățim situația! Nu vedeți că furia sau supărarea vă împiedică să găsiți o soluție la problemă?!

-Terminați și ajutați-mă la săpat!

(Toate încep să sape în zidul de zăpadă. În timp ce sapă, chițcăie refrenul Țup, Țup, Țup din creangă-n creangă. Nu peste mult timp sunt déjà de cealaltă parte a peretelui)

Toate: Am reușit!!! Am reușit!!!

Dașa: Poate că totuși nu vom muri de foame astăzi.

Sașa: Da, dar sper să învățați o lecție din întâmplarea asta. Pentru veverițe furioase sau care se supără, nici alune nu se scutură!

Toate: Unde-s mulți puterea crește!!!

(cântă cântecul veverițelor, strofa a doua. Își iau coșurile pline cu alune și încep să mănânce fericite)

Cântec Veverița

I. Prin pădurea cea vestită

Colo-n jos în poieniță

Veverița vine, vine

Cu alune pentru tine

Refren: *Țup, țup, țup, din creangă-n creangă*

Își adună multe alune

Țup, țup, țup, din creangă-n, creangă

Își adună alune.

II. Veverița cea isteată

A ajuns la ea acasă

Cu alune-n paneraș

Să le dea la copilași.

Refren:.....

8.CARTEA CU DEGETELE

Pașca Maria Dorina

Cică era o dată, cu vreo două săptămâni în urmă, o Dorina la grădiniță care nu vroia să se spele pe mâini:

- Nu pot, ascunzându-le în buzunare. Apa e rece, săpunul e mare, prosopul pare cât covorul din camera mea. Dacă-mi ia degetele cu el? Nu, nu pot și se trăgea prin ușa spălătorului. Și uite așa, Dorina se ferea, să-și spele degetele.

- De ce ne ții nespălate? auzi Dorina un murmur.
- Cine a vorbit? Întrebă privind în jur.
- Noi, degetele tale. Privește-ne. Uită-te bine la noi.

Cel mare se îndreptă cu greu:

- Pe mine, m-ai lovit de măsuță și ai uitat să-mi spui “te rog să mă ierți”! Știi că sunt cel mai mare și că de mine ascultă întreaga palmă?
- Cu mine, ai arătat ieri pe stradă. Sunt arătătorul dar nu mă mai spune la toată lumea. Și apoi, privește-mă. Sunt plin de dulceață. M-ai făcut linguriță. Și vrei, să mă lași nespălat?
- Sunt mijlociul familiei și uiți să-mi tai unghia. Mai și zgârii câteodată. Apoi, mă bagi repede în gură. De când sunt biberon?
- Inel, inelar-curelar, sunt al doilea de la coadă. Te ajut să te îmbraci și tu uiți să mă folosești când mănânci.
- Cel mai mic sunt eu. Tot timpul merg la grădiniță. Știu multe poezii. Tu de când n-ai învățat o poezie? Și se ascunse după curelar-inelar, roșu ca merele din geanta Dorinei.

Dorina ascultă povestea din palmă. Uită să-i ceară iertare degetului mare, arătătorul era plin de dulcea-

ță, unghia netăiată la mijlociu, iar inelarul și cel mic, stăteau supărați.

Privindu-le, se apropie de chiuvetă. Dădu drumul la apă:

- Mulțumesc, Dorina, de când te așteptăm noi: apa, săpunul și prosopul.

De atunci, nimeni nu-i mai amintește Dorinei de poveste și parcă toate s-au petrecut foarte demult, cu vreo...două săptămâni în urmă.

***DORINA ÎNVAȚĂ SĂ ÎȘI SPELE
DEGEȚELELE***

Burian E., Baciuc E., Pop C., Haba G.

PERSONAJE: Maimuțica

Puiul

Porcușorul

Cocoșelul

Iepurașul

Cățelul

Cele cinci degețele

(Dorina este în bucătărie, vede borcanul cu dulceață)

Dorina:

- A, uite un borcan cu dulceață!

(Se apropie, ia borcanul desface capacul)

Dorina:

- Duceată de zmeură! Iami, dulceața mea preferată!

(Vrea să bage degetul în dulceață dar tocmai apare cățelul)

Cățelul:

- Ham, ham, nu este igienic. Te -ai spălat?

Dorina:

- De ce să mă spăl ? *(se uită la mâini, le freacă)* Nu sunt murdară.

Cățelul:

- Ești foarte murdară.

(Cățelul vrea să o împiedice să bage mâna în dulceață și împinge borcanul. Acesta cade și se sparge. Cățelul strigă ajutoarele. Apar animăluțele în

șir indian de la grădină. Dorina vrea să se joace cu iepurașul)

Iepurașul:

- Hei, țup ,țup ești foarte murdară, nu o să te las să pui mâna pe mine! Îmi murdărești blănița.

Maimuța: (sare și face ca maimuța)

-Parcă ai sărit dintr-un copac în altul toată ziua!

Porcușorul: (miroase degetele Dorinei)

-Aici miroase urât, mai urât decât la mine în coteț.

Parcă te-ai jucat toată ziua în noroi.

Puișorul: (o ciugulește)

-Ce am găsit eu aici?!!! Mizerie, mizerie , mizerie.

Nu m-ar mira dacă aș găsi aici și-o râmă.

Toate: (intră toate animăluțele)

-Trebuie să te speli!

Maimuța:

-Spălatul este omenesc.

Cocoșelul:

-Așa-i, Așa-i

Iepurașul:

-Spală-te, spălatul este igienic.

Purcelul:

Spălatul este folositor.

Dorina:

- Dar de ce să mă spăl? (*se uită la mâini*). Nu sunt murdară! (*ascunzându-le în buzunare*) Apa e rece, săpunul e mare, prosopul pare cât covorul din camera mea. Dacă-mi ia degetele cu el? Nu, nu vreau să mă spăl!

Animalele:

- Atunci nu ne mai jucăm cu tine, ești cea mai murdară fată.

(*Dorina iese din scenă, apar degetele*)

Degetele:

-De ce ne ții nespălate?

Dorina:

- Cine a vorbit?

Degetele:

- Noi, degetele tale. Priveștene. Uită-te bine la noi.

(degetele cântă pe rând cântă pe melodia cântecului „Ce petrecere frumoasă, e la margine de lac”)

Degetul mare:

Eu sunt degetul cel mare,
M-am lovit, capul mă doare
Căci Dorina m-a trântit
Deloc nu m-a îngrijit
tra, la , la

Arătătorul:

Arătătorul sunt numit,
Și sunt cel mai folosit
Ca linguriță la dulceață
Și s-arăt lumea la piață
Tra, la ,la....

Mijlociul:

Sunt mijlociul din pălmuță
Uită-te la unghiuță,
Nu-i curată nici tăiată
Numai tu ești vinovată

Stau în gură și la somn,
Mă consideri biberon?
Tra, la, la, la, la , la, la...

Inelarul:

Eu sunt inelarul care,
Te ajută tot mereu,
Să-ți îmbraci hainele toate
Ăsta este rostul meu.

Tra, la, la, la, la,.....

Degetul mic:

Degețel mic ma numesc
La Grădiniță eu pornesc
Multe eu am învățat
Tu de când n-ai recitat?

Tra, la, la, tra, la, la

Tu de când n-ai recitat

Toate degetele:

Nici iertare nu își cere
Este cam nepăsătoare,
Pe toate ne folosește

Tot mereu ne murdărește

Și deloc nu ne îngrijește.

(Degetele dispar, se trezește Dorina și se duce să se spele. Apare cățelul și o urmărește cum se spală și le relatează celorlalte animale)

Cățelul:

A dat drumul la apă.

Toate:

Ooooooooo!

Cățelul:

- A luat și săpunul.

Toate:

- Aaaaaaa!

Cățelul:

- Acum se șterge pe prosop.

Toate:

- Ura ! Dorina este din nou curată!

Toate degetelele:

-Ura, am reușit!!! Uraaa! *(bucurie în lumea dege-
țelilor)*

Toate degețelele (*mâna Dorinei-cântă un refren
vesel, pe melodia "iarna ne-a sosit în zori"*)

Cât de veseli suntem noi

Alergăm sprinteni, vioi

Cu săpunul ne spălăm

Și prin apă alunecăm.

Degetele sunt curate

Fericite-s toate, toate

Hai acum să ne jucăm

Și dulceață să gustăm.

9. POVESTEA BĂNUȚULUI

Matei Emanuela

Indicații terapeutice:

-nevoia de a avea o igienă dentară bună

-învățarea conceptului de valoare sentimentală

nevoia menținerii ordinii

Efecte dorite: îmbunătățirea igienei dentare

încurajarea copilului de a deveni mai ordonat și mai conștient de valoarea lucrurilor personale

Grup țintă: copiii

A fost odată ca niciodată o fetiță pe nume Ana. Această fetiță avea un dințișor de lapte care a început să se miște. Ana era așa de fericită și plină de nerăbdare. De ce nerăbdare? Toată lumea știe că atunci când ești o fetiță cuminte, care își spală dințișorii zilnic și unul dintre ei tocmai ți-a căzut, repede repede îl pui sub pernă, deoarece Zâna Măseluță o să-ți pună în locul dințișorului, mici daruri sau bănuți ceea ce te face deosebit de încântată.

Așa că fetița noastră a mai așteptat câteva zile până ce i-a căzut dințișorul și fericită l-a pus într-o cutiuță frumoasă sub pernă, apoi s-a dus la culcare. Veselă i-a povestit mamei că abia așteaptă ziua de mâine să vadă ce primește de la Zâna Măseluță. Cu aceste gânduri frumoase fetița a adormit liniștită și cu zâmbetul pe buze.

Noaptea bineînțele Zâna Măseluță a sosit la patul Anei și când a văzut ce dințișor curat, frumos îngrijit și strălucitor a găsit sub pernă, s-a gândit să-i facă o surpriză, așa că pe lângă darul pe care îl punea de obicei Anei, i-a pus și un bănuț încântător care strălucea de-ți lua ochii.

Dimineața următoare când mama a trezit-o pe Ana, primul lucru când a deschis ochii, a fost să ridice perna și să vadă ce i-a adus Zâna Măseluță. Când a văzut bănuțul a fost atât de încântată încât nu a mai interesat-o și celălalt dar care mai era sub pernă. Bănuțul era atât de frumos se gândea fetița, că nu se va mai despărți de el niciodată. Îl lua cu ea peste tot pe unde se ducea chiar și la școală.

Dar acolo s-a întâmplat nenorocirea! Vai l-a uitat într-o altă clasă și când s-a întors după bănuț, nu l-a mai găsit!

Ce zi tristă nimic nu a mai înveselit-o pe Ana nici chiar atunci când doamna învățătoare i-a dăruit un alt bănuț.

Dar Ana știa, acel bănuț era special, era primit de la însăși Zâna Măseluță. Nimic nu-l putea înlocui.

Când a venit mama Anei după ea la școală, i-a povestit cu lacrimi în ochi nenorocirea. Cineva i-a luat bănuțul, cineva rău care nu a văzut cât de magic și frumos era bănuțul, și mai ales pentru că o zână i l-a dăruit.

Dar mama i-a explicat că poate dacă îi scrie zânei ce s-a întâmplat și promite solemn că v-a avea mai multă grijă de lucrurile ei, zâna poate se înduplecă și îi va înlocui bănuțul.

Din acel moment Ana a devenit o altă fetiță. I-a scris, chiar i-a desenat Zânei Măseluță lucruri frumoase drept răsplată, cu promisiunea că încercă să nu mai repete greșeala.

Următoarea noapte Zâna Măseluță s-a întors la patul Anei și văzând cadourile făcute de fetiță și mai ales știind ce dințișori îngrijiți are Ana, s-a înduplecat și i-a mai dăruit un bănuț strălucitor. Dar o

va ține sub observație pe această fetiță deoarece mai are și alți dințișori de căzut și vrea ca ei să fie la fel de frumoși ca și ceilalți pe care i-a găsit altădată sub pernă.

VISUL ANEI

Matei Emanuela

(Piesă într-un act cu trei scene)

Personaje:

- Ana o fetiță de 7-8 ani
- Mama (mama Anei)
- Zâna Măseluță

Scena I: Camera Anei

Ana(A): - Nu pot să dorm! Mă învârt în pat de când mama a închis ușa. Ea credea că dorm, dar nu dorm! Astăzi mi s-a întâmplat un lucru deosebit. Mi-a căzut un dinte. Și nici măcar nu m-a durut. Acum două zile când am mușcat dintr-un măr, am simțit că un dinte din gură se rupe. De atunci atârnă

de un firicel. Astăzi în timp ce îmi făceam temele fără să vreau am rămas cu el în mână. Mama mi-a povestit că dacă îl pun sub pernă Zâna Măseluță îl v-a înlocui cu un bănuț. E deja târziu și eu tot nu pot să dorm.(*cască*) Ce ar fi să mă întorc spre perete poate că așa am să dorm.(*cască din nou*)

(Fetița adoarme. Lumina se reduce și își face apariția plutitoare Zâna Măseluță.)

Zâna Măseluță(Z):

- Bine că ai adormit Ana, că începe să fie foarte târziu și mâine trebuie să te trezești așa cum faci în fiecare zi, ca să mergi la școală. Tu știi că la școală nu e bine să mergi obosită.

(Se apleacă peste fetiță o sărută pe frunte.)

Z:- Ce dințișor frumos și curat mi-ai pregătit. Îl voi înlocui cu un bănuț la fel de strălucitor. Se vede pe dințișor că îți îngrijești sânguincios dinții. Sper că dimineață când te vei scula surpriza mea plăcută să-ți înveselească ziua. Zorii zilei se vor arăta în curând și mai trebuie să vizitez și alți copilași. La

revedere și sper că următorul dințișor pe care mi-l vei lăsa sub perină să fie la fel de îngrijit și strălucitor.

(Lumina se obturează până la întuneric, rămâne câteva momente așa apoi crește la loc și vedem camera de zi în care mama deretică de zor.)

Scena II

(Din depărtare se aude glasul Anei)

A:- Mamă, mamă unde ești? Mamă ești acasă?

Mama(M):- Sunt în camera mare draga mea!

(Ana își face apariția supărată cu privirea în pământ.)

M:- Cei cu tine draga mea! De ce ești supărată?

N-au fost bine făcute temele de ieri?

A:- Nu mamă...

M:- Ți-ai uitat cumva penarul acasă?

A:- Nu mamă, nu...

M:- Nu cumva ai fost obraznică la școală!

A:- Doar mă cunoști mamă, nu aș fi în stare să o supăr pe d-na învățătoare...

M:- Atunci?...Te văd supărată.

A:- Știi că azi de dimineață am plecat la școală cu bănuțul primit cadou de la Zâna Măseluță ca să-l arăt colegilor. În pauza mare am ieșit și eu în curte și după aceea am avut ora de sport și când m-am întors de la sală am căutat bănuțul, dar nu l-am mai găsit. D-na învățătoare mi-a șters lacrimile din ochi și chiar mi-a dat un alt bănuț în locul celui care din neglijență l-am pierdut. Dar bănuțul meu era neprețuit nu poate fi înlocuit cu alt bănuț. Al meu era de la Zâna Măseluță.

M:- Draga mea fetiță nu fii supărată doar pentru atât. Eu știu că Zâna Măseluță fiind o zână bună și înțelegătoare îți poate da un alt bănuț dacă îi scrii o scrisoare în care îi explici ce s-a întâmplat.

A:- Oare e posibil?

M:- Eu sunt convinsă!

A:- Atunci așa am să fac! Merg în cameră la mine să-mi fac temele pe mâine!

(Pe ieșirea Anei scade lumina, heblu câteva momente, apoi lumina crește încet. Undeva departe se aude un cocoș care dă trezirea.)

Scena III

(Camera Anei. Ana trezindu-se.)

A:- *(căscând)* Ce repede a trecut noaptea asta. Oare m-a vizitat Zâna Măseluță? *(Ridică perna.)* Ia te uită! Mama a avut dreptate! Zâna Măseluță mi-a lăsat un alt bănuț strălucitor. Și uite scrisoarea asta îmi este mie adresată. *(citește)*

- Dragă Ana am aflat necazul am aflat necazul tău, nu trebuie să mai fii supărată, am să-ți las un alt bănuț în schimbul promisiunii tale că și de acum înainte te vei îngriji de dinții tăi spălându-i atât dimineața cât și seara. Până la următorul dințișor pe care-l voi găsi sub pernă îți urez să crești mare și spor la școală!

A:- Mamă, mamă, Zâna Măseluță a fost și azi noapte la mine!

(Fugind din scenă fericită)

10. COPILUL CARE NU ȘTIA CE SĂ FACĂ

Kardos Gabriella

A fost odată un băiat care locuia împreună cu mama sa, amândoi fiind săraci și trăind de pe o zi pe alta. Toată viața sa băiatul făcuse ceea ce mama sa îi spusese și nu învățase niciodată cu adevărat să-și folosească propria minte. Nu a înțeles că ceea ce îi spunea mama trebuia să fie folosit cu cap și nu doar executat întocmai. Gelu, pentru că așa îl chema pe băiat, știa una și bună: trebuie să fie ascultător și atât!

De ce Gelu nu gândea pentru el, n-aș putea să știu și să vă spun. Putem doar să încercăm să ghicim, ca de exemplu să presupunem că Amalia, mama sa, gândise întotdeauna și pentru el, sau se poate să fi fost prea speriat să gândească singur, ori e posibil să-l fi paralizat gândul că ar putea face greșeli, sau să fi fost pur și simplu mai ușor să facă ceea ce i se spunea ori fără a se deranja să gân-

dească singur. Pentru că nu aveau prea mulți bani, Gelu trebuia să muncească în vacanțe pentru a o ajuta pe mama lui la plata chiriei și a hranei.

În vacanța de vară, când alți copii se gândeau cum să ajungă mai repede la scăldat, Gelu pleca prin sat căutându-și ceva de lucru.

Într-o zi de **luni** și-a găsit de lucru la un depozit de construcții la aranjarea unor saci de ciment. A fost greu dar la sfârșit a primit 50 de lei pentru eforturile sale. Cum mergea el spre casă cu banii în mână vântul ce bătea i-a luat repede, înainte ca el să-i poată prinde. Când a ajuns acasă și a povestit mamei sale ce s-a întâmplat ea l-a dojenit: „*of, măi băiete*”, a spus ea, „*trebuia să îi pui în buzunar*”. „*Promit că data viitoare voi face cum spui tu*” a răspuns băiatul.

Marti și-a găsit de lucru la magazinul alimentar. Era mult mai ușor decât să aranjeze sacii de ciment dar nici recompensa nu a mai fost așa de mare. La sfârșitul zilei, vânzătorul i-a dat o cutie de

ciocolată pentru eforturile sale. Amintindu-și ce promisese mamei sale a parcurs lungul drum până acasă cu cutia de ciocolată bine dosită în buzunar. Când a scos cutia din buzunar pentru a o arăta mamei sale, ciocolata deja se topise. Din nou, mama l-a certat: „*Măi băiete, trebuia să aduci ciocolata într-o pungă*”. „*Îmi pare rău mamă*”, și-a cerut scuze băiatul „*îmi voi aminti data viitoare să fac ce spui*”.

Miercuri a primit o slujbă într-un magazin pentru animale. I-a plăcut să aibă grijă de ele, iar proprietarul, văzând acest lucru, i-a răsplătit eforturile dăruindu-i o pisică. Amintindu-și ce îi spusese mama, băiatul a pus pisica într-o pungă și a început să meargă către casă însă pisica s-a cățărat rapid afară din pungă și a fugit. Când i-a spus mamei sale povestea, aceasta l-a certat din nou:

„*Copil caraghios ce ești, trebuia să îi legi o sfoară în jurul gâtului și să o plimbi după tine*”.

Din nou băiatul și-a cerut scuze zicând „*Îmi voi aminti data viitoare să fac ce spui*”.

Ei bine, **joi** și-a găsit de lucru la un măcelar. Când și-a terminat munca măcelarul i-a dat un picior de vită. Băiatul s-a gândit că mama sa va fi încântată de eforturile sale, și, făcând ce ea îi spusese să facă, a legat o sfoară în jurului darului primit pentru munca sa și l-a târât până acasă. Dar împreună cu el au mers și toți câinii din împrejurimi, mușcând câte o bucată din carnea proaspătă. Când a ajuns acasă, nu mai avea decât un os. Mama, care începuse să își piardă răbdarea, l-a certat din nou:

„*Băiat caraghios ce ești, trebuia să o porți pe umăr*”. Încă o dată copilul și-a cerut scuze și a promis că data viitoare va face cum spune ea.

Vineri nu mai era de lucru în oraș așa că a ajuns să lucreze la o fermă dintr-un sat din împrejurimi. La sfârșitul zilei, țăranul i-a dat un măgăruș pentru eforturile sale. Amintindu-și ce îi spusese mama, a încercat să ridice măgărușul pe umerii săi

dar a descoperit că este prea greu pentru puterile sale.

Văzând că nu se poate așa, a încercat să-și amintească celelalte îndrumări: „*pune-l în buzunar*” îi spusese mama într-una din zile, dar, măgărușul era prea mare și nu încăpea. „*Pune-l într-o pungă*” îi spusese mama în altă zi dar cum nu încăpea în buzunar, nu ar fi avut cum să încapă nici într-o pungă. Și chiar dacă ar fi reușit, își amintea cum fugise pisica și nu dorea să-și dezamăgească mama din nou în felul acela. Poate că putea să îl lege cu o sfoară și să îl ducă așa până acasă. Cu siguranță, câinii nu ar fi mușcat măgărușul așa cum o făcuseră cu piciorul de vită. Numai că măgărușul și-a înfipt picioarele în pământ, încăpățânat cum era, și a refuzat să se miște. Băiatul nu știa ce să facă. Toate sfaturile primite până acum nu-i erau de nici un ajutor în situația în care se găsea acum.

Ce crezi că a făcut? Cum crezi că ar putea rezolva problema sa? Dacă ai fi în locul lui ce ai

face ca să duci măgărușul acasă? Și ce crezi că ar putea învăța băiatul din situația în care este și îi va fi util în viitor?

COPILUL CARE NU ȘTIA CE SĂ FACĂ

Personaje:

Gelu- băiat ”cuminte” care refuză să își folosească mintea în situații noi

Amalia- mama lui Gelu, nemulțumită de stângăcia fiului

Nea Gicu: șeful de la depozitul de materiale de construcții

Domnul Vasile: gestionarul de la magazinul alimentar

Tanti Mia: doamna de la magazinul de animale

Friț: măcelarul

Petre Fermierul

Vânzătoarea

Povestitorul

Amalia: Gelu, băiatul meu cuminte și ascultător! A venit vacanța mare! Este luni, prima zi de vacanță te rog să mergi prin sat să îți cauți de lucru, că nu prea mă descurc cu banii pentru chirie și mâncare!

Gelu: Bine, mamă! Voi face cum îmi spui tu!

(Gelu pleacă prin sat și găsește de lucru la un depozit de materiale de construcții. Este primit de Nea Gicu, om bun și milostiv căruia i se face milă de copil)

Gelu: Bună ziua!

Nea Gicu: Bună ziua! Dar ce cauți, măi copile pe aici? Cum nu ești la baltă, la scăldat?

Gelu: M-a trimis mama să îmi caut de lucru și te rog să îmi dai ceva de lucru, iar mama se descurcă greu cu banii de chirie și mâncare.

Nea Gicu: Aici avem saci grei cu ciment, o să te descurci?

Gelu: Da, sigur că da! Că doar eu o ajut pe mama la toate treburile! Eu sunt bărbatul în casă!

(La sfârșitul zilei de lucru)

Gelu: (cu ochii sclipind de fericire) 50 lei! Mulțumesc frumos! Ne vor fi de mare ajutor! (pleacă cu banii fluturându-i în mână)

(Se iscă un vârtej care îi ia din mână banii și nu mai reușește să îi găsească pe drum)

Gelu:(Cu capul plecat intră în casă)

Amalia: Ce ai , mai băiete, ce s-a întâmplat?

Gelu: Am fost la depozitul de ciment, știi dumneata, la nea Gicu!

Amalia: Da și?

Gelu: Și am lucrat acolo toată ziua! Am ridicat sacii!

Amalia: Și?

Gelu: Am primit 50 lei!

Amalia: O, băiatul meu ascultător! Vom putea plăti chiria și ne vor rămâne și pentru mâncare!

Gelu: Dar s-a iscat un vânt mare și mi-au zburat bancnotele din mână!

Amalia: (dezamăgită) Of, măi băiete! Trebuia să îi pui în buzunar!

Gelu:(resemnat) Promit ca data viitoare voi face cum spui dumneata!

(A doua zi)

Amalia: Gelu, trezește-te! Trebuie să faci rost de bani! Caută altundeva, unde nu sunt saci așa de grei!

Este marți,deja se apropie ziua de plată a chiriei!

Gelu: Bine, mamă! Promit să vin acasă cu banii, de data asta!

Gelu: (plimbându-se pe stradă, trece pe lângă un magazin alimentar, unde intră)

-Bună ziua!

O vânzătoare: Poftește, ce dorești să cumperi?

Gelu: Eu aș vrea să lucrez astăzi aici!

Vânzătoarea: Pentru asta trebuie să vorbești cu domnul Vasile. El face angajări! Îl trimit acum!

(sosește un bărbat în costum, chel și cu ochelari)

Gelu: Bună ziua, eu sunt Gelu, băiatul Amaliei de pe strada Lăcrămioarei,aș dori să vă ajut aici la treburi! Se poate?

Domnul Vasile: Ce să mă ajuți, măi băiete? Nu vezi că ești mic și fără putere?

Gelu: Eu doar par mic dar sunt puternic ca un bărbat adevărat!

Domnul Vasile: Bine, haide că te primesc! Pe mama ta o cunosc încă din liceu și știi că se descurcă greu cu banii!

Gelu: Mulțumesc!

(La sfârșitul zilei)

Domnul Vasile: Uite, băiete! Pentru că te-am primit doar așa p că o cunosc pe mama ta, nu pot să îți dau bani dar îți dăruiesc cutia aceasta cu ciocolată! Știi că și mamei tale îi place tare mult!

Gelu: Mulțumesc frumos! Mama va fi încântată! (pleacă după ce îndeasă bine în buzunar cutia cu ciocolată)

(Gelu ajunge acasă și este primit de mama lui)

Amalia: Ei, băiete, cum a mers astăzi?

Gelu: Foarte bine, mamă! Ți-am adus ce îți place dumitale cel mai mult!

(bagă mâna în buzunar și scoate de acolo ciocolata topită)

Amalia:Ce ai făcu? Măi băiete, trebuia să aduci ciocolata într-o pungă!

Gelu: Îmi pare rău mamă, îmi voi aminti data viitoare să fac ce spui!

(A treia zi)

Amalia:Gelu, te rog frumos să nu mai repeți greșelile de până acum și să nu uiți că azi este miercuri, mai am doar două zile până la plata chiriei!

Gelu: Sigur, mamă, fac așa cum zici dumneata!

(Gelu iese din casă și se oprește în fața unei vitrine în care era expusă o pisică micuță)

Gelu: O, ce mititică ești? Nu ai mamă? Știi, eu am doar mamă și se descurcă greu cu banii!

(După perdea o femeie ascultă; iese în ușă)

Tanti Mia: Bună ziua!

Gelu: Bună ziua! Mă scuzați că m-am oprit dar îmi plac foarte mult pisicile! Și acasă cam avem

probleme cu șoarecii! Ce bine ne-ar prinde și nouă o pisicuță care mai este și tare drăguță!

Tanti Mia: Te poftesc să intri și să mă ajuți să curăț coliviile papagalilor și să hrănesc peștii din acvarii, apoi mai vedem dacă poți duce mamei tale această pisică drăgălașă!

Gelu: Voi face exact cum îmi spuneți! Mulțumesc frumos!

(La sfârșitul zilei)

Tanti Mia: Gelu, ai lucrat cu trageră de inimă, sunt foarte mulțumită de tine, pisicuța este a voastră!

Gelu: Mulțumesc frumos, mama va fi foarte încântată!

(Iese din magazin și pune pisica într-o pungă, dar după puțin timp pisica se eliberează din pungă și fuge)

Amalia: Gelu, cum a fost ziua de astăzi?

Gelu: Am lucrat la magazinul de animale și tanti Mia mi-a dat o pisică ca să ne scape de șoareci dar,

am pus-o în pungă, așa cum mi-ai spus și ea a sărit și am scăpat-o pe stradă!

Amalia: Copil caraghios ce ești, trebuia să îi legi o sfoară în jurul gâtului și să o plimbi după tine!

Gelu: Îmi voi aminti data viitoare să fac ce spui!

(A patra zi)

Amalia: Gelu, numaidecât să pornești și să cauți de lucru! Toată săptămâna m-am rugat de tine și tot cu mâna goală ai venit acasă!

Gelu: Da, mamă! Am și pornit! Vin pe seară! Sigur voi face așa cum mi-ai zis!

(Ajunge în fața măcelăriei lui Friț, intră)

Gelu: Bună ziua!

Friț: Bună ziua! Ce dorești? Hai, spune repede că am multă treabă că ajutorul meu s-a îmbolnăvit și nu vine astăzi!

Gelu: Pot să te ajut eu!

Friț: Chiar poți?

Gelu: Sigur că da, chiar asta voiam să vă cer!

Friț: Atunci pune mâna pe cârpă și spală toate frigiderele ca să pot pune carnea proaspătă în ele, să o vadă cumpărătorii!

(Gelu lucrează cu seriozitate, se oprește uneori să își șteargă transpirația de pe frunte)

(La sfârșitul zilei)

Friț: Măi, Gelu, ai lucrat cu hărnicie! Pentru astăzi primești un întreg picior de vită să îți faci mama ta o ciorbă de să te lingi pe buze!

Gelu: Mulțumesc frumos! Tare bine ne prinde bucata asta mare de carne!

(Gelu leagă piciorul de vită cu o ață și o trage după el)

Amalia: O, ce e cu lătratul ăsta pe stradă? Gelu, tu vii cu atâția câini după tine?

Gelu: O, mamă! Am făcut cum mi-ai spus și toți câinii de pe stradă s-au luat după mine și au mușcat din carnea ce trebuia să fie cina noastră!

Amalia: Băiat caraghios ce ești, trebuia să o porți pe umăr!

Gelu: O, mamă, promit....!

(A cincea zi)

Amalia: Gelu, sunt foarte îngrijorată! Este vineri și tot nu am plătit chiria! Astăzi vine, sigur, proprietarul locuinței! Toată săptămâna ai plecat și eu am sperat că aduci acasă ce ai primit din munca ta, dar...!

Gelu: Astăzi, mama mea dragă și bună îți voi demonstra că poți avea încredere în mine! Am plecat!
(După un timp ajunge la poarta unei ferme)

Gelu: Ce urât miroase! Nu contează! Trebuie să demonstrez că sunt băiatul cel harnic și de nedajde al casei!

Hei! Este cineva aici?

Petre: Este,este, cum să nu fie!?

Gelu: Aș putea să vin să vă ajut azi la animale?

Petre: Dar miroase urât! Munca e grea!

Gelu: Trebuie să trec peste toate! I-am promis mamei!

Petre: Poftește! La grajdul de juninci ai de lucru toată ziua! Numa să ai putere!

Gelu: Sigur mă descure!

(La sfârșitul zilei)

Petre: Măi băiete, tu chiar ești un copil de ispravă! Mi-ai fost de mare ajutor, astăzi! Primește, drept răsplată măgărușul ăsta să îl duci acasă să îl aveți de ajutor!

Gelu: Mulțumesc mult, mama se va bucura tare pentru acest măgăruș simpatic!

(Încearcă să ridice măgarul pe umeri dar nu poate)

Gelu: Oare, ce pot face acum? Să îl pun în buzunar, așa cum a zis mama? Să îl îndes într-o pungă? Să îl leg cu o ață și să îl trag după mine? O, nimic din ce mi-a spus mama nu pot face acum! Dar ce să fac?

Povestitorul: Ce credeți că a făcut? Cum credeți că ar putea rezolva problema sa? Dacă ați fi în locul lui ce ați face ca să duceți măgărușul acasă? Și, ce credeți că ar putea învăța băiatul din situația în care este ?

10.LUMEA JUCĂRIILOR

(grija față de jucării)

Vlad Laura Renate

A fost odată un băiețel pe nume Tudor, căruia îi plăcea foarte mult să se joace. Toată ziua se juca cu jucăriile sale de pluș, iar când se plictisea de ele, le strica, le rupea și le călca în picioare. Toate jucăriile îi plăceau, și erau preferatele lui până în momentul în care se plictisea de fiecare.

Într-o zi, după ce s-a întors de la școală, Tudor fiind în clasa pregătitoare, s-a bucurat foarte tare când a văzut că mama îi cumpărase un ursuleț cafeniu, drăgălaș.

- Dragul meu, de ursulețul acesta trebuie să ai mare grijă, să te porți cu el ca și cum ar fi frățiorul tău.
- Da, mamă, voi avea grijă de el!

Nu a trecut mult timp și Tudor s-a plictisit de ursulețul cafeniu, i-a dat jos vestuța, a început să-l

tragă de lăbuțe și mai apoi să i le rupă. După ce Tudor a plecat la școală, ce să vezi, toate jucăriile s-au adunat în mijlocul camerei lui și au început să se plângă despre felul în care acesta le trata. În fața lor apăru atunci Zâna jucăriilor care le-a ascultat necazurile și a luat o hotărâre.

- Fiecare dintre voi să își aleagă un loc în camera aceasta și să se ascundă.

Jucăriile s-au ascuns, iar când a venit acasă Tudor, de la școală, nu a mai găsit nici una jucărie, doar ursulețul cafeniu, primit în dar de la mama, stătea, aruncat parcă, lângă patul său. A căutat peste tot dar jucăriile nu și le-a mai găsit. S-a necăjit și a început să plângă iar în timp de se smiorcăia s-a apropiat de el ursulețul cafeniu care i-a spus:

- Să știi că jucăriile s-au supărat pentru că tu nu ai avut grijă de ele și au plecat dar nu știu să-ți spun unde. Probabil, acolo unde sunt acum, cineva are grijă de ele și nu le strică.

- Dar eu îmi doresc să se întoarcă și jur că nu o să le mai stric niciodată. Mă poți ajuta oare ca mesajul meu să ajungă la ele?

Tudor a luat ursulețul, i-a dat vestuța, iar mama lui i-a cusut lăbuțele la loc. Seara, la culcare, băiețelul a luat ursulețul în brațe și a adormit. După ce s-au asigurat că Tudor doarme, jucăriile au ieși din ascunzători și s-au așezat la loc în cutiile lor. Dimineața când s-a trezit, toate jucăriile erau la locul lor, iar Tudor nu mai putea de fericire. A luat apoi jucăriile stricate și împreună cu părinții lui le-a reparat pe fiecare.

De atunci băiețelul s-a jucat cu fiecare jucărie și niciodată nu le-a mai stricat, având de data aceasta, mare, mare grijă de ele.

LUMEA JUCĂRIILOR

Vlad Laura Renate

- *Grupul țintă:* copii cu vârste între 3 și 8 ani

- *Personaje:* povestitorul, Tudor, mama, Zâna jucăriilor, ursulețul cafeniu
- *Indicații terapeutice:*
- influențarea pozitivă a comportamentului copilului privind grija față de jucării
- educarea unui comportament civilizată, a compasiunii și empatiei.

- ***Scena 1***

Povestitorul: A fost odată un băiețel pe nume Tudor, căruia îi plăcea foarte mult să se joace. Toată ziua se juca cu jucăriile de pluș, iar când se plictisea de ele, le strica, le rupea și le călca în picioare. Toate jucăriile îi plăceau, toate erau preferatele lui până în momentul în care se plictisea de fiecare.

- ***Scena 2:***

Povestitorul: Într-o zi, după ce s-a întors de la școală, Tudor fiind în clasa pregătitoare, acesta s-a bucurat foarte tare când a văzut că mama lui i-a cumpărat un ursuleț cafeniu, drăgălaș.

Mama: - Dragul meu, de ursulețul acesta trebuie să ai mare grijă, să te porți cu el ca și cum ar fi frățiorul tău.

Tudor: - Da, mamă, voi avea grijă de el!

• **Scena 3**

Povestitorul: Nu a trecut mult timp și Tudor s-a plictisit de ursulețul cafeniu, i-a dat jos vestuța, a început să-l tragă de lăbuțe și mai apoi să i le rupă. După ce Tudor a plecat la școală, ce să vezi, toate jucăriile s-au adunat în mijlocul camerei lui și au început să se plângă despre felul în care acesta le trata. În fața lor apăru atunci Zâna jucăriilor care le-a ascultat necazurile și a luat o hotărâre.

Zâna jucăriilor: - Fiecare dintre voi să își aleagă un loc în camera aceasta și să se ascundă.

• **Scena 4:**

Povestitorul: Toate Jucăriile s-au ascuns, iar când a venit acasă Tudor, de la școală, nu a mai găsit nici una, doar ursulețul cafeniu, primit în dar de la ma-

ma, stătea, aruncat parcă, lângă patul său. A căutat peste tot dar jucăriile nu și le-a mai găsit. S-a necăjit și a început să plângă iar în timp de se smiorcăia s-a apropiat de el ursulețul cafeniu care i-a spus:

Mama:

- Să știi că jucăriile s-au supărat pentru că tu nu ai avut grijă de ele și au plecat dar nu știi să-ți spun unde. Probabil, acolo unde sunt acum, cineva are grijă de ele și nu le strică.

Tudor:

- Dar eu îmi doresc să se întoarcă și jur că nu o să le mai stric niciodată. Mă poți ajuta oare ca mesajul meu să ajungă la ele?

• ***Scena 5:***

Povestitorul: Tudor a luat ursulețul, i-a dat vestuța, iar mama lui i-a cusut lăbuțele la loc. Seara, la culcare, băiețelul a luat ursulețul în brațe și a adormit. După ce s-au asigurat că Tudor doarme, jucăriile au ieși din ascunzători și s-au așezat la loc în cutiile lor. Dimineața când s-a trezit, toate jucă-

riile erau la locul lor, iar Tudor nu mai putea de fericire. A luat apoi jucăriile stricate și împreună cu părinții lui le-a reparat pe fiecare.

Povestitorul: De atunci, băiețelul s-a jucat cu fiecare jucărie și niciodată nu le-a mai stricat.

4.3.Dramatizări – varia

1. IONUȚ ȘI ȘORICELUL

Burian Elena

Personaje: *Băiatul Ionuț*

Șoricelul Vede Tot

Telefonul

Calculatorul

Spațiu de joc: *cameră în care se află calculatorul, telefonul, un ceas și o fereastră*

Ionuț: (Strigă)

–Mamă, tată! Iar au plecat, ce pot să fac? Noroc că am calculatorul și telefonul, altfel aș fi singur toată

ziua, nu îi văd decât foarte puțin și atunci îmi spun: „fi cuminte, să înveți, să-ți faci temele” uite, și acum mi-au lăsat un bilet (îl citește) „Să nu scoți telefonul din priză, este la încărcat!”.

Telefonul:

-Ionuț, Ionuț! Vino repede la mine, am ceva foarte interesant pentru tine!

Ionuț:

-Vin imediat. Of, m-am împiedicat. (Se pune în fața telefonului, îl butonează) Ce ai interesant?

Telefonul:

-Am un joc nu, pentru tine, uite...

Ionuț: (Stă concentrat mai mult timp examinând jocul)

-Vai ce interesant...Câte puncte am adunat!

Calculatorul: (Cu o voce rece, neutră)

-Pisicuța n-a mâncat...Pisicuța n-a mâncat... Pisicuța n-a mâncat...

Ionuț: (Încurcat)

-Stai că vin imediat!

Calculatorul: -Pisicuța n-a mâncat...

Ionuț:

-Of, cât sunt de ocupat. (Se uită la telefon) Uite punctele-au plecat! (Se îndreaptă spre calculator, se uită la ceas, care se rostește foarte repede) Pisicuța a leșinat, vai, de aseară n-a mâncat...Hai trezește-te, te rog, o să te duc la plimbare, o să-ți iau și pijamale, numai să-ți revii, te rog...Hai mănâncă. (Se freacă la ochi) Of, nu văd prea bine, oare de ce nu văd bine?

Telefonul:

-Timpul tău a expirat, ai pierdut, ești achitat.

Ionuț: (Aleargă la telefon, din nou se împiedică, își duce mâna la cap).

-Doamne, cum m-am încurcat!

Calculatorul:

-Pisicuța a-nviat! I-ai promis chiar o plimbare și că-i cumperi pijamale.

Ionuț: (Agitat, nervos)

-Să aștepte... Doar puțin... (Butonează telefonul)
Imediat am să vin...

Calculatorul:

-Pisicuța a-nviat! Vrea să meargă la plimbare, poate ai să-i faci și-o baie.

Ionuț: (Butonează nervos telefonul, se uită la ceas)

-Vai, am și uitat! La școal-am întârziat! (Fuge, se înoarce la telefon, cade, se freacă la ochi, fuge la calculator, se culcă epuizat) Cred că nu mai merg la școală, sunt atât de obosit, trebuie să dorm un pic. (Adoarme).

(Apare un șoricel, care coboară din ceas, se duce lângă el, îl ciupește de ureche, de nas, până îl trezește)

Ionuț: (Speriat)

-Cine ești? Nu te văd! Nu te cunosc!

Șoricelul:

-Eu te cunosc foarte bine, te urmăresc de mult, eu știu totul despre tine.

Ionuț:

-Mă urmărești? De unde?

Șoricelul:

-Din ceas. Locuința mea e ceasul. Stau mereu acolo și măsoar timpul, și uite-așa mi-am dat seama cât timp îți pereci tu la calculator, cu telefonul, uneori și cu televizorul. Afară nu mai ieși, temele nu ți le mai faci, ba astăzi nici nu te-ai dus la școală!

Ionuț: -Ssst! Mai încet, să nu ne audă cineva, părinții mei nu știu că sunt acasă, ei cred că am plecat la școală. Uite, dacă vrei îți dau sandwich-ul meu cu cașcaval, o să îți placă, dar să nu mă spui...Ei oricum nu o să afle, vin foarte târziu acasă, și de mine nu le pasă.

Șoricelul: -Cum, crezi că nu le pasă?

Ionuț: -Nu le pasă, nu le pasă! Uite, eu abia zăresc prin casă, nu mai văd, mă doare capul, dar ei nu-și dau seama, mă tot iau cu învățatul. Uite nu-ți văd nici codița, urechiușele abia ți le zăresc.

Șoricelul:

-Nu-mi vezi codița? Dar e foarte lungă. Hai să facem cunoștință, eu mă numesc Vede-Tot, adică Șoricelul Vede- Tot.

Ionuț:

-Ce bine de tine! Că vezi așa de bine! Eu nu-mi pot face nici temele, pentru că totul este atât de întunecat...Prietenii m-au părăsit...

Șoricelul:

-Dar de ce te-au părăsit? Nu ști oare? De câte ori te-au chemat la joacă afară tu spuneai: ”Nu pot, sunt ocupat, telefonul m-a strigat, calculatorul m-a chemat” Așa că...ei s-au cam săturat să tot fie refuzați.

Ionuț: (Plânge)

-Ai dreptate, ai dreptate. Dar ce o să mă fac acum? Nu mai văd nici peste drum. (Se uită cu mâna streșină la ochi, pe fereastră) Chiar și la calculator stau cu ochii-n monitor. Soarele e-ntunecat, totu-n jur este schimbat.

Șoricelul:

-Nu mai plânge-am să te-ajut...Am eu o soluție...Dar,cu o condiție...

Ionuț: (Sare interesat)

-O soluție? Ce bine! Spune-o șoricică, spune-o!
Care e condiția?

Șoricelul: (Gânditor)

-Eu, ți-o spun ...Tu hotărăști! Eu aș vrea să-mi
dăruiești...zilnic câte-un ceas sau două din timpul,
de după școală, să-l petrecem împreună, eu cu tine,
în natură.

Ionuț: (Se gândește, se uită la telefon, la calculator)

Telefonul: (În șoaptă)

-N-accepta, te păcălește, oricum, nu mai vezi prea
bine, afară e vai de tine!

Calculatorul: -Stai cu noi, că ți-e mai bine. Aici
nici vântul nu bate, nu te plouă, nu te ninge, în
schimb vezi o altă lume...virtuală, măi copile.

Șoricelul: -Ei, te-ai hotărât?

Ionuț:

-Nu știu, nu știu ce să fac, totul este complicat. (Stă
cu capul în mâini) Mai ales că nu văd bine, totu-n
ceață mi se pare, și nu văd în depărtare.

Șoricelul:

-Ai încredere în mine, și-o să iasă totul bine!
(Scoate o pereche de ochelari și îi pune lui Ionuț la ochi) Ce părere ai? Haide, vino la fereastră...ce vezi?

Ionuț:

-Vai, ce lume frumoasă. Soarele cum strălucește, iarba-i verde, cerul albastru. (Sare de bucurie) Îți accept condiția, ochelarii m-au salvat!

Telefonul și

Calculatorul:

-Nu peca, nu ne lăsa!

Ionuț: (Autoritar)

-Voi, tăceți! Cu ochii văd, mintea vreau să-mi fie clară, vreau să merg la joac-afară. Vreau să recuperez tot timpul ce l-am pierdut stând lângă calculator ori jucat la telefon. Vreau să văd lumea reală, cum mai ninge, cum mai plouă, nu contează că e vânt, aer proaspăt vreau să simt. (Inspiră adânc la fereastră)

Șoricelul:

-Atunci hai să te prezint prietenilor de-altă dată ce demult te-au așteptat! (Pleacă împreună afară, cântând).

2.BROASCA ȚESTOASĂ ȘI MELCUL

Matei Emanuela

Personaje: un melc, o broască țestoasă

Acțiunea se desfășoară într-o grădină, noaptea. Se aud sunete de greieri, bufnită...

Decorul constă în cer de stele și o lună care se mărește până umple aproape tot ecranul. Apar pe rând broasca apoi melcul

Broasca: - Bună, ce bine că ești aproape! Te văd tot timpul, dar niciodată până acum nu am reușit să ne apropiem suficient de mult ca să putem vorbi!

Melcul: - Sărut mâna! Ai dreptate!

B : Noi o să ne înțelegem perfect. Suntem așa naturi liniștite, nu vorbim mult, nu facem gălăgie, nu ne

grăbim niciodată. Amândoi ne ducem casa în spinare. N-o să ne mâncăm unul pe celălalt doar suntem vegetarieni, nu-I așa?

M: - Întradevăr, ne plac aceleași lucruri, nu suntem ambițioși. Avem cam aceeași reputație... Cum să zic de animale încete și nimeni nu se așteaptă de la noi să ne schimbăm.

Sunet de ciripit vesel se luminează, personajele vorbesc în continuare dar nu se mai văd. Apoi în timp ce vorbesc soarele apune și apare din nou luna cu cele două personaje.

B:- Da..., noi n-o să ne cerem unul altuia lucruri imposibile, cum ar fi micul dejun la pat, fiindcă ar ajunge doar la cină, sau ceai fierbinte. Nu?

M:- Bineînțeles. Anumite cuvinte nu se vor folosi la noi în casă niciodată. Ca de exemplu „imediat”

B: -Sau acum!

M:- De-ndată!

B: -Sau așteaptă o clipă!

M:- În loc de asta vom spune „cât de curând”!

B: - Sau „când va fi momentul”!

M:-De îndată ce lucrul acesta va fi posibil!

Din nou în timp ce vorbesc soarele răsare, personajele și luna dispar, apoi reapar. Melcul și broasca vorbesc în continuare.

B:- Asta e !! De când îmi doream un asemenea soț, politicoș, răbdător, calculat. S-o facem atunci!

M:- Bine! Cât de curând posibil.

B:- Bine! Când va fi momentul.

Încet melcul dispare, la fel se întâmplă și cu broasa. Apoi luna se micșorează până devine un punct , apar stelele și sunetele nopții.

3.MAIMUȚICA ȚICA

Regheni (Pop) Camelia

Personaje:Maimuțica Țica

Mama maimuțicăi

Girafa

Elefantul

Crocodilul

Șarpele

Cadrul: copaci în junglă, liane, iarbă

(Maimuțica Țica sare printre liane și cântă un cântecel)

I. Eu sunt o maimuțică mică,

Și de nimic nu-mi este frică,

Vreau să mă joc să plec de-acasă

De nimic și nimeni nu îmi pasă !

Țica:

-Îmi place să mă joc ,să sar,iu-hu!Mama, uită-te la mine ce sărituri pot să fac!

(Mama se aude de undeva dintre copaci)

Mama:

-Te vad Țica,te văd,unde sunt frații tăi?

Țica:

-Nu știi mamă,să merg să-i caut?

Mama:

-Da, du-te cheamă-i la masă, ai grijă însă pe unde te aventurezi,nu pleca foarte departe și încearcă să fii politicoasă cu cei pe care îi întâlnești!

Țica:

-Nicio grijă mamă, mă descurc eu!

(Țica pleacă veselă sărind din creangă în creangă și cântă)

II. Îmi place joaca cel mai tare,

Să râd de toți grozav îmi pare

Haide și joacă-te cu mine

Să ne distrăm e cel mai bine.

(Îi iese în cale girafa)

Țica:

-Ia te uită, (șoptind) doamna girafă! (începe să râdă)Ha! Ha! Ha!Ce...ce ...ce gât luuung ai!Vai cât ești de caraghioasă! Parcă ai avea un horn în loc de gât!(râde ținându-se cu mâinile de burtă)

Girafa:

-Vai de mine ! cum poti să mă jignești așa?Ție nu ți-e rușine?Nici măcar nu saluți când mă vezi, ba chiar mai faci și glume pe seama înfățișării mele! Uite ce gât frumos am ,pot să scot sunete foarte frumoase, laaa, laaa, la! (tușește ușor)

Țica:

-Da, vād! Oare cum mănânci cu gâtul tău?(râde)

Girafa:

-Foarte simplu!Uite! (îi arată dar întinzându-se îi cade gâtul brusc iar Țica izbucnește în răs) Ce maimuțică nepoliticoasă!

Țica:

- Da, girafa cu gât nemăsurat,

Să cânte-abia a apucat

Și cu picioarele prea lungi,

Foarte greu la ea ajungi!

-Ce să-ți fac, împacă-te cu asta!

(Țica pleacă mai departe prin junglă cântând și îi iese în cale un elefant)

III .Îmi place joaca cel mai tare,

Să râd de toți grozav îmi pare,

Vreau să mă joc să plec de-acasă

De nimic și nimeni nu îmi pasă !

Țica:

-Ce caraghioasă era girafa... dar ce văd eu? Un elefant! Ha, ha, ha! Vai dar ce sunt astea? Urechi? Parcă ar fi niște umbrele, o-ho-ho ..și..și...ai două cozi?Una în față și una în spate?Ha! Ha! Ha!

Elefantul: (Nervos) -Nu e coadă ci e trompă! Uite, e chiar frumoasă! Iar acestea sunt urechile mele de care sunt mândru.Puteai măcar să saluți înainte și nu mai fi atât de răutăcioasă că nu e frumos!

Țica:

-Și mă rog frumos la ce-ți folosește trompa aceea?

Elefantul: -Pleacă de aici că te voi stropi cu trompa mea și ai să afli atunci....

Țica:

- Elefantul cu nas mare,

Când mănâncă-l folosește

Sau atunci când te stropește

Dar oricum nu nimerește!

-Ce să-ți fac, împacă-te cu asta! (Merge mai departe și cântă):

Pe elefant l-am păcălit ,

*De trompa lui eu am fugit,
Vreau să mă joc să sar într-una,
Ca mine-n junglă nu-i niciuna!
(Ajunge lângă o apă și se leagănă pe o liană. Apare
crocodilul care înota liniștit)*

Țica:

*-Ce arătare mai ești și tu!Ha, ha, ha! Tu te-ai uitat
în oglindă cum arăți?Parcă ai fi un fierăstrău!(râde
în hohote)*

Crocodilul:

*-Măi țacă, cum poți vorbi așa? Sunt un crocodil.
Vezi ce dinți aaaaaam?Da, sunt ascuțiți, ca un
fierăstrău. Urât din partea ta nici să nu mă saluți.
Poate vrei să simți ce ascuțiți sunt dinții mei!Pleacă
repede de aici!*

Țica:

*-O șopârlă de cinci coți
Și cu dinți de fierăstrău,
În apă se zvârcolește
Și crede că te-ngrozește!*

-Ce să-ți fac, împacă-te cu asta!

(Maimuțica merge mai departe dându-se pe liane și fredonează cântecelul):

Am râs de crocodilul mare,

De dinții lui eu am scăpare,

Haide și joacă-te cu mine,

Să ne distrăm e cel mai bine! (Se prinde de coada unui șarpe care țipă)

Șarpele:

-Au, cine m-a sssperiat așșșa?

Țica:

-OOO, tu erai? Am crezut că e o frânghie sau o liană! Ce figură caraghioasă ai! Ha !ha!ha!

Șarpele:

-Auzi la ea, ssssunt un șșșșarpe, nu vezi?

Țica:

*-Văd, văd că nici măcar nu ai picioare. Ha! Ha!
Ha! Domnul frânghie, domnul frânghie!*

Șarpele:

-Pleacă nepoliticoaso ce ești, de ce râzi de înfățișarea mea că acuși te încolăcesc să vezi ce putere am!

Țica:

*-Curelușă rece unsă,
Printre flori stă ascunsă,
Ca o frânghie se înnoadă,
Sâsâie de-l tragi de coadă!*

-Ce să-ți fac, împacă-te cu asta!

(Maimuțica pleacă cântând și legănându-se pe liane):

*Iată de șarpe am scăpat
Era ca o frânghie de ciudat,
Că vreau să fug să plec de-acasă
De nimic și nimeni nu îmi pasă!*

(la un moment dat cade într-o groapă cu noroi lipicios)

Țica:

*-Uf, unde am nimerit? Ce e aici? Mă lipesc, ce e cu lipiciul acesta aici? Hei, m-am lipit, nu mai pot ieși!
Ajutoooooor!*

Să mă ajute cineva!

(Pe marginea gropii apare girafa)

Girafa:

-Ia te uită, maimuțica nepoliticoasă! Cum ziceai?

-Ce să-ți fac, împacă-te cu asta!

Țica:

-Ajutor, scoate-mă de aici!

Girafa:

-Aș putea să te trag afară dar ai fost foarte nepoliticoasă ca să nu mai zic răutăcioasă!

(Apare și elefantul ,crocodilul și șarpele)

Toți:

-Ce surpriză! Maimuțica nepoliticoasă!

Șarpele:

- Care nu salută!

Crocodilul:

-Care râde de înfățișarea noastră!

Toți:

- Ce să-ți facem, împacă-te cu asta!

Țica: (Țipă din toate puterile)-Bună ziua

*Doamnă Girafă, ăă sărutmâna Doamnă Girafă,
bună ziua Domnule Elefant, buna ziua Domnule
Crocodil, bună ziua Domnule Șarpe!Vă rog să mă
iertați că am râs de voi !Promit să devin o
maimuțică politicoasă și drăguță dar scoateți-mă
de aici!*

Girafa:

*-Ei, atunci te vom ajuta!Hei rup!Hei rup! (toți o
scot pe Țica afară)*

Țica:

*-Vă mulțumesc de ajutor tuturor ,acum plec să îi
caut pe frații mei că e târziu. La revedere tuturor!*

Toți:

-LA REVEDERE!

*(Maimuțica pleacă cântând un cântec vesel iar
celelalte animale o acompaniază)*

Sunt maimuțica cea frumoasă,

*De-acum voi fi politicoasă,
Pe toată lumea voi saluta,
Fă și tu ca mine e mai bine așa!!*

4.NU VREAU ÎNCĂ SĂ MĂ CULC!

Bercovici (Baciu) Elisabeta

Personaje:

Mama

Tata

Andrei

Câinele Spiridel

Spiridușul Ene

Ionuț

(Este seara. Spiridușul Ene se pregătește să vină pe Pământ cu ajutoarele sale, pentru a presăra praful magic în ochii oamenilor. Câinele său Spiridel este hotărât să vină și el cu Ene pe Pământ.)

Ene:

- Gata spiridușilor. Ați pregătit destul praf magic.

Pornim în câteva momente.

Spiridel (câinele):

- Fie ce o fi, eu astăzi am să merg cu Ene pe Pământ.

(Se ascunde într-un sac din care a golit puțin praf magic fără să fie văzut).

Ene :

- Pornim! Iuhuuu! Direcția Pământ!!!

(Ajung pe Pământ, Spiridel iese din sac fără să fie observat)

(Andrei în camera lui se joacă cu mașinuțele. Mama intră pentru a-l trimite la culcare)

Mama:

- Andrei , e timpul să te culci!

Andrei:

- Lasă-mă să mă mai joc un pic mama!

Mama:

- Nici vorbă! Chiar și așa ai stat mai mult ca de obicei. Hai repede în pat!

(Mama stinge lumina, dar Andrei aprinde din nou lumina)

Andrei:

- Nu vreau încă să mă culc ! Vreau să mă mai joc!

Mama:

- Noapte bună Andrei.

(îi dă un pupic pe frunte, și îl învelește și stinge din nou lumina).

Mama:

- Gata stingerea.

(după câteva momente)

Andrei:

- Mi-e sete!

Mama:

- Bine, fugi și bea ceva repede!

(Andrei, trece încet prin sufragerie încercând să se uite cât mai mult la televizor. Tatăl îl vede și începe să bombăne)

Tata:

- M-am săturat, același circ în fiecare seară! Treci mai repede la culcare!

Andrei:

- Bine, bine, am plecat la culcare tata.

(Andrei se tot foiește în pat, nu vrea să doarmă)

Andrei:

- Nu vreau să dorm, vreau să mă joc.

Spiridel:

- ăsta da zbor! Vai ce am amețit. Ia să mă sprijin puțin de peretele acesta: Dar.....unde-i Ene?

-Ene! Ene!!! A plecat. Nu-i nimic, dau o raită pe Pământ și o să mai am destul timp să-l caut. Ia să intru eu în camera aceasta să văd ce e acolo.

(Intră în camera lui Andrei, îl miroase și îi linge tălpile gâdilându-l)

Andrei:

- Hi, hi, hi!

-Cine ești tu? De unde ai apărut? Nu te cunosc, ce chip haios ai! Ha, ha , ha!

Spiridel:

- Bineînțeles că nu mă cunoști, sunt pentru prima oară pe Pământ! Stăpânul meu este Spiridușul Ene, cel care aduce somnul.

Andrei:

- Atunci cu siguranță că ești câinele Spiridel, nu-i așa?

Spiridel:

- Da așa este. Am venit să văd cum este aici pe Pământ.

Andrei:

- Știi ceva Spiridel, tu ai putea să mă ajuți. Atât de tare mă plictisesc în pat, că dacă ar fi după mine nu aș mai dormi niciodată. Dacă n-ar fi prostia asta cu dormitul m-aș putea juca mai mult cu mașinuțele. Tu ai putea să mă ajuți cu siguranță ca Ene să nu intre la mine în cameră niciodată.

Spiridel:

- Bine, bine. Știu de la Ene că după ce termină treaba într-o casă, presară un pumn de praf magic pe prispă ca nu cumva să mai treacă pe acolo. Dacă n-ar presăra praful, atunci s-ar putea să presare încă odată în ochii cuiva iar acela ar dormi de două ori mai mult, sau să uite să presare praf în ochii cuiva și

acela să nu mai doarmă de loc. Am un pumn de praf magic în buzunar, dacă vrei am să pun la ușa ta și astfel Ene nu va intra în cameră la tine.

Andrei:

- Iuhuuuu, da vreau, ce bine, așa am să mă pot juca mult, mult ! Îți mulțumesc frumos Spiridel!

Spiridel:

- Eu mă duc mai departe să văd lumea. Măine te voi vizita din nou. Distracție plăcută. La revedere
Andrei!

Andrei:

- La revedere Spiridel!

(Spiridel pleacă, Andrei se joacă, îi lăcrimează ochii, cască, a doua zi dimineața este oboist, palid dar merge în parc să se joace cu prietenii)

Ionuț:

- Andrei vrei să ne jucăm, vrei să alergăm?

Andrei:

- Da vreau.

Ionuț:

- Pe locuri-fiți gata- start!

(Andrei abia se mai târăște, rămâne în urmă,nu poate alerga)

Andrei:

- Nu-i corect, așteaptă-mă și pe mine!

Ionuț:

- Ha, ha , ha ! Nici să alerge nu poate.

Andrei:

- M-am supărat, nu mă mai joc, plec acasă.

(Ajungând acasă, Andrei începe să se plângă)

Andrei:

-Au, mă doare capul, ochii mi se închid, parcă nici picioarele nu mă mai ascultă.

(Se pune în pat , dar apare Spiridel)

Spiridel:

- Bună Andrei, ce faci? Cum te-ai distrat?

Andrei:

- Grozav.

Spiridel:

-Ce zici nici acum nu vrei să dormi?

Andrei:

- Bineînțeles că nu vreau să dorm, te rog să presari din nou praf magic pe pervazul ferestrei.

Spiridel:

- Bine Andrei, am plecat, distracție plăcută!

Andrei:

- Mulțumesc Spiridel!

Andrei:

- Of! Nici nu pot împinge mașinuța. Nu găsesc nici o jucărie interesantă. Uf mă plictisesc, nu mă simt bine, mă dor toate. Nici nu este un lucru atât de rău somnul.

(Dimineața)

Mama:

- Buna dimineața Andrei, vino la masă! Ti-am pregătit micul dejun!

(Andrei nu iese din cameră, mama vine la el cu bolul)

- Uite Andrei cerealele tale preferate cu lapte.

(Andrei încearcă să mănânce dar este foarte obosit)

Andrei:

- Ce grea este lingura. Mai bine nu mănânc, mă duc în parc să mă joc cu Ionuț.

(Andrei se îndreapta spre fereastră să vadă dacă în parc sunt copii)

Andrei:

- Vai ce lumină puternică, mă dor ochii, nu văd .

(La fereastră apare Ionuț)

Ionuț:

- Andrei! Andrei vino în parc să ne jucăm cu mingea!

Andrei:

- Azi nu am chef, joacă-te cu altcineva.

Ionuț:- Ce plictisitor ești astăzi.

Andrei:

- Ufff ce obosit sunt. Vreau să dorm, ce prostuț am fost că nu am vrut să dorm. Omul nu poate avea chef pentru toate doar dacă a dormit și este odihnit. Doar atunci îl distrează joaca, televizorul *(cască)*

atunci îi cade bine mâncarea și se poate juca cu prietenii.

Andrei:

- Spiridel, astăzi vreau să dorm, nu mai vreau să rămân treaz. Sunt obosit și mă dor toate.

Spiridel:

- Nu înțeleg. Noi spiridușii somnului nu dormim niciodată și totuși nu suntem obosiți. Ce interesanți sunteți voi oamenii. Am să rămân puțin să văd cum dormi.

Ene:

- Spiridel, Spiridel, cuțu, cuțu unde ești? Sper că nu ai făcut nici o năzdrăvenie?

Spiridel:

- Ham, Ham sunt în camera prietenului meu Andrei.
(Andrei se foiește și începe să sforăie, Spiridel îl imită.)

Ene:

- Te-am căutat peste tot, ce faci aici Spiridel?

Spiridel:

- Păi.....mă uit la prietenul meu Andrei ce liniștit doarme.

Ene:

- Spiridel acesta nu este un somn liniștit. Ce ai făcut năzdrăvanule?

Spiridel:

- Ham, Ham, eu....am vrut doar să-l ajut pe Andrei să se joace mai mult.

Ene:

- Bine că te-ai oprit la timp, altfel puteai să-i faci mult rău. Oamenii nu sunt ca noi, ei au nevoie de somn, altfel se pot îmbolnăvi. Acum hai să plecăm mai avem mult de lucru . Să nu mai pleci de lângă mine.

Spiridel:

- Ham, ham ,.....bine, bine.

(Îl linge pe Andrei luându-și rămas bun de la Andrei)

Andrei:

- Ce bine am dormit! Ce odihnit sunt. Mama mi-e foame!

Mama:

- Imediat Andrei, acum îți pregătesc o omletă!

(Andrei se uită pe fereastră)

Andrei:

- Ura e soare! Pot merge la ștrand cu prietenii. Niciodată n-am să-l mai rog pe Spiridel să-mi presare praf magic în fața ușii.

(Iese cântând vessel) Dacă vesel se trăiește

Dacă vesel se trăiește, bate așa } bis

Dacă vesel se trăiește, unul altuia zâmbește

Dacă vesel se trăiește, bate așa

Dacă vesel se trăiește, calcă așa } bis

Dacă vesel se trăiește, unul altuia zâmbește

Dacă vesel se trăiește calcă așa

Dacă vesel se trăiește bine e! Iuhu!

Dacă vesel se trăiește unul altuia zâmbește

Dacă vesel se trăiește bine e! iuhu!

5.DIALOG INCITANT ÎNTRE GENERAȚII ȘI TENTAȚII DE ...CONTINUAT

Pașca Maria Dorina

Un telefon mobil = T

un laptop = L

o carte = C

T: Sunt supărat. Nu mai rezist. Mă folosește tot timpul! Explodez într-o zi!

L: Crezi că ești singurul? Pe mine nu mă lasă să mă odihnesc nici o clipă, mică, mică.

T: Mă are și la căști. Ieri era să-l calce o mașina, că a trecut fără să vadă că nu e zebra acolo, ci la...zoo...

L: Ce să zic! Intră pe saitari unde nu e de el! Se dă mare și rotund, la anii lui, și-apoi, plânge că el...n-a știut...

T: Al tău câți ani are?

L: Nici nu știu că pare...bătrân de când mă folosește. Da, abia termina clasa...

T: La mine, degetele de la mâini, abia-i ajung. Da, să nu-l întreb...

L: Cum scrie și cum citește? Da, crezi că se știe? Silabisește!

C: E vorba și de mine?

T: A, ești tu, rușinoasa! Ce mai faci? Mai trăiești?

L: Mai ai foi? Mai citești-răsfoiești?

C: N-aș vrea să supăr, dar, mă lăsați să citesc?

T+L: Pe bune?! Și noi? Avem pauză? Tăcem și dormim?! Ura!!!

(da, poți și TU continua...sceneta, dacă e adevărată...să mă crezi? Încearcă...și pe dată te...încarcă cu idei...)

6.FATA LENEȘĂ

Huszar Katalin

Personajele:

Katika

D-na Molnár

Bona

Péter

Mama lui Péter

ACTUL 1

SCENA 1

Katika, Bona, D-na Molnár, Péter

Satul secuisc – Casa familiei Molnár

*D-na Molnár și Bona beau cafea. Lângă masă,
Katika se uită afară prin geam*

D-NA MOLNÁR: (*mormâie în față*) E vina mea, că se poartă așa, eu am crescut-o să fie așa de leneșă! E vina mea! Nu o să găsim niciodată un soț pentru ea.

BONA: (*încearcă s-o liniștească pe D-na Molnár*)
Vă rog să nu plângeți! Au venit mulți bărbați și săptămăna trecută! Știu că fiecare s-a răsândit când a auzit faptul, că nu muncește nimic, n-are nici o pasiune, nu face nimic, dar o să vină cineva, care o va plăcea pe fiica dumneavoastră!

(Căinele latră în spate, auzim scârțâitul porții. Intră Péter)

BONA: Vedeți și acum vine un curtezan! Probabil el o să fie cel bun!

PÉTER: Bună ziua, sunt Péter din satul Porumbenii Mici. Am auzit că aici în casa aceasta aveți dumneavoastră o fată frumoasă, care așteaptă să se căsătorească. Eu am venit să cer mâna ei. Am auzit că Katika, este o fată foarte frumoasă, dar leneșă, iar eu aș dori să încerc să o schimb puțin.

D-NA MOLNÁR: (*suspină*) Lasă-o, mai bine nu o cere în căsătorie, pentru că aceasta nu face nimic și nu o să poți trăi cu ea. Sunt așa de dezamăgită. Uite pe cine am crescut și educat.

PÉTER: Dumneavoastră nu doriți fiicei fericire și iubire în viață? (*către Katika*) Spune, fată leneșă, vrei să fii nevasta mea?

KATIKA: (*cu un zâmbet mare*) Vreau, cum să nu vreau!

D-NA MOLNÁR: No bine! Încearcă și tu să faci ceva normal în viață. Te rog din suflet. (*zice și se uită la fiica sa leneșă*)

Katika mormâie ceva și pleacă cu Péter.

D-NA MOLNÁR: (*către Bonă*) Ascultă-mă, căsătoria asta nu va ține mult.

SCENA 2

Katika, Péter, Mama lui Péter

Satul Porumbenii Mici – Casa lui Péter

Péter vorbește în liniște cu mama lui. Katika stă lângă masa și se uită afară.

MAMA LUI PÉTER: Cu fata asta nu o să ai o viața bună, nu face nimic, toată ziua stă, nu mută nici un pahar și nici măcar nu vorbește cu mine. E mai bine, dacă vă despărțiți!

PÉTER: Nu mă pot despărți de ea, fiindcă știam eu că este inutilă și leneșă, dar o s-o învăț eu să devină muncitoare. Am niște idei.

PÉTER: (*către KATIKA*) Soția mea frumoasă și isteată poți să faci pentru bărbatul tău un ceai bun?

KATIKA: (*surprinsă*) Eu nu știu să gătesc.

PÉTER: Atunci hai aici să-ți arăt.

KATIKA: Sunt foarte obosită. Mai bine o altă dată.

MAMA LUI PÉTER: (*în liniște*) Ascultă-mă, căsătoria asta nu va ține mult.

PÉTER: (*mormâind*) Lasă, că nu o să rămână în casa mea o pițipoancă. O să vezi tu, dacă nu ai fost crescută cum trebuie!

SCENA 3

Mama lui Péter, Katika și Péter

Satul Porumbenii Mici –Bucătăria casei lui Péter

O masă cu trei scaune. În spate pe sobă se gătește cina.

Péter a ajuns acasă foarte obosit de la munca. Stă la masă, iar Katika lângă el, se uită afară pe geam.

PÉTER: (*către mama lui*) Azi câți dintre noi au lucrat?

MAMA LUI PÉTER: Noi doi, băiatule!

PÉTER: Atunci doar noi doi putem mânca. (*se uită la Katika*)

Katika stă șocată la masă, dar nu zice nimic.

Mama și Péter mănăncă cina.

SCENA 4

Următoarea zi

Mama lui Péter, Katika și Péter

Satul Porumbenii Mici – Bucătăria casei lui Péter.

Péter ajunge acasă de la muncă. Katika stă așezată la masă. Mama lui gătește cina.

PÉTER: (*către Katika*) Ce ai făcut azi femeie frumoasă?

KATIKA: (*îl sărută*) N-am făcut nimic, te-am așteptat acasă! (*zâmbește*)

PÉTER: (*dezamăgit*) Femeie bună, nu-ți place să mănânci? (*către mama lui*) Te rog mamă dragă, pune tacâmuri pentru două persoane lucrătoare!

Mama lui Péter aranjează masa pentru cină.

Mama lui Péter și Péter mănâncă cina, Katika stă flâmândă la masă și se uită afară pe geam.

SCENA 5

Următoarea zi

Mama lui Péter, Katika și Péter

Satul Porumbenii Mici – Bucătăria casei lui Péter

KATIKA: (*rușinoasă către mama lui Péter*) Dacă pun câteva bucăți de lemn pe foc este muncă?

MAMA LUI PÉTER: (*surprinsă*) Da, draga mea!

KATIKA: Și dacă aș mătura puțin prin casă, asta înseamnă că muncesc?

MAMA LUI PÉTER : (*zâmbind*) Da, draga mea!

KATIKA: Și dacă aduc apă de la fântână, înseamnă muncă?

MAMA LUI PÉTER : Da, draga mea!

KATIKA: Atunci, mă duc să fiu și eu de folos.
(*iese din casă*)

MAMA LUI PÉTER: (*surprinsă*) Nu pot să cred!
Ce fericit va fi Péter!

*Mama lui Péter și Katika gătesc cina în bucătărie.
Timpul trece.*

MAMA LUI PÉTER: Și pot să pui mai multă sare, că nu strică!

KATIKA pune sare în mâncare. Se aude scârțâitul porții. Intră Péter în bucătărie.

PÉTER: *(se uită împrejur curios)* Câte persoane au lucrat azi, mama mea dragă?

MAMA LUI PÉTER: Trei. *(zâmbind cu gura până ureche)*

Katika stă în spate, la sobă și pregătește cina.

PÉTER: Foarte bine! Deci, azi mâncăm toți trei!

Katika zâmbește. Se așează toți trei la masa. Péter își sărută soția. Apoi zice o rugăciune și încep să mănânce.

PÉTER: *(se uită la spectatori)* Vedeți ce adevărat este proverbul: ”Muncește ca să poți să ai ce mănca.”

Sfârșit.

7.SAM ȘI UMBRA ÎNFRICOȘĂTOARE

Siko Dorothy

Personaje:

Sam- șoricelul

Mama lui Sam

Carl- câinele din cartea preferată a lui Sam

Uma- ursulețul, prietenul lui Carl

Piri- *păsărica*, prietena lui Carl

Acțiunea se petrece într-o gaură a casei, în camera lui Sam.

Actul I.

Camera lui Sam, în colț un pat vopsit în galben, ca soarele. Lângă acesta, o noptieră cu o lampă aprinsă pe ea. Sam este în patul lui, se înserează. Mama lui iese din cameră.

MAMA: Noapte bună iubitul! *(dă un pupic pe funtea lui Sam, stinge lumina și iese)*

SAM: *(înghețat de spaimă îmbrățișează pernuța)*

Mi-e frică, nu văd nimic. *(șoptește)*

MAMA: Ai zis ceva puiule?

SAM: Nimic... *(zice cu o voce plină de frică)* doar că este foarte întuneric.

MAMA: Ție frică Samy? *(se întoarce în cameră)*

SAM: Nu... nu mi-e frică doar mă simt foarte singurel.

MAMA: *(se întoarce la pat și îl îmbrățișează pe Sam care tremură de spaimă)* E OK Sam. Linișește-te. Sunt aici cu tine. N-o să se întâmple nimic. Ești băiat mare, plin de curaj! Vrei să-ți spun o poveste?

SAM: Da, te rog mama, rămâi cu mine. *(Mama aprinde lampa de pe noptieră și ia cartea preferată a lui Sam, deschide și caută o poveste. Pe peretele de lângă pat apare umbra uriașă a cărții.)*

MAMA: A fost odată ca în povești, a fost ca niciodată, un cățel simpatic, care visa să devină pompier... dar îi era frică de foc.

SAM: *(întrerupe povestea)* Mamă, nu-mi place această poveste. Închide cartea te rog și stinge lumina. *(se uită înfricoșat la umbra de pe perete)* Nu-mi place să ascult povești în întuneric. Este ciudat. *(arată cu degetul la umbră)*

MAMA: Iubitule, ți-e frică de umbra de pe perete?

SAM: Parcă era mai bine înainte, în întuneric. Mai bine să nu văd nimic și să stau în tăcere, decât să văd cum devine totul mai mare și înfricoșător în

camera mea. Nu-mi place când deschizi cartea mea preferată când lumina e stinsă. Se transformă într-o gură mare, plină cu dinți ascuțiți. Uite, vezi?

MAMA: Da Sam, aceasta este o umbră. Umbra se naște cu ajutorul luminii. Când suntem în întuneric și avem o sursă de lumină avem umbre. Vrei să-ți arăt ceva?

SAM: Da!

MAMA: Uită-te la mâna mea. (*îl mângâie pe copil apoi pune mâna ei în fața becului*) Acum uită te la perete. Vezi? Este mâna mea proiectată pe perete. Este puțin diferit dar totuși este mâna cu care te-am mângâiat. (*începe să se joace cu mâna în fața lămpii aprinse*)

SAM: Dar mâna ta este uriașă ca un monstru! Este înfricoșătoare! (*ia mâna mamei din fața becului*) Cred că ar fi mai bine să stai cu mine fiindcă este posibil să vină înapoi monștrii de pe perete.

MAMA: (*zâmbește*) Bine, stau cu tine să vedem dacă se întorc. (*înbrățișează copilul și el adoarme.*)

Actul al II-lea

Este ziuă. Șoricelul se joacă afară în grădină și vede niște umbre pe pământ. Se joacă printre ele.

SAM: Mamăăăă! Vezi umbrele de pe pământ? Numi mai este frică, mă joc printre ele. *(mama se uită la copil și se bucură)*

MAMA: Bravo! Ți-am zis că ești curajos și că umbra este numai o proiecție. Astă seară o să alungăm monștrii.

SAM: Bine Mama! Abia aștept!

După cină, Sam merge în camera lui fiind foarte nerăbdător să învingă monstrul înficoșător din cameră. Se așează pe pat și mama lui vine lângă el.

MAMA: Vrei să continuăm povestea cu cățelul care a dorit să devină pompier? *(Sam se uită la ea sfios și ea continuă povestea formând un cățel cu mâna ei)*

SAM: Mama, uite, un cățel pe perete! *(zâmbește)*

MAMA: Da...*(Continuă povestea)* A fost odată ca în povești, a fost ca niciodată, un cățel simpatic,

care visa să devină pompier... (*latră ca câinele*) dar îi era frică de foc. (*latră posomorât*) Carl, câinele, nu a renunțat la visul lui. A mers la prietenii lui să întrebe dacă și lor le e frică de ceva. Prima dată s-a întâlnit cu prietenul lui, Uma, ursulețul și l-a întrebat. (*mama lui Sam a făcut o formă de urs cu mâna și au continuat jucând povestea cu caractere de umbră*) Câteodată mi-e frică că se goleşte borcanul cu miere.-a răspuns Uma. (*copilul a oftat adânc*) Carl credea că nu este chiar același tip de frică ca a lui și l-a întrebat ce face când simte frica. Ursulețul a zis că verifică repede borcanul și când vede că mai are miere frica se risipește. (*se plimbă cu caracterul de umbră și zâmbește*) Nefiind sigur că acest răspuns l-a ajutat pe Carl, a întrebat-o și pe păsărica. (*mama l-a ajutat pe Sam să transforme ursul într-o păsărică, iar el a ciripit ca o păsărică*) Piri, păsărica a zis că îi e frică să nu cadă în timpul zborului și că se antrenează foarte mult ca să-și învingă frica. (*Sam arată cu mâna o pasăre care*

zboară) Câinele s-a gândit, că ar trebui să se antreneze și el ca să nu-i mai fie frica de foc și astfel într-o zi să devină cel mai bun pompier din lume....

SAM: Mamă (*întrerupe povestea*) îmi plac mult umbrele de pe perete! Nu mă mai tem să fiu singur în camera mea. Te rog, promite-mi că în fiecare seară o să ne jucăm teatru de umbră ca să alungăm definitiv monștrii! (*a îmbrățișat pe mama lui și a cascăt*)

MAMA: Promit Samy! (*stinge lumina și stă câteva minute cu copilul*) Noapte bună drăguțele ne vedem mâine dimineață! (*iese din cameră, fiind foarte mândră că fiului ei doarme fără frică singur în camera lui*)

* * *

Periplul nostru s-a dovedit a fi creuzetul în care cuvântul, păpușa și mișcarea s-au regăsit într-un tot unitar. Doar de noi depinde cum le dăm mai departe viață, dăruind prin ele:

- frumosul și armonia;

- cântul și liniștea;
- valoarea și filosofia,
restul aparținând celor ce ne citesc, mulțumindu-vă
că ne-ați... aplaudat, dar ne întoarcem și la... bis!

Adnotări...

Bibliografie

- 1- Atkinson R. (2006) - *Povestea vieții-interviu*, Ed. Polirom, Iași
- 2- Bonchiș E. (2006) - *Psihologie generală*, Ed. Universității din Oradea
- 3- Cosmovici A. (1996) - *Psihologia generală*, Ed. Polirom, Iași
- 4-Ciobotaru A. D. (2009) - *Personaje, cupluri și povești...cu sfori*, Ed. Artes, Iași
- 5-Dănăilă N. (2003) - *Magia lumii de spectacol*, Ed. Junimea, Iași
- 6- Huțanu C. (2012) - *Teatrul de animație, tradiție, modernitate*, Kisch, Ed. Artes, Iași
- 7- Iosif N. - *Vă prezentăm Bread and Puppet*, în „Teatru” nr. 2 București, februarie 1971, pag. 56
- 8 -Lupșa E., Bratu U. (2005) - *Psihologie*, Ed. Corvin, Deva
- 9 -Moreno, J. L. (2009) - *Scieri fundamentale*, Ed. Trei, București

- 10-Maşek V. E. (1986) - *Arta de a fi spectator*, Ed. Meridiane, Bucureşti
- 11- Nelson, J. R. (2014) - *Manual de consiliere*, Ed. Trei, Bucureşti
- 12- Paşca M. D. (2004) - *Povestea terapeutică*, Ed. Ardealul, Târgu Mureş
- 13-Paşca M. D. (2008) - *Povestea terapeutică*, ediția a II-a, Ed. V α Integral, Bucureşti
- 14-Paşca M. D., Banga E (2016) - *Terapii ocupaționale și arte combinate*, Ed. University Press, Târgu Mureş
- 15- Paşca M. D., Tia T.(2020) - *Repere ale comunicării psiho-pastorale*, Ed. Renaşterea, Cluj Napoca
- 16- Paşca M. D. (2019) - *Povestea în relația medic-pacient*, Ed. Ardealul, Târgu Mureş
- 17-Paşca M. D. (2018) - *Terapia prin teatru*, Ed. Ardealul, Târgu Mureş
- 18-Pepino C. (1998) - *Automate, idoli, păpuși: magia unei lumi*, Ed. Alina, Galați

- 19- Pepino C. (2005) - *Tehnica teatrului de animație*, Ed. UNATC. Press, București
- 20- Pepino C. (2007) - *Regia spectacolului de animație*, Ed. UNATC. Press, București
- 21- Peseschkian N. (2005) - *Povești orientate ca instrumente de psihoterapie*, Ed. Trei, București
- 22- Roco M. (2001) - *Creativitatea și interferența emoțională*, Ed. Polirom, Iași
- 23- Waters V. (2003) - *Povești raționale pentru copii*, Ed. ASCR Cluj-Napoca
- 24- DEX (2009) - Ed. Academiei Române, București

